

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 346 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

>> BANQUET: Προς νίκη οδεύει ο αγώνας σελ. 8

ΟΧΙ σε «Καλλικράτη» & Ιδιωτικοποιήσεις

Κάτω η Χούντα Μνημονίου & Τρόικας

στηρίξτε-ψηφίστε

Δημοτική Κίνηση

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Συνεχίζεται ο αγώνας στα «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

Οι 96 εργαζόμενοι στις εκδόσεις «Ελληνικά Γράμματα», που πετιούνται στην ανεργία με το κλείσιμο της επιχείρησης, συνεχίζουν τον αγώνα τους με όλο και πιο δυναμικές κινητοποιήσεις, συσπειρωμένοι στο σωματείο τους και με την στήριξη της Επιτροπής Αλληλεγγύης.

Εξάλλου στον Δημοσιογραφικό Οργανισμό Λαμπράκη (ΔΟΛ), στον οποίο ανήκει ο εκδοτικός οίκος, έχει εξαπολυθεί μια λυσσαλέα επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους. Η εργοδοσία έχει ανακοινώσει πως θα απολύσει πάνω από το 50% των διοικητικών υπαλλήλων, τεχνικών και δημοσιογράφων, και έχει ζητήσει από τους διευθυντές των τμημάτων να κοινοποιήσουν λίστα με τα ονόματα. Παράλληλα δεν αναγνωρίζει την Εργατική Επιτροπή που έχει συσταθεί από εργαζόμενους του ΔΟΛ και την εμποδίζει στην οργάνωση του αγώνα με το να μην παρέχει χώρο στους εργαζόμενους για συνέλευση. Παρόλα αυτά η Συνέλευση των εργαζομένων πραγματοποιήθηκε στις 27/9 στους

διαδρόμους (!) του κτιρίου, και αποφασίστηκε συμμετοχή στις απεργιακές κινητοποιήσεις της 29^{ης} Σεπτεμβρίου και κοινός αγώνας με τους συναδέλφους των «Ελληνικών Γραμμάτων» για να αποτραπεί το σχέδιο απόλυσής τους.

Στις 29/9 οι εργαζόμενοι των «Ελληνικών Γραμμάτων» με το επιχειρησιακό σωματείο, και άλλους εργαζόμενους στον ΔΟΛ συμμετείχαν μαζικά στην 24ωρη απεργία που κήρυξε το κλαδικό σωματείο Βιβλίου/Χάρτου. Στο Υπουργείο Εργασίας όπου κατέληξε η προγραμματισμένη πορεία πραγματοποιήθηκε τριμερής συνάντηση μεταξύ εκπροσώπων των εργαζομένων στα «Ελληνικά Γράμματα», της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας (ΟΙΥΕ) και της Επιτροπής Αλληλεγγύης με την εργοδοσία του ΔΟΛ και εκπρόσωπο του Υπουργείου Εργασίας. Έξω από το Υπουργείο η πορεία συναντήθηκε με τους εργαζόμενους του εργοστασίου «Φούλγκορ» της Κορίνθου (οι 330 εργαζόμενοι εκβιάζονται από την εργοδο-

σία να «αποχωρήσουν οικειοθελώς», αλλιώς η επιχείρηση θα κλείσει και θα οδηγηθεί σε πτώχευση).

Στην τριμερή συνάντηση η εργοδοσία του ΔΟΛ δεν απάντησε στα αιτήματα των εργαζομένων για την διασφάλιση των θέσεων εργασίας που χάνονται από το κλείσιμο των «Ελληνικών Γραμμάτων». Κράτησε αδιάλλακτη και κυνική στάση, αρνήθηκε να απαντήσει στην πρόταση του Υπουργείου για διερεύνηση της δυνατότητας απορρόφησης των εργαζομένων στον όμιλο ΔΟΛ, και δεν υπέγραψε το πρακτικό που συνέταξε το Υπουργείο καλώντας σε νέα συνάντηση τα δυο μέρη για το ενδεχόμενο της απορρόφησης.

Η εργοδοσία στον ΔΟΛ, ευθυγραμμισμένη με την νέα εποχή που έχει εισάγει το Μνημόνιο, το ΔΝΤ και η Τρόικα, πετάει στον δρόμο 96 εργαζόμενους, χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανέναν. Η απάντηση θα δοθεί στους δρόμους, με απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις, στον χώρο του βιβλίου, αλλά και σε κάθε κλάδο.

ΕΥΡΩΠΗ
Μπαράζ
κινητοποιήσεων
σελ. 10-11

ΚΚΕ-ΠΑΜΕ
«Ταξικό»
αδιέξοδο
σελ. 5

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ
Απαγόρευση των
απολύσεων
σελ. 18

ΙΣΤΟΡΙΑ
Επέτειος νίκης
της Κινέζικης
Επανάστασης
σελ. 19

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδύκτων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθράκων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίβαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ό,τι είναι καλό για την Goldman Sachs, είναι καλό και για τις ΗΠΑ

Συγγραφέας: Ρόμπερτ Μπρένερ

Χρ. έκδοσης: Ιούλιος 2010

Σελίδες: 200

Τιμή: 8 ευρώ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ:

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη παρουσιάζουν για πρώτη φορά στην Ελλάδα τον πολύ σημαντικό αμερικάνο μαρξιστή οικονομολόγο, Ρόμπερτ Μπρένερ. Ο Ρ. Μπρένερ, καθηγητής στο University of California Los Angeles, έχει γράψει αρκετά άρθρα, μελέτες και βιβλία που ασχολούνται με την εξέλιξη και την κρίση του Ύστερου Καπιταλισμού.

Το κείμενο με τον τίτλο **“Ό,τι είναι καλό για την Goldman Sachs είναι καλό και για τις ΗΠΑ - Οι ρίζες της σημερινής κρίσης”** είναι ο πρόλογος που έγραψε ο συγγραφέας στην ισπανική έκδοση του βιβλίου του *Economics of Global Turbulence (Η Οικονομία της Παγκόσμιας Δίνης)* που εκδόθηκε τον Απρίλη του 2009,

και ασχολείται με την κρίση που ξέσπασε το καλοκαίρι του 2007. Ο συγγραφέας εξετάζει την κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας με βάση όσα έγιναν στην Αμερική, που άλλωστε ήταν και η αφετηρία της σημερινής κρίσης.

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη κυκλοφορούν αυτό το βιβλίο πιστεύοντας ότι βοηθούν τον αναγνώστη και ιδιαίτερα τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος στην κατανόηση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, που έχουν ανάγκη περισσότερο ίσως από κάθε άλλη εποχή οι έλληνες αγωνιστές, μια που ο ελληνικός καπιταλισμός έχει χρεοκοπήσει.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρι” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καίνα Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρι” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ενα νεκρό συνάδελφο μέτρησαν στην απεργία τους οι ιδιοκτήτες φορτηγών. Στις 27/9, σε κινητοποίηση στο λιμάνι του Ικονίου και ενώ είχαν καθίσει μπροστά σε ρόδες φορτηγού για να το μπλοκάρουν, έγινε επέμβαση των ΜΑΤ με χρήση δακρυγόνων. Επιστρέφοντας στο σπίτι του μετά το μπλόκο, ο άτυχος απεργός αισθάνθηκε αδιαθεσία και αργότερα εξέπνευσε.

Τις αμέσως επόμενες μέρες, η συνδικαλιστική ηγεσία του κλάδου οδήγησε τον αγώνα σε κλείσιμο, χωρίς να έχει αποσπάσει από τον υπουργό και την κυβέρνηση το παραμικρό, πέρα από κάποιες εντελώς αόριστες υποσχέσεις. Η ντροπή αυτής της υποχώρησης βαραίνει αποκλειστικά την ίδια και όχι τους απεργούς, που έδωσαν έναν σημαντικό αγώνα, απ' όπου βγαίνουν χρήσιμα συμπεράσματα.

Τα αιτήματα των φορτηγατζήδων είναι δίκαια. Αντιστέκονται στην απαξίωση της περιουσίας τους, του κεφαλαίου που έχουν επενδύσει στις άδειες των φορτηγών. Καθώς η κυβέρνηση ρίχνει τις τιμές των αδειών κατακόρυφα και μπροστά στον κίνδυνο η αξία τους να εκμηδενιστεί, θα αναγκαστούν σύντομα, αν όχι άμεσα, να τις πουλήσουν όσο-όσο.

Τα όσα λέγονται για «λειτουργία του ανταγωνισμού» και «απελευθέρωση των μεταφορών» -αυτός είναι ο ψευδεπίγραφος τίτλος του νέου νόμου, που τελικά υπερψηφίστηκε στη Βουλή- είναι φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Στις μεταφορές θα γίνει το ίδιο όπως και σε κάθε άλλο «απελευθερωμένο» κλάδο. Πολύ σύντομα, θα κυριαρχήσουν μεγάλες εταιρίες, με τη συμμετοχή και των πιο μεγάλων από τους ιδιοκτήτες φορ-

τηγών ως συνεργατών-μετόχων. Συγκεντρώνοντας συντριπτικά μερίδια του συνολικού αριθμού των αδειών και του μεταφορικού έργου, αυτά τα νέα καρτέλ θα έρθουν σε συμφωνίες μεταξύ τους - και τότε οι παπαγάλοι των ΜΜΕ θα αναρωτιούνται υποκριτικά πως γίνεται και ανεβαίνει το κόστος των μεταφορών, «γιατί δεν λειτουργεί ο ανταγωνισμός»!

Το μέλλον των μικροϊδιοκτητών, αν δεν είναι η ανεργία, θα είναι να δουλέψουν σ' αυτές τις εταιρίες, αποδεχόμενοι χαμηλούς μισθούς, εξοντωτικά ωράρια και επικίνδυνες συνθήκες εργασίας, σ' ένα επάγγελμα που η πολύωρη παραμονή στον δρόμο απειλεί ανά πάσα στιγμή να μετατρέψει το μεροκάματο σε κούρσα θανάτου. Επομένως, η απεργία αφορούσε ουσιαστικά και ένα συνολικό κοινωνικό ζήτημα, την ασφάλεια των μεταφορών και όσων εργάζονται σ' αυτές.

Δεν προκαλεί έκπληξη η αντιμετώπιση της απεργίας των φορτηγών από την κυβέρνηση και τους μηχανισμούς της, από την Τρόικα, τα ΜΜΕ και τους διαβόητους παράγοντες της αγοράς τύπου Μίχαλου (ο πρόεδρος του εμποροβιοτεχνών). **Καταστολή και συκοφαντία**, είναι η γνωστή συνταγή τους. Ο εισαγγε-

λέας άσκησε ποινική δίωξη κατά απεργών που συμμετείχαν σε «επεισόδια», ενώ η Κομισιόν παρέπεμψε την Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τους περιορισμούς στην έκδοση αδειών οχημάτων δημόσιας χρήσης και ιδιωτικών βυτιοφόρων. Την Τετάρτη 29/9, κατατέθηκε στη Βουλή -με υπογραφή όχι του αρμόδιου Υπουργού Μεταφορών αλλά του ίδιου του Γ. Παπανδρέου!- Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου που επέταξε τους απεργούς, απειλώντας τους με φυλακίσεις μέχρι και 3 ετών. Μάλιστα, στη συγκεκριμένη περίπτωση των μικροφορτηγατζήδων, η ίδια Πράξη προβλέπει ότι ο αρμόδιος Υπουργός Μεταφορών έχει το δικαίωμα να αφαιρεί εθιμικά την άδεια από εκείνους που κρίνεται ότι δεν ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις της επίταξης και συγχρόνως να δίνει άδεια σε οχήματα ιδιωτικών εταιριών για την εκτέλεση μεταφορικού έργου!

Δεν έχουν κανένα δικαίωμα να χυδαιολογούν σε βάρος των φορτηγατζήδων (χθες ήταν οι αγρότες, οι λιμενεργάτες κ.α., αύριο θα είναι άλλοι κλάδοι), τα καλοχορτασμένα φερέφωνα των ΜΜΕ, που «ενημερώνουν» σε απευθείας σύνδεση με τα γραφεία της Χ. Τρικούπη. Δεν έχουν το ηθικό ανάστημα

οι κάθε είδους «κυρίες Τρέμη» να απαιτούν ούτε από τους φορτηγατζήδες να απολογηθούν για τα συνθήματά τους, όταν οι ίδιες υποστηρίζουν ανοιχτά και σε διατεταγμένη υπηρεσία τη χούντα της κυβέρνησης και της Τρόικας ενάντια σ' όλη την κοινωνία!

Όμως οι καιροί αλλάζουν... Οι άθλιες πρακτικές του «κοινωνικού αυτοματισμού», του αλληλοφαγώματος κάθε κοινωνικής ομάδας που αγωνίζεται με όλες τις υπόλοιπες, φτάνουν στα όριά τους, αν δεν έχουν ήδη εξαντληθεί. Δεν θα είναι πολλοί οι εργαζόμενοι και άνεργοι, οι νοικοκυρές, οι απλοί άνθρωποι του μόχθου, που υποφέροντας από τα βάρβαρα μέτρα και την απειλή της φτώχειας, θα είναι τόσο εύπιστοι ώστε να δουν τον «εχθρό» στο πρόσωπο των φορτηγατζήδων.

Ο αγώνας των φορτηγατζήδων μπορούσε να νικήσει. Δεν αποκλείεται στο μέλλον να επανέλθουν σε κινητοποιήσεις. Αν και μικροαστικό στρώμα, αν και ως κλάδος δεν έχουν μεγάλη παράδοση αγώνων και συνδικαλιστικής/πολιτικής συγκρότησης, έδειξαν τις δυνατότητες που υπάρχουν. **Η μαχητικότητα και ο παλμός των συγκεντρώσεών τους, τα μπλόκα, η αντιπαράθεση με τα ΜΑΤ, η αντιμετώπιση των απεργοσπαστών:** μ' αυτά τα στοιχεία που μας υπενθύμισαν, το εργατικό κίνημα πρέπει να ξαναπιάσει το νήμα των μεγάλων γενικών απεργιών, της έκρηξης της 5^{ης} Μάη, να ενώσει όλους τους αγώνες που είναι σε εξέλιξη, μαζί και των πλατιών λαϊκών στρωμάτων (μικροεπαγγελματίες κ.λπ.) που χτυπιούνται, για να διαλύσει αυτή τη θρασύδειλη κυβέρνηση και το σημερινό άθλιο καθεστώς, που η βάση τους καταρρέει καθημερινά και κυβερνούν ως άλλοι Βοναπάρτες.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Περισσότερους φόρους 2,36 δισ. ευρώ θα πληρώσουμε οι Έλληνες το 2011 (αύξηση 4,5% σε σχέση με πέρυσι), ενώ το «μαχαίρι» στις δαπάνες θα φθάσει στα 800 εκατ. ευρώ.

Το προσχέδιο του προϋπολογισμού προβλέπει την εξοικονόμηση κονδυλίου 3,16 δισ. ευρώ. Ποσόν που απέχει κατά το ήμισυ από το στόχο των 6,65 δισ. ευρώ του Μνημονίου, βάσει του οποίου το 2011 αναζητούνται έσοδα 5 δισ. ευρώ και περικόπτονται δαπάνες 1,65 δισ. ευρώ - πλέον των 2,5 δισ. ευρώ της επίπτωσης των μέτρων ύψους 5,8 δισ. ευρώ που ελήφθησαν φέτος.

Κυρίαρχα στοιχεία του προϋπολογισμού της επόμενης χρονιάς είναι η μεγάλη αύξηση των φόρων, η συνέχεια του περιορισμού των δαπανών, η έλλειψη επενδύσεων.

Περίπου 40.000 νοικοκυριά στην **Ισλανδία** δεν είναι σε θέση να καλύψουν τις υποθήκες τους και κινδυνεύουν άμεσα με **κατάσχεση των σπιτιών**. Το εξαμηνιαίο πάγωμα της αποπληρωμής των δόσεων των δανείων που είχε κηρύξει η κυβέρνηση έληξε στα τέλη Σεπτεμβρίου. Σύμφωνα με την εφημερίδα Morgunblaðid περίπου 400 κατοικίες θα κατασχεθούν εφέτος και ο αριθμός θα φθάσει τις 1.000 από τα τέλη του 2008, όταν το τραπεζικό σύστημα της χώρας των περίπου 313.000 κατοίκων κατέρρευσε συμπαρασύροντας την οικονομία της χώρας.

Την οργή τους για τις κατασχέσεις σπιτιών από τις τράπεζες εξέφρασαν εκατοντάδες Ισλανδοί διαδηλωτές, οι οποίοι συγκεντρώθηκαν έξω από το κοινοβούλιο της χώρας στο Ρέικιαβικ, φώναζαν συνθήματα και πέταξαν γυάλινα ποτήρια και αυγά -ένα από τα οποία κατέληξε στο κεφάλι της πρωθυπουργού.

Η παιδική φτώχεια δεν είναι πια «προνόμιο» μόνο των καθυστερημένων χωρών. Στη **Γερμανία**, την μεγαλύτερη καπιταλιστική χώρα της Ευρώπης, εκατοντάδες χιλιάδες παιδιά ζουν σε συνθήκες φτώχειας.

Πρόσφατα, η γερμανική κυβέρνηση αύξησε κατά μόλις πέντε ευρώ τα επιδόματα πρόνοιας για τους μακροχρόνια ανέργους, που έφτασαν τα 364 ευρώ για τους ενήλικες. Το επίδομα για τα παιδιά μικρότερα των 6 ετών είναι 215 ευρώ, για 6-14 ετών 251 ευρώ και για 14-18 ετών 187 ευρώ. Οι στατιστικοί που επανεξέτασαν τα συγκεκριμένα βοηθήματα έκριναν ότι το παρόν επίδομα είναι πολύ γενναιόδωρο και έτσι δεν προχώρησαν σε αύξησή του!

Ακόμα και ο ΟΟΣΑ έχει κριτικάρει τη γερμανική πολιτική για την οικογένεια, χαρακτηρίζοντας την αναποτελεσματική.

Η ελληνική οικονομία στη δίνη του ΔΝΤ, της κρίσης και των... αετονύχηδων

Όπως όλοι προέβλεπαν ο ελληνικός καπιταλισμός βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στην κρίση, προσεγγίζοντας μήνα με το μήνα το σημείο μηδέν, δηλαδή την χρεοκοπία του. Αυτή η καθοδική πορεία αποκαλύπτει και την μεγάλη απάτη του Μνημονίου και της υποτιθέμενης «επιχείρησης σωτηρίας» από τους ιμπεριαλιστές - το μνημόνιο είναι πλέον ένα κουρελόχαρτο που έχει αξία στον βαθμό που θα στραγγίσει και την τελευταία σταγόνα αίματος από τους έλληνες εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα.

Το ΑΕΠ της χώρας μειώθηκε το πρώτο τρίμηνο φέτος κατά 2,3% και το δεύτερο τρίμηνο κατά 3,7%, ενώ είναι πλέον σίγουρο ότι η ύφεση θα ξεπεράσει το 4% για ολόκληρο το 2010, και θα έρθει να προστεθεί στην περσινή μείωση κατά 2%.

Η βιομηχανική παραγωγή το φετινό επτάμηνο μειώθηκε κατά 7,5% σε σύγκριση με την αντίστοιχη περίοδο του 2009, και την μεγαλύτερη πτώση καταγράφουν οι κλάδοι: δέρματος-είδη υπόδησης με 38,7%, είδη ένδυσης με 26,1%, κλωστοφαντουργικές ύλες με 18,1%, καπνός με 18%, ηλεκτρονικοί υπολογιστές, ηλεκτρονικά και οπτικά προϊόντα με 24%, μηχανήματα και είδη εξοπλισμού με 17%, επισκευή και εγκατάσταση μηχανημάτων εξοπλισμού με 21,8%. Αντίστοιχα η οικοδομική δραστηριότητα μειώθηκε το πρώτο πεντάμηνο του έτους κατά 22,4%.

Στο πρώτο εξάμηνο του έτους οι τουριστικές εισπράξεις έφτασαν τα 2,8 δις, από 3,1 δις στην αντίστοιχη περίοδο του 2009, δηλαδή μείωση 12%.

Οι ελληνικές εξαγωγές στο πρώτο επτάμηνο αυξήθηκαν κατά 2,8% ενώ οι εισαγωγές μειώθηκαν κατά 20,1% σε σχέση με την αντίστοιχη περίοδο του 2009. Έτσι το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου μειώθηκε κατά 30,7%. Το έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών μειώθηκε στο επτάμηνο Ιανουαρίου - Ιουλίου κατά 0,9% και σταθεροποιήθηκε στα 16 δις ευρώ. Αυτό βέβαια οφείλεται ξεκάθαρα στην πτώση των εισαγωγών λόγω της άγριας λιτότητας.

Η κατακύλα της οικονομίας αποτυπώνεται και στα κέρδη των 263 εισηγμένων εταιρειών στο ελληνικό Χρηματιστήριο: το πρώτο εξάμηνο του 2010 το σύνολο των εισηγμένων εμφάνισε ζημιές ύψους 1,3 δις όταν το αντίστοιχο εξάμηνο του 2009 εμφάνιζαν κέρδη 3,1 δις. Και το πρωτοφανές: οι ζημιογόνες επιχειρήσεις ξεπέρασαν για πρώτη φορά σε αριθμό τις κερδοφόρες (139 ζημιογόνες και 124 κερδοφόρες).

Από την άλλη οι ακάλυπτες επιταγές και οι απλήρωτες συναλλαγματικές ξεπερνούν το πρώτο επτάμηνο το 1 δις, ενώ πέρυσι στο αντίστοιχο διάστημα έφθαναν τα 2 δις. Ωστόσο, αυτό μόνο ως βελτίωση δεν θα πρέπει να το δει κανείς, αλλά μάλλον σαν συνέχιση της «ασφυξίας στην αγορά» που από τον Σεπτέμβριο έχει αρχίσει ήδη να επιδεινώνεται. Αντίστοιχα η αξία των δανείων που είναι «στο κόκκινο», δηλαδή δεν αποπληρώνονται, φθάνουν σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των τραπεζιών τα 23 δις.

Με όλες αυτές τις εξελίξεις δεν αποτελεί έκπληξη που ο αριθμός των ανέργων έφτασε τον Αύγουστο τις 648.032, σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΑΕΔ. Από αυτούς μόνο οι 191.654 δικαιούνται και λαμβάνουν επίδομα ανεργίας. Σύμφωνα με τα στοιχεία του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ η ανεργία θα ξεπεράσει το 2011 το 20% ή το 1 εκατ. ανέργους - σ' αυτόν τον αριθμό δεν υπολογίζεται η προσωρινή εργασία, η υποαπασχόληση κ.α.

Ταυτόχρονα οι οφειλές σε όλα τα ασφαλιστικά ταμεία έφθασαν στο ύψος ρεκόρ των 15 δις ευρώ, όπως ανακοίνωσε ο ίδιος ο Λοβέρδος. Αλλά και τα δημόσια οικονομικά, παρά τις αρλούμπες του Παπακωνσταντίνου και τις λογιστικές αλχημείες, συνεχώς χειροτερεύουν απειλώντας να τινάξουν στον αέρα το μνημόνιο πριν καλά καλά κλείσει μισός χρόνος εφαρμογής του. Στο επτάμηνο Ιανουαρίου - Ιουλίου οι δαπάνες έχουν μειωθεί κατά 4,2 δις ή 10% ενώ ο ετήσιος στόχος είναι μείωση 5,5%. Όμως αυτή η μείωση πέρα από την βάρβαρη περικοπή μισθών και συντάξεων είναι απλώς μια οφθαλμαπάτη. Κι αυτό γιατί οι δαπάνες φαίνονται να μειώνονται για δύο κυρίως λόγους:

α) την δραστική περικοπή των δημοσίων επενδύσεων, που για το 2010 υπολογίζονταν να μειωθούν κατά 4% αλλά στο επτάμηνο έχουν ήδη μειωθεί 36,6%,

β) στην άτυπη στάση κάθε είδους πληρωμών που επιβάλλει το κράτος, από άρνηση επιστροφής του ΦΠΑ στις επιχειρήσεις μέχρι άρνηση καταβολής της κρατικής συμμετοχής στις ιδιωτικές επενδύσεις (το ΕΒΕΑ υπολογίζει το σύνολο των τέτοιου είδους οφειλών προς τις επιχειρήσεις σε πάνω από 10 δις ευρώ).

Από την άλλη, τα έσοδα αρχίζουν και ξεφεύγουν αφού ενώ ο ετήσιος στόχος ήταν να αυξηθούν κατά 13,4%, στο επτάμηνο έχουν αυξηθεί μόνο κατά 4,1% δηλαδή ενώ θα έπρεπε να εισπραχτούν 32,2 δις τελικά εισπράχθηκαν μόνο 28,6 δις. Αυτό ανάγκασε τον Παπακωνσταντίνου να προχωρήσει άρον άρον στην περαιώση για να εξοικονομήσει (όπως υπολογίζει) 2,6 δις μήπως και να περιορίσει την τρύπα.

Με όλα αυτά δεν είναι τυχαίο που πλακώσανε και οι ξένοι επενδυτές. Όπως γύρω από ένα ετοιμοθάνατο ζώο μαζεύονται οι γύπες και τα τσακάλια, έτσι έχουν αρχίσει να στριφογυρίζουν και οι ξένοι επενδυτές γύρω από τον ελληνικό καπιταλισμό και τους έλληνες εργαζόμενους. Ο εμίρης του Κατάρ, οι κινέζοι επιχειρηματίες κ.α. μύρισαν αίμα και έσπευσαν να πάρουν το δικό τους κομμάτι κρέας. Γιατί οι πολυδιαφημισμένες ξένες επενδύσεις δεν είναι τίποτα άλλο από κερδοσκοπικές αρπαχτές ή αποικιακού τύπου επενδύσεις. Όμως το πρόβλημα με αυτού του είδους τις ξένες «επενδύσεις» δεν εντοπίζεται μόνο στην άγρια εκμετάλλευση. Απειλεί να αποδιάρθρωσει πλήρως τον ελληνικό καπιταλισμό στερώντας του όχι μόνο υπεραξία και πλούτο (που θα εξαγεται) αλλά και από υποδομές αναγκαίες για την «υποτιθέμενη» επιβράδυνση της κατακύλας του. Και ακόμη περισσότερο υποδουλώνει πλήρως την οικονομία και καταργεί κάθε είδους δυνατότητα για κρατική παρέμβαση κάθε μελλοντικής κυβέρνησης.

Ηρακλής Χ.

Επίκαιρα...

Πόρισμα Μαρφίν

Οι ευθύνες τις εργοδοσίας της Μαρφίν για τους αδικωμένους εργαζόμενους επιβεβαιώνονται από το πόρισμα της Επιθεώρησης του Υπουργείου Εργασίας, η οποία ερεύνησε τις συνθήκες της πυρκαγιάς στο υποκατάστημα της τράπεζας στην Σταδίου στις 5 Μαΐου. Το πόρισμα αναφέρει ότι η μοναδική έξοδος κινδύνου ήταν κλειδωμένη, ενώ συμπτωματικά είχε μείνει ανοιχτή μια πόρτα που δεν ήταν έξοδος κινδύνου για αερισμό λόγω προβλήματος της αποχέτευσης από την οποία και εξήλθαν 14 εργαζόμενοι. Οι ελλείψεις στην πυρασφάλεια ήταν εγκληματικές. Η εργοδοσία δεν είχε εξασφαλίσει πιστοποιητικό πυρασφάλειας, το οποίο εκδίδεται από την Πυροσβεστική Υπηρεσία ύστερα από μελέτη του χώρου ενώ δεν υπήρχε καμία εκπαίδευση των εργαζομένων για την αντιμετώπιση παρόμοιων καταστάσεων. Οι ευθύνες της εργοδοσίας της Μαρφίν όπως έχουμε ξαναεπισημάνει είναι εγκληματικές, ο Βγενόπουλος πρέπει να λογοδοτήσει και να πληρώσει για τον άδικο χαμό των τριών εργαζομένων.

Σταμάτησε η φρούρηση της Κ.Κούνεβα

Ακόμα δεν πρόλαβε να καθίσει στον υπουργικό του θώκο ο υπουργός «Προστασίας του Πολίτη» Χρήστος Παπουτσής και αμέσως επέδειξε το στυγνό του πρόσωπο στους εργαζόμενους και σε όσους αγωνίζονται. Την στιγμή που με τα λεφτά του δημοσίου φρουρούνται εκατοντάδες «μαϊντανοί» και «δημόσια πρόσωπα», που κάνουν το παν για την συνέχιση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, ο υπουργός έδωσε εντολή να σταματήσει η φρούρηση της Κωνσταντίνης Κούνεβα, σε μια περίοδο όπου η ανάγκη για την ασφάλειά της είναι αυξημένη λόγω της κυκλοφορίας της στον έξω κόσμο παρόλα τα προβλήματα της υγείας της.

Αφού η δικογραφία μπήκε στο αρχείο και οι ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί κυκλοφορούν ελεύθεροι ανάμεσά μας, έτοιμοι να οπλίσουν τα βρώμικα χέρια της εργοδοσίας όποτε χρειαστεί, μια τέτοια απόφαση είναι το λιγότερο κατάπτυστη αν όχι ύποπτη και δεν πρέπει να περάσει. Ειδικά όταν ακόμα εκκρεμεί η αστυνομική προανάκριση για τις εργασιακές συνθήκες στις ιδιωτικές εταιρείες καθαρισμού, η οποία είχε παραγγελθεί από την εισαγγελία με αφορμή την δολοφονική επίθεση σε βάρος της συνδικαλίστριας Κ. Κούνεβα.

Εφιαλτικός ο «βελτιωμένος» Τρομονόμος

Στο θερινό Τμήμα της Βουλής ψηφίστηκε μια ακόμη πιο αντιδραστική μετάλλαξη του Τρομονόμου. Πρόσχημα υπήρξε η κύρωση της σύμβασης του Παλέρμου του ΟΗΕ, μια σύμβαση της φασιστικής «Νέας Τάξης» που κήρυξαν οι ιμπεριαλιστές το 2000, η οποία εισήγαγε την έννοια της «τρομοκρατίας» και την όρισε ως «κύριο εχθρό» της ανθρωπότητας. Η κυβέρνηση δεν έμεινε στην κύρωση, αλλά προχώρησε σε σοβαρές τροποποιήσεις της ποινικής νομοθεσίας και ιδιαίτερα της λεγόμενης «αντιτρομοκρατικής». Χωρίς να προηγηθεί καμία δημόσια συζήτηση, η κυβέρνηση μετέτρεψε τον «τρομονόμο» σε ένα εφιαλτικό νομοθέτημα που καταργεί ακόμα και στοιχειώδεις ελευθερίες όπως την συνδικαλιστική δράση, την πολιτική και κοινωνική αντίσταση, όπως διαμορφώνονται βάσει του συντάγματος.

Εισάγεται στο ελληνικό σύστημα δικαίου η έννοια του **αντικειμενικού δόλου** και της φασιστικής **συλλογικής ευθύνης**. Είναι έτσι πλέον αδιάφορο αν ήθελε να διαπράξει ή διέπραξε κακούργημα ο κατηγορούμενος, αρκεί που το ήθελε η οργάνωση. Οι αλλαγές που γίνονται είναι οι εξής:

-Ως «τρομοκρατική» ορίζεται πλέον η ομάδα που συγκροτείται για να διαπράξει πλημμελήματα (παρακώλυση συγκοινωνιών, διακεκριμένη φθορά κ.ά.). Κάλλιστα μια μαθητική πορεία που κλείνει έναν δρόμο μπορεί να χαρακτηριστεί σαν «τρομοκρατική πράξη» και οι μαθητές να δικαστούν με τον τρομονόμο. Ο «διευθύνων» της ομάδας που συστάθηκε για να διαπράξει κακούργημα τιμωρείται με τουλάχιστον 10ετή φυλάκιση.

-Εισάγεται επίσης το αδίκημα της **απειλής** και ευθέως δώκεται το φρόνημα.

-Για την διευκόλυνση των στημένων κατηγορητηρίων καταργείται η υποχρέωση του δικαστηρίου να αποκαλύπτει το όνομα του «ανώνυμου» μάρτυρα αν ζητηθεί από τους διάδικους.

Για τον ανασχηματισμό της κυβέρνησης

Πέρα από την πρωτοφανή (πιθανότητα και διεθνώς) μεταμεσονύκτια ανακοίνωση του κυβερνητικού ανασχηματισμού, αυτός καθ' αυτός δεν παρουσιάζει «εκπλήξεις».

Δεν αποτελούν έκπληξη οι 15 επιπλέον υπουργοί και υφυπουργοί, μια που το ΠΑΣΟΚ και ο Γ. Παπανδρέου έχουν στο DNA τους άλλα να υποσχονται «μικρό, ευέλικτο κυβερνητικό σχήμα»- και άλλα να πράττουν. Ούτε επίσης ότι τα Μ.Μ.Εξάπατησης βάλθηκαν να μας πείσουν ότι τώρα τα πράγματα θα πάνε καλύτερα, θα διορθωθούν οι κυβερνητικές «αρρυθμίες», μέχρι και ότι ο πρωθυπουργός θα εξήγγειλε παροχές στην ΔΕΘ!

Η «νέα» κυβέρνηση αποτελείται από όλες τις «τάσεις» του ΠΑΣΟΚ, χθεσινούς «διαφωνούντες» κλπ. **Γιατί αυτή η «πολιτική επιστράτευση» των πάντων;** Για να παρθούν πολύ σκληρότερα μέτρα απ' ό,τι μέχρι τώρα και να εξασφαλιστούν τα δάνεια των τραπεζών, ντόπιων και κυρίως ξένων. Η πασοκική «πανστρατιά» θα αρχίσει μια νέα βάρβαρη επίθεση, συνέχεια της προηγούμενης και του «Μνημονίου Νο2», ενάντια σε μισθούς, συντάξεις, εργασιακές σχέσεις, κοινωνική

ασφάλιση, απασχόληση, γενικότερα στο βιοτικό επίπεδο και ιδιαίτερα στην υγεία και την παιδεία, καταπατώντας όλες τις ανθρώπινες, ηθικές, πνευματικές και πολιτιστικές αξίες. Όμως, η «νέα» κατοχική κυβέρνηση, χωρίς να διαφέρει ουσιαστικά σε τίποτα από την προηγούμενη, αναλαμβάνει αποστολή μέσα σε μια οριακή κατάσταση, όπως δείχνουν όλοι οι οικονομικοί και κοινωνικοί δείκτες και ομολογείται από την ίδια την Τρόικα.

Παρά τα βουνα ψεύδους και παραπληροφόρησης από κυβέρνηση, ΜΜΕ και πληρωμένους παπαγάλους, για «φως στο τούνελ», «ξένες επενδύσεις» κλπ., η αλήθεια είναι μία: η οικονομία βυθίζεται όλο και περισσότερο στην κρίση, που μάλιστα δεν είναι αναστρέψιμη, ιδιαίτερα όσο πυκνώνουν τα σημάδια μιας νέας επιδείνωσης της παγκόσμιας κρίσης, κυρίως σε ΗΠΑ και ΕΕ. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, η «νέα» κυβέρνηση, προκειμένου να σώσει το καπιταλιστικό σύστημα από την πλήρη χρεοκοπία και κατάρρευση, θα εξαπολύσει έναν **πραγματικό κοινωνικό πόλεμο** ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία. Γι' αυτούς τους Τσολόκογλου, η κοινωνία είναι διεφθαρμένη, γεμάτη απατεώνες, άξεστους, αγράμ-

ματους και τεμπέληδες. Μόνο ο Γ. Παπανδρέου, οι πραιτοριανοί του (υπουργοί και μυστικοσύμβουλοι από όλο τον κόσμο και απ' όλες τις μυστικές υπηρεσίες) και οι αργυρώνητοι παπαγάλοι των Μ.Μ.Εξάπατησης είναι ικανοί και έντιμοι. Έτσι, με κάθε αντιδραστικό και ανάλγητο μέτρο, που μας γυρίζει δεκαετίες πίσω, ενάντια σε κάθε κοινωνικό κομμάτι που χτυπιέται, έχουμε -και στο μέλλον θα έχουμε ακόμη περισσότερο- έναν οχετό από ύβρεις, συκοφαντίες, «αποκαλύψεις» σκανδάλων κλπ. Το ΣΔΟΕ «συλλαμβάνει» μεγαλογιατρούς που φοροδιαφεύγουν, «ανακαλύπτονται» οφσώρ εταιρίες, πισίνες και κότερα που τα έχουν δήθεν κακομοίρηδες... και πάνω απ' όλα «κλέφτες και τεμπέληδες» δημόσιοι υπάλληλοι, που έχουν ανακηρυχτεί στον υπ' αριθμό 1 εχθρό της Ελλάδας.

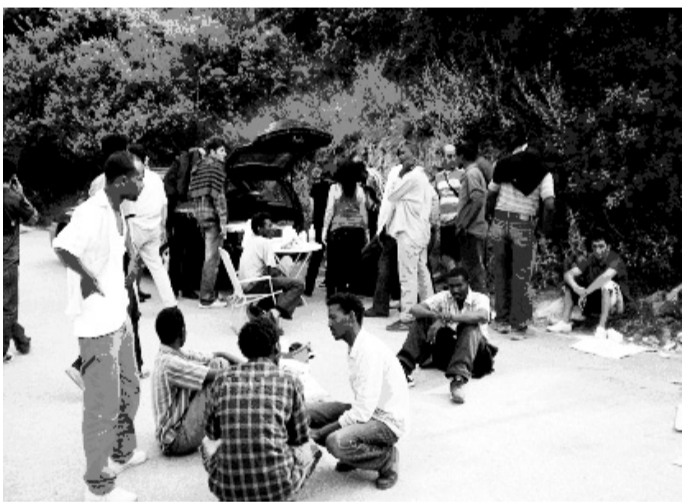
Η «επικαιροποιημένη» κυβέρνηση είναι πειθήνιο όργανο του κεφαλαίου, της Τρόικας και των ιμπεριαλιστών, για την απαρέγκλιτη -αν μπορέσουν- εφαρμογή του Μνημονίου και όλων μνημονίων χρειαστών. Οι Ραγκούσης-Παπακωνσταντίνου είναι η αντ' αυτού ισχυρή ομάδα του Βοναπάρτη Γ. Παπανδρέου, ο οποίος μοιράζει έτσι τις ευθύνες για την επερχόμενη οικονο-

μική καταστροφή και εξοικονομεί χρόνο για να κλείσει όλα τα εξωτερικά ζητήματα (Κυπριακό-Αιγαίο, Μακεδονικό, Κόσοβο), όπως ζητούν οι ιμπεριαλιστές - και ακόμη να μεγαλώσει την εμπλοκή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς (υποστήριξη του Ισραήλ, εξόντωση του παλαιστινιακού λαού, απομόνωση του Ιράν). Ο δακρύβρεχτος Λοβέδρος, μετά το ασφαλιστικό ετοιμάζεται να εξολοθρευτεί την υγεία. Ο «αριστερός» Παπουτσή έγινε υπουργός των ΜΑΤ, μια που οι «δουλειές» στο υπουργείο του αναμένεται να αυξηθούν κατακόρυφα.

Όμως, το καζάνι της εργατικής και λαϊκής οργής βράζει. Τα ψέματα, οι παπαγάλοι και οι στρατιές μυστικοσυμβούλων του Γ. Παπανδρέου... τα ρόπαλα του Παπουτσή, δεν θα σταματήσουν την έκρηξή του. Πριν λίγες μέρες, ο επικεφαλής μιας από τις κορυφαίες αστικές «δεξαμενές σκέψης» Χανς-Βέρνερ Ζιν δήλωσε: «Αν παρθούν και άλλα μέτρα, η Ελλάδα κινδυνεύει να βυθιστεί στον εμφύλιο». Σε κάθε περίπτωση, νέα μέτρα και πολύ σκληρότερα από τα προηγούμενα θα παρθούν.

Σ.Π.

Αυτοσχέδιο υπαίθριο ιατρείο κοινωνικής αλληλεγγύης για τους μετανάστες και πρόσφυγες της Ηγουμενίτσας

Στην **Ηγουμενίτσα**, πολιτικοί πρόσφυγες, περίπου 400 άτομα, από Αφρική, Μέση Ανατολή και Μεσοποταμία καταφθάνουν ψάχνοντας αγωνιωδώς ευκαιρία να φύγουν, για τον υποτιθέμενο παράδεισο της κεντρικής Ευρώπης. Διαβιούν προσωρινά σε αυτοσχέδιους καταυλισμούς, κυρίως σε αλσύλια γύρω από το λιμάνι και περιμένουν τη νύχτα, για να κρυφτούν σε νταλικές στα καράβια για Ιταλία.

Οι καταυλισμοί είναι πρόχειρα καταλύματα ανάμεσα σε κορμούς δέντρων ή απλά στρώματα στο χώμα, όπου οι άνθρωποι κοιμούνται στο ύπαιθρο. Αυτή τη στιγμή ζουν σ' αυτούς τους καταυλισμούς κυρίως νέοι

άνδρες αλλά και ανήλικοι. Ιδιαίτερο ρατσισμό δέχονται οι Σομαλοί και Σουδανοί λόγω του χρώματος του δέρματός τους.

Εμείς, ως Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Ηγουμενίτσας, θεωρούμε πως η αλληλεγγύη προηγείται και βοηθάει να αποκαλυφθούν οι δολοφονικές πολιτικές

κυβέρνησης-ΕΕ-ΑΝΤ, που βάζουν τα κέρδη πάνω από τον άνθρωπο. Προσπαθούμε με τις μικρές μας δυνάμεις να αναδείξουμε τις αιτίες που οδηγούν στη μετανάστευση, την περιβαλλοντική καταστροφή, τους επεκτατικούς πόλεμους, τους εθνικισμούς, που απαιτούν δυνάμεις καταστολής και ελέγχου των συνόρων, καθώς και στρατεύματα κατοχής. Επίσης δεν ξεχνάμε να επισημαίνουμε πως επίτηδες προσπαθούν ορισμένοι να ρίξουν όλα τα δεινά στους μετανάστες, για να κρύψουν τα συμφέροντα και τα μεγάλα κέρδη που απομυζούν λίγοι επιτήδριοι από την εκμετάλλευση του λιμανιού. Δεν είναι τυχαίο ότι προχωρούν οι διαδικασίες για την αποκρατικοποίηση και του λι-

μανιού της Ηγουμενίτσας, που εντάσσεται στο γενικό κύμα της απεμπλοκής του κράτους από πολλές ΔΕΚΟ, όπως «διατάσει» το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Περίπου κάθε 18-20 μέρες, λειτουργούμε αυτοσχέδιο ιατρείο κοινωνικής αλληλεγγύης, κοντά στην περιοχή των καταυλισμών [...]. Τα φάρμακα προέρχονται από δωρεές ευαισθητοποιημένων ατόμων, φαρμακοποιών ή συλλογικότητας. Πρωτοβουλιακά έχουν συνεισφέρει και ορισμένοι φαρμακοποιοί της Θεσπρωτίας, ο Φαρμακευτικός Σύλλογος Ιωαννίνων και άλλες συλλογικότητες (από Πάτρα, Άρτα, Αγρίνιο, Θεσσαλονίκη, Λάρισα, Τρίκαλα, Γιάννινα...). Στις αποστολές αλληλεγγύης επίσης διανέμονται από τα μέλη της Κίνησης τρόφιμα και ρούχα. Οι πρόσφυγες και μετανάστες της περιοχής μας βρίσκονται σε δύσκολη κατάσταση. Είναι κνηνημένοι, ταλαιπωρημένοι ψυχικά και σωματικά, μα το κυριότερο πρόβλημα τους είναι η πείνα. Συχνά βλέπουμε να μας πλησιάζουν υποβασταζόμενοι, λόγω της πολυήμερης αστίας τους.

Η ανικανότητα του κράτους, της τοπικής αυτοδιοίκησης αλλά και η αδιαφορία των τοπικών φορέων να βοηθήσουν σε μια ανθρωπιστική κρίση που γίνεται όλο και πιο απελπιστική, δεν μπορεί μονίμως να δικαιολογείται από

την άποψη πως οι πρόσφυγες είναι λαθρομετανάστες και το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να διαφύγουν μέσω του λιμανιού. Λένε πως δεν ασχολούνται μαζί τους, γιατί δεν θέλουν να νομιμοποιήσουν το πρόβλημα και τους αντιμετωπίζουν σαν αγρίμια που μένουν κνηνημένοι στο δάσος και ψάχνουν για τροφή στα σκουπίδια.

Σε μια εποχή πτώσης αξιών με φαινόμενα ρατσισμού και βίας θα πρέπει να στοχεύουμε στις αιτίες που δημιουργούν τέτοιες συμπεριφορές και φαινόμενα και να προσπαθούμε να τις αναδείξουμε και να τις αντιμετωπίσουμε με πολιτικές στήριξης και ενδυνάμωσης των ευπαθών κοινωνικών ομάδων [...].

20/9/2010

Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Ηγουμενίτσας

Για να μπορέσει να συνεχίσει την αλληλεγγύη δράση της, η Πρωτοβουλία συγκεντρώνει τρόφιμα, ρούχα και φάρμακα. Για όσους θέλουν να βοηθήσουν, δείτε πιο αναλυτικά στην ιστοσελίδα της:

antiratsistikihgoum@gmail.com

<http://antiratsistikihg.blogspot.com>

Καταστρέφουν την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση

Από το βήμα της συνάντησης διαλόγου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, που πραγματοποιήθηκε στους Δελφούς, ο πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου και η υπουργός Παιδείας Α. Διαμαντοπούλου εξήγγειλαν ένα πακέτο σαρωτικών αλλαγών για τα ΑΕΙ και ΤΕΙ. Οι προτάσεις της κυβέρνησης θα τεθούν σε τρίμηνο «διάλογο» και θα πάρουν μορφή νομοσχεδίου το Γενάρη του 2011.

Ο πρωθυπουργός, με ένα πραγματικό νεοφιλελεύθερο παραλήρημα, περιφρόνησε και απαξίωσε ολόκληρη την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση και κατέστησε σαφές ότι το Πανεπιστήμιο όπως το ξέραμε εδώ και έναν αιώνα, έχει τελειώσει: ουσιαστικά πρόκειται για την πλήρη ανατροπή/καταστροφή της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, με τη μετατροπή της σε μια μεταλυκειακή αγορά παροχής εκπαιδευτικών υπηρεσιών. Μ' αυτή την έννοια δεν έχουμε απλώς μία μετακόλιση κόστους στις πλάτες των φοιτητών αλλά και μία επίθεση στο μορφωτικό επίπεδο, στις επιστήμες, στην ίδια την κοινωνία και την αναπαραγωγή της.

Τα επιχειρήματα που χρησιμοποίησε ο Γιωργιάκης είναι ένα συνονθύλευμα ασυναρτησιών, ηλιθιοτήτων και άκρως αντιφατικών απόψεων. Τόνισε ότι παρόλο που εισάγονται πολλοί στα πανεπιστήμια η αποτελεσματικότητά της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι χαμηλή. Βέβαια είναι απορίας άξιον τι είναι αυτή η περίφημη αποτελεσματικότητα της εκπαίδευσης και πώς βέβαια τη μετράει κανείς. Αν όντως υπάρχει μία αναντιστοιχία μεταξύ εκπαίδευσης και παραγωγής ή κοινωνίας το πρόβλημα ξεκινά από την καπιταλιστική οικονομία, καθώς η εκπαίδευση κρίνεται υπερβολική για τις ανάγκες μιας ολοένα συρρικνούμενης και εκφυλιζόμενης οικονομίας.

Χαρακτηριστικές ασυναρτησίες είναι ότι το πανεπιστήμιο θα πρέπει να αλλάξει και για να ανταποκριθεί στην παγκοσμιοποίηση. Την ίδια στιγμή όμως οι νεοφιλελεύθεροι υποστηρίζουν και το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή τη σύνδεση του πανεπιστημίου με την τοπική οικονομία. Μία άλλη ασυναρτησία υποστηρίζει ότι το πανεπιστήμιο πρέπει να προσαρμοστεί στην κοινωνία της γνώσης, στην κοινωνία της πληροφορίας. Κάποιος θα πρέπει να πληροφορήσει όλους αυτούς τους ηλίθιους ότι η κοινωνία της πληροφορίας δεν έχει καμία σχέση με την κοινωνία της γνώσης. Γιατί η γνώση δεν είναι ένα άθροισμα πληροφοριών αλλά είναι το αποτέλεσμα μιας θεωρίας, μιας επιστήμης πάνω στη βάση των πληροφοριών (γεγονότων, εμπειριών κ.α.).

Οι προτάσεις της κυβέρνησης

Το νεοφιλελεύθερο σχέδιο για τη μετατροπή της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης σε μία μεταλυκειακή αγορά παροχής εκπαιδευτικών υπηρεσιών συνοψίζεται στις εξής κεντρικές προτάσεις:

α) την πλήρη αυτονόμηση-αυτοδιοίκηση των πανεπιστημίων, πράγμα που πρακτικά σημαίνει την πλήρη αποδέσμευση του κράτους από την υποχρέωση να συντηρεί τα πανεπιστήμια, την πλήρη κατάργηση της κρατικής πιστοποίησης των γνώσεων και τον πλήρη διαχωρισμό των πανεπιστημίων από τις επιθυμίες και τις ανάγκες του ελληνικού λαού.

β) τη μετατροπή των διαφόρων σχολών και τμημάτων σε προγράμματα σπουδών, συνεπώς τη μετατροπή των επιστημών σε έναν χυλό απ' όπου κάθε φορά θα ξεπροβάλλουν προγράμματα σπουδών διαφόρων ειδών και διάρκειας, με διάφορα μαθήματα από μια, δύο, τρεις ή περισσότερες επιστήμες, με επιστημονική ή επαγγελματική ή οποιαδήποτε άλλη κατεύθυνση - και ο καθένας από κει και πέρα μπορεί να κάνει όποιο συνδυασμό θέλει.

γ) τη συνένωση/εξομοίωση ΑΕΙ, ΤΕΙ, ΙΕΚ, κολλεγίων, σεμιναρίων κ.α., μια που όλα θα συνδέονται μεταξύ τους και η «κυκλοφορία» του κατ' όνομα φοιτητή μπορεί να περνάει απ' όλες τις διαβαθμίσεις, τα επίπεδα, τους τομείς κ.λπ.

δ) η εισαγωγή των νέων «στα πανεπιστήμια», δηλαδή στη σουπά της μεταλυκειακής αγοράς εκπαιδευτικών υπηρεσιών θα είναι ελεύθερη με τη νεοφιλελεύθερη σημασία της λέξης, δηλαδή θα είναι ένας ολοκληρωτικός καταναγκασμός από ένα σύμπλεγμα σκληρών εξετάσεων και κυρίως χρηματικής ικανότητας. Όποιος έχει χρήματα σπουδάζει ή μπορεί να επιλέξει κάτι που να αντιστοιχεί ή να θυμίζει το επίπεδο των μέτριων τώρα επιστημών. Όποιος δεν έχει λεφτά απλά δεν θα έχει νόημα να επιχειρεί μία «εισαγωγή» σ' αυτή την αγορά.

ε) η όποια κρατική χρηματοδότηση δεν θα δίνεται στα πανεπιστήμια, αλλά θα παρέχεται με μορφή κουπονιού/φιλοδωρημάτος στον κάθε φοιτητή ανάλογα με τη διαδρομή που θέλει να κάνει μέσα σ' αυτή την αγορά. Το πόσο σημαντική θα είναι αυτή η οικονομική ενίσχυση φαίνεται από την υπόσχεση της κυβέρνησης ότι θα φροντίσει για την παροχή τραπεζικών δανείων, υποτροφιών κ.α. στους «φοιτητές».

στ) αυτή η αγορά της μεταλυκειακής «εκπαίδευσης» θα συνδέεται με τις ανάγκες της αγοράς, και μάλιστα όχι με τις γενικότερες ανάγκες της καπιταλιστικής οικονομίας (ακόμη και σ' αυτή τη φάση κρίσης και παρακμής της), αλλά

με όλες τις πρόσκαιρες, τυχαίες ανάγκες της τοπικής οικονομίας. Τώρα πώς μπορεί να υπάρχει εκπαίδευση ή επιστήμες με έναν τυχαίο και εφήμερο προσανατολισμό στις ανάγκες μιας τοπικής οικονομίας αυτό είναι ένα μυστήριο που μόνο οι νεοφιλελεύθεροι μπορούν να λύσουν. Από δω προέρχεται και η ανάγκη για συγχωνεύσεις, δηλαδή για έναν «Καλλικράτη» στην εκπαίδευση.

ζ) αυτονόητο είναι ότι η διοίκηση των πανεπιστημίων θα περάσει στα χέρια των ανθρώπων της αγοράς, μια που το διοικητικό συμβούλιο θα αποτελείται από εννιά ακαδημαϊκούς και έξι ανθρώπους της αγοράς, αλλά ο πρόεδρος θα εκλέγεται μόνο από αυτούς τους έξι της αγοράς, δηλαδή επιχειρηματίες.

Άμεσες επιπτώσεις θα είναι:

α) η ουσιαστική κατάργηση της έννοιας του πτυχίου και της ειδικευμένης εργατικής δύναμης και η αντικατάστασή της από **άθροισμα πιστωτικών μονάδων, δηλαδή η κατάργηση του μισθού και των άλλων κατακτήσεων της ειδικευμένης, μισοειδικευμένης, αλλά και της ανειδίκευτης εργατικής δύναμης.**

β) η εισαγωγή διδάκτρων στα «πανεπιστήμια» και η ραγδαία μείωση των φοιτητών,

γ) η απαξίωση κάθε έννοιας μόρφωσης, επιστήμης, του φοιτητή και του προοδευτικού ρόλου των πανεπιστημίων,

δ) η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου και της πολιτικής και συνδικαλιστικής δραστηριότητας μέσα στα πανεπιστήμια,

ε) προβλήματα στην αναπαραγωγή της κοινωνίας που θα υποστεί τον ξεπεσμό των επιστημών και της μόρφωσης.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να προετοιμάσει, να οργανώσει (με συνελεύσεις, επιτροπές, καταλήψεις κα) αυτή τη σημαντική μάχη. Να υπερασπιστεί τη μόρφωση, τη δημόσια-δωρεάν εκπαίδευση, τα επαγγελματικά δικαιώματα, τις σχέσεις εργασίας. Η μάχη αυτή μπορεί να μετατραπεί σε ευθεία σύγκρουση της νεολαίας και της εργατικής τάξης με την κυβέρνηση, την τρόικα και την πολιτική του μνημονίου. Οι φοιτητές πρέπει και μπορούν να γίνουν πυροδότης ενός ευρύτερου κινήματος, για μια άλλη οργάνωση της εκπαίδευσης και της κοινωνίας.

Γ. Θ.

Το «νέο σχολείο» του ΔΝΤ και της Διαμαντοπούλου συνθλίβει τη δημόσια-δωρεάν Παιδεία

Ολο το προηγούμενο διάστημα το υπουργείο Παιδείας διαλαλούσε την ικανότητά του να διαχειριστεί το υπάρχον εκπαιδευτικό προσωπικό, ώστε να λειτουργήσουν κανονικά τα σχολεία χωρίς να υποχρεωθεί σε προσλήψεις. Η πραγματικότητα όμως, ένα μήνα μετά την έναρξη της σχολικής χρονιάς, είναι τελείως διαφορετική, παρά τις προσπάθειες του υπουργείου να καλύψει τα κενά με εντολές για λειτουργία τμημάτων με 30 μαθητές και την πρωτοφανή αντιπαιδαγωγική «τακτοποίηση» του μαθητικού πληθυσμού με μετακινήσεις μαθητών σε άλλα απομακρυσμένα από τα σπίτια τους σχολεία. Στα ολοήμερα δημοτικά δεν έχει προσληφθεί ακόμα ούτε ένας εκπαιδευτικός ειδικότητας, ενώ τα περιβόητα 800 πιλοτικά δημοτικά απέτυχαν να λειτουργήσουν σε πλήρες ωράριο γιατί δεν έχουν τις ειδικότητες που εξαγγέθηκαν. Στην προσπάθειά του το υπουργείο να παρουσιάσει μια εικόνα εύρυθμης λειτουργίας των σχολείων καταστρατηγεί τα δικαιώματα των εκπαιδευτικών μετακινώντας εκπαιδευτικούς (πληροφορικής, καλλιτεχνικών, μουσικής, ξένων γλωσσών και γυμναστές) από τη δευτεροβάθμια στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση, πριν καν καλυφθούν τα κενά των σχολείων της δευτεροβάθμιας, και μάλιστα παραβιάζοντας το διδακτικό ωράριο. Στην τεχνική εκπαίδευση καταργούνται τμήματα και ειδικότητες, ανάλογα με τον αριθμό των μαθητών, στέλνοντας τους υπάρχοντες μαθητές σε άλλες περιοχές και μετακινώντας το προσωπικό. Ό,τι υπήρξε ως υποστηρικτική και αντισταθμιστική εκπαίδευση περιορίζεται δραστικά (π.χ. τμήματα ένταξης παιδιών με μαθησιακές δυσκολίες) ή καταργείται (π.χ. Πρόσθετη Διδακτική Στήριξη και Ενισχυτική Διδασκαλία).

Η δραστική περικοπή των δαπανών για την παιδεία που έχουν επιβάλλει κυβέρνηση και Τρόικα, θα επιδεινώσει σε απελπιστικό βαθμό την κατάσταση των σχολείων το αμέσως επόμενο διάστημα. Οι σχολικές επιτροπές πήραν μόλις το 1/3 των περιονίων κονδυλίων, με αποτέλεσμα τον χειμώνα τα σχολεία να αδυνατούν να πληρώσουν τη θέρμανση, τους λογαριασμούς, τις φωτοτυπίες και άλλα λειτουργικά έξοδα.

Οι σαρωτικές αλλαγές που φέρνει η κυβέρνηση στην Ανώτατη Εκπαίδευση και στο Λύκειο συνδέονται άμεσα με το σχέδιο του «νέου σχολείου» που έχει εν μέρει νομοθετηθεί και επιχειρείται να γίνει πράξη, ενώ όλα αυτά μαζί συνδέονται άμεσα με το νέο διοικητικό σύστημα που ψήφισε η κυβέρνηση, τον περίφημο «Καλλικράτη». Ουσιαστικά μεταφέρεται σταδιακά η ευθύνη για τη χρηματοδότηση των

σχολείων από το κεντρικό κράτος στην Αυτοδιοίκηση. Γεγονός που ανοίγει διάπλατα την πόρτα της αυτοχρηματοδότησης των σχολείων, δηλαδή την αναζήτηση πόρων από άλλες πηγές πλην του κρατικού προϋπολογισμού, από τις επιχειρήσεις-χορηγούς ως και τους ίδιους τους γονείς των μαθητών (είτε άμεσα μέσω διδάκτρων είτε έμμεσα μέσω αύξησης των δημοτικών τελών). Δεν είναι τυχαίος άλλωστε ο χαρακτηρισμός των αλλαγών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση δια στόματος της υπουργού ως «Καλλικράτη της εκπαίδευσης»!

Μπροστά λοιπόν σε αυτή την κατάσταση για μας τους εκπαιδευτικούς είναι μονόδρομος ο δρόμος των ανυποχώρητων και ενωτικών αγώνων, μακριά και πέρα από τις γραφειοκρατικοποιημένες ηγεσίες της ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, που ενώ τάχα «αντιστέκονται» με καμιά απεργία-τουφεκιά στον αέρα, είναι έτοιμες να συμβιβαστούν και να ξεπουλήσουν τους αγώνες. Πρέπει να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις.

Στόχος μας πρέπει να είναι η Γενική Απεργία Διάρκειας, για το ξήλωμα των βάρβαρων μέτρων, τη διαγραφή του χρέους και την ανατροπή αυτής της άθλιας κυβέρνησης και της «τρόικας». Αυτό όμως προϋποθέτει να γίνουν:

α) κινητοποιήσεις σε κάθε Σύλλογο/ΕΛΜΕ για να ανατραπεί ο νόμος Διαμαντοπούλου στην πράξη και να αντιμετωπισθούν οι επιπτώσεις της μείωσης των δαπανών στα σχολεία. Τοπικές πορείες, περικεκλωμένες σχολείων, στάσεις εργασίας στα 800 πιλοτικά σχολεία, καταλήψεις σχολείων, πορείες, παραστάσεις διαμαρτυρίας, καταλήψεις σε Περιφερειακές Διευθύνσεις και Δήμους για ελλείψεις προσωπικού και μείωση χρηματοδότησης αντιστοίχα.

β) Γενικές συνελεύσεις σε όλους τους Συλλόγους/ΕΛΜΕ και αποφάσεις για τις παραπάνω κινητοποιήσεις, καθώς και συγκρότηση Επιτροπών Αγώνα σε όλους τους Συλλόγους/ΕΛΜΕ.

γ) Κάλεσμα σε ανοιχτές συνελεύσεις γονέων-εκπαιδευτικών για ενημέρωση και οργάνωση των κινητοποιήσεων.

δ) Συμμετοχή σε Γενικές Απεργίες με αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων σε σχέση με τις διεκδικήσεις και συγκρότηση Επιτροπών Αγώνα για την οργάνωσή τους.

ε) Πανεκπαιδευτικό Μέτωπο εκπαιδευτικών-γονιών-μαθητών-φοιτητών για αγώνα διάρκειας για τη σωτηρία της δημόσιας εκπαίδευσης από την οικονομική κρίση και την πολιτική κυβέρνησης-Ε.Ε.-Δ.Ν.Τ.

Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

BANQUET: Προς νίκη οδεύει ο αγώνας

... «Και σήμερα και αύριο και όσο χρειαστεί, ο αγώνας μας θα δικαιωθεί» ήταν ένα από τα συνθήματα που ακούγονταν κάθε βράδυ έξω από το ρεστοράν Banquet στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, δείχνοντας την αποφασιστικότητα των εργαζομένων και της Επιτροπής Αλληλεγγύης να τον φτάσουν ασυμβίβαστα μέχρι τη νίκη. Χρειάστηκαν τελικά περισσότεροι από πέντε μήνες αδιάλειπτων κινητοποιήσεων για να αναγκαστεί σε υποχώρηση η εργοδοσία, αφού πρώτα είχε εξαντλήσει όλα τα «όπλα» που είχε στη φαρέτρα της.

■ Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό

Σε συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στα τέλη Σεπτεμβρίου η εργοδοσία δεσμεύτηκε να ανακαλέσει τις απολύσεις των εργαζομένων, να καταβάλει το μεγαλύτερο μέρος των δεδουλευμένων που όφειλε, να «κολλήσει» τα ένσημα για τους τρεις μήνες που είχε αναστείλει τη λειτουργία του καταστήματος καθώς και να αποσύρει τις πολλαπλές μηνύσεις που είχε κάνει σε καταγγέλλοντες εργαζόμενους του εστιατορίου και σε μέλη της Επιτροπής Αλληλεγγύης. Τέλος, για τις δίκες που υποχρεωτικά θα πραγματοποιηθούν θα ζητήσει από το δικαστήριο να μη διωχθούν οι κατηγορούμενοι.

Η παραπάνω εξέλιξη σηματοδοτεί μια λαμπρή νίκη για το εργατικό κίνημα συνολικά και αποτελεί ένα φωτεινό παράδειγμα διεξαγωγής νικηφόρων αγώνων, ειδικά σήμερα που οι εργαζόμενοι δέχονται μια απίστευτη σε μέγεθος και σκληρότητα επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις τους από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, την Τρόικα και τους εργοδότες. Πάντως αξίζει να σημειωθεί ότι οι εργαζόμενοι και η Επιτροπή Αλληλεγγύης βρίσκονται σε αγωνιστική επαγρύπνηση μέχρις ότου κανονιστούν και οι τελευταίες λεπτομέρειες και αρχίσει η εργοδοσία στην πράξη να υλοποιεί όσα δεσμεύτηκε.

Χρονικό του αγώνα

Ο αγώνας στο Banquet είχε όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που απαιτούνται στη σημερινή εποχή του Μνημονίου. Από την πρώτη στιγμή, τέλη Απριλίου, οι εργαζόμενοι καθόρισαν τα αιτήματά τους, που αρχικά ήταν η επαναπρόσληψη του συναδέλφου τους Βαγγέλη Κιτσώνη, που είχε απολυθεί γιατί είχε ζητήσει να καταβληθεί σε όλους τους εργαζόμενους το δώρο του Πάσχα, η καταβολή των δεδουλευμένων και η τήρηση της εργατικής νομοθεσίας. Αποφάσισαν να δώσουν τον αγώνα τους μέχρι το τέλος με μαχητικές μορφές πάλης, κυρίως μέσω των παραστάσεων διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα και συγκρότησαν το δικό τους όργανο αγώνα, την Επιτροπή Αλληλεγγύης, αντιλαμβάνομενοι ότι μόνο με την έμπρακτη στήριξη των εργαζομένων και της νεολαίας καθώς και με τη δημοσιοποίηση και εξάπλωση του αγώνα τους θα μπορούσαν να νικήσουν.

Όλο αυτό το διάστημα πραγματοποιήθηκαν περισσότερες από 50 παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το Banquet και από

άλλα καταστήματα στα οποία ήταν μέτοχος η εργοδοσία. Περισσότερες από 15 μικρές ή μεγάλες διαδηλώσεις είτε κατέληξαν στο Banquet είτε πέρασαν από καταστήματα του επισιτισμού για παρέμβαση. Ο αγώνας έγινε γνωστός σε όλους τους εργαζόμενους του κλάδου και όχι μόνο, που παρακολουθούσαν με αγωνία την εξέλιξη του και εξαπλώθηκε και σε άλλα δύο καταστήματα, τον «Καφεναί» και το Βαθελονίκα, γεγονός που αποτέλεσε μια πρώτη σημαντική επιτυχία και παρακαταθήκη για το μέλλον. Οι εργαζόμενοι και η Επιτροπή Αλληλεγγύης χρησιμοποίησαν κάθε προπαγανδιστικό μέσο για να κερδίσουν πλατιά υποστήριξη, από τις χιλιάδες προκηρύξεις και αφίσες μέχρι τις συναυλίες και τις συντροφικές αυτοοργανωμένες κουζίνες. Σημαντικό κομμάτι του αγώνα ήταν και η οικονομική καμπάνια της Επιτροπής Αλληλεγγύης προς τους εργαζόμενους. Τέλος ο αγώνας εξαπλώθηκε και σε άλλες πόλεις (Αθήνα, Πάτρα, Ιωάννινα), είτε με διαδηλώσεις είτε με εκδηλώσεις συμπαράστασης.

Στην πραγματικότητα, όλους αυτούς τους πέντε και πλέον μήνες οι εργαζόμενοι του Banquet και η Επιτροπή Αλληλεγγύης διεξήγαγαν μια ιδιότυπη και σκληρή «απεργία διαρκείας», που είχε τεράστιες οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες για την εργοδοσία, ταρακουνώντας και τρομάζοντας όλους τους μεγαλοεπιχειρηματίες του κλάδου.

Η εργοδοσία με το άνοιγμα του καταστήματος στις 22 Αυγούστου επιχείρησε να περάσει στην αντεπίθεση. Έχοντας και τη στήριξη της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και του υπουργού Δημόσιας Τάξης έπαιξε το τελευταίο της χαρτί, αυτό της καταστολής και της ποινικοποίησης του αγώνα, αφού με τη στάση της όλο το προηγούμενο διάστημα είχε οδηγηθεί σε πλήρες αδιέξοδο. Εκτός από τις εξώδικες απολύσεις επτά εργαζομένων προχώρησε άμεσα και σε ασφαλιστικά μέτρα εναντίον των εργαζομένων και μελών της Επιτροπής Αλληλεγγύης. Όταν διαπίστωσε ότι τα παραπάνω δεν φέρνουν το επιθυμητό αποτέλεσμα, έβαλε σε

εφαρμογή μια βιομηχανία μηνύσεων με ψευδείς κατηγορίες.

Πογκρόμ καταδίωξης και συλλήψεων της αστυνομίας

Έτσι στις 31/8 συνελήφθη στο σπίτι του ο εργαζόμενος του Banquet Γ.Κ. με την κατηγορία ότι είχε παραβιάσει τα ασφαλιστικά μέτρα και μόνο μετά από διαμαρτυρία εκατοντάδων εργαζομένων αφέθηκε ελεύθερος, αφού πρώτα καθορίστηκε τακτική δικάσιμος. Στις 2/9 συνελήφθη ο Βασίλης Γούτας, μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης, ενώ η ασφάλεια με πρωτοφανή ζήλο προσπαθούσε να συλλάβει αρκετούς άλλους αλληλέγγυους εργαζόμενους. Ο Βασίλης Γούτας κρατήθηκε στην Γ.Α.Δ.Θ. και αντιμετώπιζε 11 ψευδείς κατηγορίες, δηλαδή σχεδόν το μισό ποινικό κώδικα. Η εισαγγελέας όρισε τη δίκη για τις 7/9, παραπέμποντας τις 10 κατηγορίες για τακτική δικάσιμο, κρατώντας για το αυτόφωρο μόνο την κατηγορία της συκοφαντικής δυσφήμισης διά μέσου του τύπου. Ο Βασίλης στην απολογία του ήταν κατηγορηματικός για την επιχείρηση εργοδοσίας και κυβέρνησης να ποινικοποιήσουν τη συνδικαλιστική και πολιτική δράση. «Το πρώτο που έχω να πω είναι ότι είμαι εργάτης κομμουνιστής, παλεύω για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για μια κοινωνία δικαιοσύνης, ισότητας και ειρήνης, ήμουν και είμαι μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον αγώνα των εργαζομένων... συμφωνώ μέχρι και την τελευταία τελεία με τα όσα γράφονται στην προκήρυξη». Η απόφαση του δικαστηρίου ήταν ένα δικαστικό τερατούργημα αφού ο σύντροφος καταδικάστηκε παμπηφεί γιατί... μοίραζε προκηρύξεις της Επιτροπής Αλληλεγγύης. Η απόφαση του δικαστηρίου, στην οποία ασκήθηκε έφεση, ήταν έξι μήνες με τριετή αναστολή. Στην πραγματικότητα ο σύντροφος καταδικάστηκε με τη λογική της συλλογικής ευθύνης, που παραπέμπει στην περίοδο της χούντας. Η απόφαση επί της ουσίας στρεφόταν ενάντια σ' όλο το εργατικό κίνημα, αφού δίνει

> συνέχεια στη σελίδα 13

Η ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ BANQUET

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΝΑ ΑΚΥΡΩΘΟΥΝ ΟΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΝΑ ΠΛΗΡΩΘΟΥΝ ΤΑ ΔΕΔΟΥΛΕΥΜΕΝΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

ΤΡΙΤΗ 7/9 ΣΤΙΣ 9πμ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ 8/9 ΣΤΙΣ 7πμ στην Καμάρα

- ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
- ΝΑ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΛΗΦΘΟΥΝ ΟΙ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ
- ΝΑ ΠΛΗΡΩΘΟΥΝ ΤΩΡΑ ΤΑ ΔΕΔΟΥΛΕΥΜΕΝΑ

Επιτροπή αλληλεγγύης στον αγώνα των εργαζομένων στο BANQUET

Δημοτική Κίνηση **Εργατική Αντεπίθεση**

ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ ΝΑ ΣΩΘΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥΣ

=> Όχι σε «Καλλικράτη» και ιδιωτικοποιήσεις
=> Κάτω η χούντα του Μνημονίου και της Τρόικας

Συνδημότες, εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, συνταξιούχοι, μετανάστες,

Το προεκλογικό παιχνίδι για τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές της 7^{ης} Νοέμβρη έχει ανάψει για τα καλά. Όλες οι επίσημες παρατάξεις ορκίζονται σε ό,τι πιο ιερό έχουν ότι ενδιαφέρονται ανιδιοτελώς για τα προβλήματα των δημοτών και των κατοίκων και υποσχονται ότι θα αγωνιστούν για να τα λύσουν. Όμως, για τους περισσότερους απ' αυτούς τα προβλήματά μας ταυτίζονται με τα πάρκα, τα λουλούδια, τους κάδους των σκουπιδιών, τους χώρους στάθμευσης ή κανένα γήπεδο με κερκίδες, τη «διαφάνεια».

Δεν υποτιμάμε τη σημασία των παραπάνω, ούτε ξεχνάμε ότι σχεδόν τίποτα δεν έκαναν τόσα χρόνια γι' αυτά ή κατασπατάλησαν τεράστια ποσά για έργα άχρηστα ή απλά για να ενισχύσουν συμφέροντα τοπικά και δικά τους. Πιστεύουμε όμως ότι **τα πραγματικά μας προβλήματα** (που όσο δεν λύνονται τόσο οξύνονται και όλα τα παραπά-

νω) είναι η συνεχής μείωση του εισοδήματός μας και οι καθημερινές δυσκολίες της επιβίωσης. Η μάστιγα της ανεργίας και της υποαπασχόλησης. Το πρόβλημα της στέγης. Οι όλο και μεγαλύτεροι περιορισμοί στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη (ακριβά φάρμακα, αύξηση της ανασφάλιστης εργασίας και των ενσήμων για ασφάλιση, διάλυση της δημόσιας υγείας κ.λπ.). Τα αυξημένα έξοδα-κόστος για την εκπαίδευση. Η μάστιγα των ναρκωτικών, η διαρκής υποβάθμιση του περιβάλλοντος γύρω μας, η αυξανόμενη ανασφάλεια, αλλά και η έλλειψη πραγματικής διασκέδασης, η πολιτιστική και ηθική φτωχοποίηση.

Γι' αυτά τα πραγματικά μας προβλήματα, το σύνολο σχεδόν των επίσημων παρατάξεων στο δήμο μας αλλά και γενικότερα δεν κάνουν τίποτα ή δεν κάνουν ουσιαστικά τίποτα, όταν βέβαια δεν είναι αυτές που επιβάλλουν τις κάθε είδους αντεργατικές και αντιλαϊκές, φοροπηχτικές κ.λπ. πολιτικές ως δημο-

τικές αρχές. Άλλες δημοτικές κινήσεις, που στα λόγια αναγνωρίζουν αυτά τα προβλήματα, από τη μία μένουν σε μια φραστική καταγγελία της κατάστασης ή των υπευθύνων, καταγγέλλουν άλλες παρατάξεις ή τα κόμματα και την κυβέρνηση κ.λπ. Από την άλλη, η λύση που προτείνουν είναι η υπερψήφηση του δικού τους συνδυασμού.

Κανείς δεν βλέπει, δεν προτείνει και δεν προετοιμάζει τη μοναδική λύση του συνόλου των προβλημάτων που μας ταλανίζουν: δηλαδή την **άμεση συμμετοχή, δραστηριοποίηση και κινητοποίηση των ίδιων των δημοτών και κατοίκων**, των εργαζομένων, των ανέργων, των νέων, των συνταξιούχων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που είναι η συντριπτική πλειοψηφία του δήμου μας και των περισσότερων δήμων, ώστε να επιβάλλουμε μια άλλη διαχείριση και αντιμετώπιση, εργατική και λαϊκή, των οικονομικών, των τοπικών κοινωνιών και των τεράστιων προβλημάτων.

Στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές της 7ης Νοέμβρη, τα επίσημα πολιτικά κόμματα θα περιμένουν τα αποτελέσματα για να μιλήσουν για τα εκλογικά συμπεράσματα. Θεωρούν όλοι αυτοί τις εκλογές σαν μια απλή σφυγμομέτρηση: για την εκλογική τους δύναμη, τα ποσοστά τους, τις πολιτικές που προτείνουν κ.λπ. Η κυβέρνηση θα «κρίνει» απ' τα αποτελέσματα αν η κοινωνία αποδέχεται το περιβόητο Μνημόνιο και τον «μηχανισμό στήριξης», δηλαδή την υποταγή μας στη χούντα της Τρόικας, τα βάρβαρα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα που έχει ήδη πάρει, αλλά και τα επόμενα που είναι ήδη έτοιμα στα συρτάρια τους.

Όλοι εμείς πρέπει να στείλουμε ένα μήνυμα αντίστασης. Όχι μόνο οργής, αγανάκτησης και αηδίας, αλλά και διάθεσης αγώνα, αποφασιστικότητας, έμπρακτης αντίστασης, ανυπακοής και ανταρσίας σε όλα αυτά που έκαναν στις πλάτες μας και που μας ετοιμάζουν.

ΑΜΕΣΗ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

-> **Να καταδικάσουμε τους υποστηρικτές του Μνημονίου και των δανειστών - τοκοφύλων**
-> **Να γυρίσουμε τις πλάτες σε όσους μας οδήγησαν ως εδώ**

Από τις αρχές Μαΐου, η χώρα βρίσκεται κάτω από την κατοχή της Τρόικας, δηλαδή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Από τις αρχές περίπου του 2010, η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας ζούμε κάτω από την δαμόκλειο σπάθη του τεράστιου δημόσιου χρέους, των υπερογκών επιτοκίων δανεισμού και των αγορών. Καθημερινά απειλούμαστε από μια χούφτα ντόπιων και ξένων δανειστών, κερδοσκόπων και τοκογλύφων. Καθημερινά μας βομβαρδίζουν για την «ευθύνη όλων των Ελλήνων» για τη δημιουργία του χρέους αλλά και για την αποπληρωμή του. Μας λένε ότι η αποπληρωμή του χρέους είναι «πατριωτική υπόθεση», ζητήμα χρέους προς τα παιδιά μας.

Όμως **το δημόσιο χρέος δημιουργήθηκε από την ίδια τη λειτουργία του συστήματος, από τους ίδιους που τώρα απαιτούν να μας στραγγίσουν για να το αποπληρώσουμε.** Από την συνεχή και με κάθε τρόπο στήριξη της κερδοφορίας των επιχειρήσεων επί δεκαετίες. Από τα αμέτρητα αναπτυξιακά προγράμματα, φοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις, «θαλασσοδάνεια», εισφοροαπαλλαγές, πακέτα ενίσχυσης, μέτρα στήριξης κ.λπ. για κάθε είδους αναξιοπαθούντες επιχειρηματίες και αεριτζήδες. Από το διαρκές ξεκοκάλισμα του δημόσιου χρήματος και πλούτου, των ασφαλιστικών ταμείων, των μισθών μας κ.α. Αυτή είναι η αλήθεια για το δημόσιο χρέος. Και όλοι αυτοί που τα 'κονόμησαν, τώρα στέλνουν τον λογαριασμό σ' εμάς, τους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα, τη νεολαία.

Το περιβόητο Μνημόνιο και ο «μηχανισμός στήριξης» δεν είναι τίποτα άλλο από ένα σύμφωνο υποταγής της κυβέρνησης Παπανδρέου στους διεθνείς δανειστές- τοκογλύφους. Μέσω μιας βίαιης μεταφοράς πλούτου, μιας τρομακτικής αφαίμαξης των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, θέλει να εξασφαλίσει την κανονική αποπληρωμή των δανείων. Να κρατήσει όρθιους χρεοκοπημένους και κρατικοδίκαιους μεγαλο-επιχειρηματίες και πάνω απ' όλα τους τραπεζίτες και τις τράπεζες τους, που σαν βρυκόλακες πίνουν το αίμα όλης της κοινωνίας, για να σώσει το σύστημα από την πλήρη χρεοκοπία και κατάρρευση.

Όλα τα υπόλοιπα, ότι θα «νοικοκυρευτούμε» και θα κάνουμε «μια νέα αρχή», ότι «οι θυσίες πιάνουν τόπο» και υπάρχει «φως στο τούνελ», ότι έρ-

χονται «ξένες επενδύσεις» κλπ., όλα αυτά που παπαγαλίζουν από τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης αργυρώνητοι και ακριβοπληρωμένοι δημοσιογράφοι, είναι σκέτα παραμύθια για να μας κρατάνε άβουλους και παθητικούς.

Ήδη είναι σε εξέλιξη σκληρότερα μέτρα. Το Μνημόνιο είναι ένα γενικό σχεδιάγραμμα, που θα συμπληρώνεται διαρκώς. Κάθε 3-4 μήνες, οι δανειστές θα ελέγχουν την πορεία αφαίμαξης-αποπληρωμής και θα επιβάλλουν κάθε φορά νέα και σκληρότερα μέτρα. Μειώσεις μισθών & συντάξεων, περικοπές κοινωνικών δαπανών για υγεία, ασφάλιση και παιδεία, φορολογικά χαράτσια, ιδιωτικοποιήσεις, διάλυση εργασιακών σχέσεων, ενίσχυση του μεγάλου κεφαλαίου με την «απελευθέρωση» αγορών και επαγγελματιών σε βάρος της πλειοψηφίας της κοινωνίας.

Να αρνηθούμε την πληρωμή του χρέους

Αυτός ο δρόμος οδηγεί κατευθείαν στην καταστροφή τη μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας.

α) Κάθε ευρώ που κατευθύνεται στην αποπληρωμή του χρέους, αφαιρείται από τις δικές μας ανάγκες, από τη δημιουργία θέσεων εργασίας, από το χτίσιμο και τη λειτουργία σχολείων, νοσοκομείων, εργατικών και λαϊκών κατοικιών, από τη συντήρηση δρόμων και υποδομών, από τις δημόσιες κοινωνικές υπηρεσίες, τα ασφαλιστικά ταμεία, το ταμείο ανεργίας κ.λπ. Η «κανονική» αποπληρωμή του χρέους, όπως απαιτούν με λύσσα οι ντόπιοι και διεθνείς κερδοσκόποι, θα σημάνει την πλήρη καταστροφή-αποστράγγιση όλου του πλούτου που παράγεται στη χώρα μας. Μόνο και μόνο για να διασφαλιστούν τα προγραμματισμένα κέρδη των διαφόρων δανειστών, τραπεζών, κερδοσκόπων κ.λπ.

Να το πούμε όσο γίνεται πιο απλά: ή το χρέος και οι δανειστές-τοκογλύφοι θα εξαφανίσουν τα δικαιώματά μας και την κοινωνία - ή η κοινωνία θα εξαφανίσει το χρέος και όλους αυτούς.

β) Η «κανονική» αποπληρωμή του χρέους μας οδηγεί μαθηματικά στο αντίθετο αποτέλεσμα, στην χρεοκοπία (όπως κι αν την ονομάσουν, π.χ. «αναδιάρθρωση χρέους»), που σημαίνει ακόμα πιο δραματικές εξελίξεις για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Όλες μα όλες οι αποφάσεις της επιχειρηματικής, οικονομικής και πολιτικής ελίτ-εξουσίας, είχαν σαν αποτέλεσμα μια μεγάλη καταστροφή του παραγωγικού ιστού της χώρας. Όσο πιο πολύ μιλούν για «ανάπτυξη», τόσο περισσότερο φέρνουν οικονομική ερήμωση. Γιατί αυτή είναι η λειτουργία του συστήματός τους, της «ελεύθερης αγοράς» και του κέρδους.

Μ' αυτή την κατάσταση, κανείς και ποτέ δεν πρόκειται να ξεχρεώσει τα αστρονομικά ποσά που απαιτούν οι δανειστές-τοκογλύφοι. Η πολιτική του Μνημονίου, της Τρόικας και των υποστηρικτών τους όχι μόνο δεν αντιμετωπίζει την κρίση, αλλά την κάνει ακόμα χειρότερη, αυξάνει τα ελλείμματα και τα χρέη, φέρνει παντού λουκέτα, απολύσεις, ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση.

Σ' αυτές τις εκλογές, είναι κρίσιμο η συζήτηση να επικεντρωθεί σε όλα αυτά τα προβλήματα και εξελίξεις, καθώς και στο ποιο ρόλο και πως μπορεί να παίξει η Τοπική Αυτοδιοίκηση, ο ίδιος ο δήμος μας.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ Να ενισχύσουμε και να στηρίξουμε

Ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες, δεν έχουμε πολλά περιθώρια. Πρέπει και μπορούμε ο δήμος μας και κάθε δήμος, κάθε γειτονιά, να γίνουν ένα μετερίζι αγώνα. Αγώνα επιβίωσης, αγώνα ενάντια στο Μνημόνιο και την Τρόικα. Αγώνα των εργαζόμενων στον δήμο αλλά και των κατοίκων και δημοτών, για την υπεράσπιση της ίδιας της ζωής μας.

Πρέπει και μπορούμε να αναδείξουμε μια άλλη πολιτική και πρακτική, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και την ικανοποίηση των αναγκών του. Μια πολιτική που θα καταπολεμά την φτώχεια, την ανεργία, θα βοηθάει τους αναξιοπαθούντες με τη δημιουργία θεσμών και οργάνων έμπρακτης κοινωνικής αλληλεγγύης. Που θα υπερασπίζει το δικαίωμα όλων σε δωρεάν και ποιότητα παιδεία, υγειονομική περίθαλψη, κοινωνικές και δημοτικές παροχές. Μια πολιτική που θα καταπολεμά τη διαφθορά, την κακοδιαχείριση, την κατασπατάληση του δημόσιου χρήματος σε έργα βιτρίνας ή εξυπηρέτησης διαφόρων μεγαλοεργολάβων, «ημέτερων» και διαπλεκόμενων κάθε χρώματος. Μια πολιτική που θα καταπολεμά την υλική και ηθική βαρβαρότητα, την κρίση αξιών και τη μάστιγα των ναρκωτικών, την ανασφάλεια, μέσα από τη δημιουργία λαϊκών θεσμών και οργάνων, δικτύων κοινωνικής προστασίας. Μια πολιτική που θα βάλει οριστικό τέλος στην ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών, στα ΣΔΙΤ που μετακυλούν το κόστος στις πλάτες των εργαζομένων και των τοπικών κοινωνιών. Μια πολιτική που θα αντιμετωπίζει το περιβάλλον ως δικαίωμα στη ζωή και όχι ως εμπόρευμα. Μια τέτοια πολιτική, πρέπει να στηρίζεται σε **μια ριζικά διαφορετική διαχείριση του δημόσιου χρήματος, υπέρ των πραγματικών αναγκών των δημοτών και κατοίκων.**

α) **Για τα έσοδα των δήμων.** Σταμάτημα της υπερφορολόγησης μέσω δημοτικών τελών. Καθιέρωση μιας προοδευτικής δημοτικής φορολογίας, ανάλογα με το εισόδημα και την περιουσία.

Όχι σε δήμους έρμαιοι της τοκογλυφίας των τραπεζών. Να διεκδικήσουμε αγωνιστικά την αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης προς το δήμο μας και προς όλους τους δήμους.

β) **Για την καταπολέμηση της ανεργίας και το δικαίωμα όλων σε σταθερή, αξιοπρεπή εργασία.**

- Διάθεση άμεσα του 10% του προϋπολογισμού του δήμου μας για τη δημιουργία παραγωγικών και κοινωνικά χρήσιμων δημοτικών επιχειρήσεων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, για να απορροφήσουν άνεργους συνδημότες μας. Εφαρμογή ή επέκταση προγραμμάτων εκπαίδευσης ανέργων. Επιδότηση των ανέργων που δεν παίρνουν καμία είδους επιδότηση απ' τον ΟΑΕΔ. Σταμάτημα κάθε εκχώρησης έργου και προμηθειών σε εργολάβους και άλλους ιδιώτες, ανάληψή τους από τον δήμο.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ» ΚΑΙ ΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Σ' αυτά τα πλαίσια πρέπει να δούμε τι σημαίνει ο «Καλλικράτης» με τις συνενώσεις δήμων. Με τον «Καλλικράτη», πραγματοποιείται η μεταφορά υπηρεσιών (κοινωνικών, παιδείας, υγείας κ.λπ.) στους δήμους και τις περιφέρειες, χωρίς την εξασφάλιση των αναγκαίων πόρων. Καταργούνται περίπου 4.000 δημοτικές επιχειρήσεις, με αντίστοιχες απολύσεις δημοτικών υπαλλήλων και τη χειροτέρευση των δημοτικών υπηρεσιών.

Ο «Καλλικράτης» δεν είναι τίποτα άλλο από εφαρμογή του ίδιου του Μνημονίου στην Τοπική Αυτοδιοίκηση - και στον δήμο μας. Κλείσιμο δημοτικών επιχειρήσεων, απολύσεις και χειροτέρευση εργασιακών σχέσεων. Μετακύλιση του κόστους υγείας, παιδείας και κοινωνικών υπηρεσιών στις πλάτες των εργαζομένων, με αύξηση της δημοτικής φορολογίας και ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών. Είναι χαρακτηριστικό ότι στα πλαίσια του επικαιροποιημένου Μνημονίου θα μπει μαχαίρι 1,5-2 δις ευρώ στην επιχορήγηση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης ως το 2013.

Ο αγώνας που έχουμε να δώσουμε δεν είναι απλά για να περισώσουμε ό,τι μπορούμε από την επίθεση κυβέρνησης, κεφαλαίου και Τρόικας. Έχουμε μπροστά μας σκληρή σύγκρουση με όλους αυτούς, έναν διαρκή αγώνα, που απαιτεί θυσίες. Αγώνα για την επιβίωση, για την αναπαραγωγή της κοινωνίας με σύγχρονους όρους και όχι ως δουλοπάροικοι.

Οι πολιτικοί και τα κόμματα του κεφαλαίου, η κυβέρνηση, η Τρόικα και οι μεγαλοεπιχειρηματίες υποθήκευσαν το μέλλον και τις ζωές μας, χωρίς ούτε καν να μας ρωτήσουν. Καταργούν ολοένα και πιο γρήγορα κάθε νομιμότητα που είχαμε γνωρίσει, ακόμα και τη δική τους αστική νομιμότητα. Με την ψήφιση του Μνημονίου, έχουν επί της ουσίας καταργήσει το ίδιο το Σύνταγμα, τη Βουλή, κάθε νόημα της ψήφου του ελληνικού λαού, ακόμη και την ίδια την κυβέρνηση. Υπέρτατος νόμος και αρχή είναι πλέον οι ελεγκτές της Τρόικας. Αυτοί αποφασίζουν τα βάρβαρα μέτρα και η κυβέρνηση-μαριονέτα τα «υπογράφει».

Μας έχουν κηρύξει έναν ολοκληρωτικό πόλεμο, σ' εμάς και στα παιδιά μας, στη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας. Μια μόνο μπορεί να είναι η απάντησή μας: **Ανυπακοή και Ανταρσία σ' ό,τι κι αν αποφασίζει και ψηφίζει η χούντα κυβέρνησης-Τρόικας!**

Όλοι εμείς λοιπόν, που είμαστε και οι μοναδικοί παραγωγοί του πλούτου, έχουμε κάθε δικαίωμα και υποχρέωση **να χρησιμοποιήσουμε κάθε μορφή αγώνα** (απεργίες, αποκλεισμούς, διαδηλώσεις, καταλήψεις κ.α.), για να μην τους αφήσουμε να μας γυρίσουν στο Μεσαίωνα.

Με σωματεία, επιτροπές αγώνα και κυρίως με τη δική μας άμεση συμμετοχή, με την οργάνωση αυτών των αγώνων από εμάς τους ίδιους, μέσα από γενικές συνελεύσεις σε χώρους δουλειάς, γειτονιές, σχολεία και σχολές, πρέπει και μπορούμε να ενωθούμε και να διώξουμε όλα αυτά τα σαπρόφυτα. **Να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις, για τη σωτηρία της κοινωνίας από την κρίση.**

- Άμεση διαγραφή του δημόσιου χρέους

- Κατάργηση του Μνημονίου

- Να διώξουμε τη χούντα της Τρόικας, την κυβέρνηση που τους έφερε και κάθε υποστηρικτή αυτής της πολιτικής.

- Εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση των βασικών τομέων της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μεταφορές, εμπόριο κ.λπ.), κάτω από εργατικό έλεγχο

- Απαγόρευση των απολύσεων

- Προστασία μισθών και συντάξεων. Εργατικός έλεγχος και μείωση στις τιμές.

- Δημόσια κοινωνική ασφάλιση, δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία για όλους

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΕΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ «ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ»

Δημοτική Κίνηση
Εργατική Αντεπίθεση

κατοίκων και δημοτών για τον πραγματικό έλεγχο και τη μείωση των τιμών στα κυριότερα εμπορικά καταστήματα και σούπερ μάρκετ της περιοχής μας. Δημιουργία δημοτικών και συναιτεριστικών αγορών, που θα προσφέρουν φτηνά τα βασικά καταναλωτικά αγαθά ή και δωρεάν σε όσους έχουν ανάγκη.

ε) **Για την υγεία, παιδεία, κοινωνική μέριμνα των κατοίκων και δημοτών.** Αύξηση των δημοτικών δαπανών για κοινωνική πολιτική, σχολεία, παιδικούς σταθμούς, ΚΑΠΗ, δημοτικά ιατρεία κ.λπ., ώστε να ξεπερνούν πραγματικά το 10% του προϋπολογισμού. Πρέπει να σταματήσουν οι κάθε είδους εισφορές των δημοτών και κατοίκων (π.χ. για τη συντήρηση και λειτουργία των σχολείων) και να παρέχονται δωρεάν ενισχυτικά μαθήματα σε μαθητές, σε αναλάβητους και μετανάστες. Να παρέχονται δωρεάν βασικά φάρμακα σε όσους δημότες και κατοίκους είναι ανασφάλιστοι και δεν έχουν χρήματα για να τα αγοράσουν.

στ) **Για την κοινωνική αλληλεγγύη και την ποιότητα ζωής.**

- Προστασία και ενίσχυση των αναξιοπαθούντων, των μεταναστών, των φτωχών και αστέγων.

- Ενάντια στη διαρκή υποβάθμιση του περιβάλλοντος. Υπεράσπιση των ελεύθερων χώρων, έργα για την ανάδειξή τους και την πρόσβαση όλων των δημοτών και κατοίκων, όχι στην εμπορευματοποίηση και ιδιωτικοποίησή τους.

- Δέσμευση συγκεκριμένων δημοτικών πόρων για ένα πρόγραμμα προώθησης της ψυχαγωγίας, του αθλητισμού και του πολιτισμού, ιδιαίτερα στη νεολαία, μακριά από τη λογική της εμπορευματοποίησης και του κέρδους των «χορηγών».

- Μετατροπή όλων των συμβάσεων στο δήμο μας σε αορίστου χρόνου, με πλήρη δικαιώματα. Φτάνει πια η ομηρία και η ανασφάλεια των συμβασιούχων. Εφαρμογή του 35ωρου και κατάργηση κάθε ελαστικής εργασίας στις επιχειρήσεις του δήμου μας.

γ) **Για την αντιμετώπιση του στεγαστικού.** Άμεση διάθεση του 10% του προϋπολογισμού του δήμου γι' αυτό τον σκοπό. Πρόσληψη και διάθεση από τον δήμο των απαραίτητων τεχνικών, συνεργειών κλπ. και του εξοπλισμού για την ανέγερση δημοτικών κατοικιών. Να παλέψουμε για το πάγωμα κάθε κατάσχεσης κύριας κατοικίας λόγω χρεών σε τράπεζες. Ενίσχυση των προσπαθειών κατοίκων ή δημοτών για να κτίσουν ή να ολοκληρώσουν το δικό τους σπίτι.

δ) **Για την αντιμετώπιση της μείωσης του εισοδήματός μας και της φτώχειας.** Συγκρότηση επιτροπών

Είναι σήμερα ζήτημα ζωής και θανάτου να σπάσουμε την πελατειακή λογική των κυρίαρχων κομμάτων και των δημοτικών/περιφερειακών παρατάξεών τους. Να σταματήσουμε να κρύβουμε την οργή και τη δυσαρέσκεία μας πίσω από τις πόρτες των σπιτιών μας. Να ενωθούμε, να οργανωθούμε, να αγωνιστούμε για τη λύση των προβλημάτων μας. Το κομβικό σημείο είναι η άμεση συμμετοχή όλων μας, όχι μόνο στις κινητοποιήσεις αλλά και στην οργάνωσή τους από εμάς του ίδιους. Δεν υπάρχουν σωτήρες, ούτε κανείς μπορεί να σωθεί από μόνος του. Τα προβλήματα δε λύνονται με τις εκλογές και την ψήφο, αλλά με τον αγώνα, με τη ρήξη μ' αυτό το παράλογο και άδικο σύστημα.

Το πρόγραμμά μας είναι απλό, λογικό και εφικτό. Παλεύουμε για τη σωτηρία της κοινωνίας από την κρίση και τα αδιέξοδα που μας οδηγούν. Αυτές τις λύσεις δεν μπορεί όμως να τις εφαρμόσει καμία παράταξη, κανένας «σωτήρας», κανείς άλλος εκτός από εμάς τους ίδιους, τους εργαζόμενους, τους άνεργους, τους νέους, τους κατοίκους του δήμου μας, με την οργάνωση και την κινητοποίηση όλων μας. Με τη δημοτική κίνηση ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ, σας καλούμε να ενισχύσετε και να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια, να οργανώσουμε μαζί αυτούς τους αγώνες.

Η παρέμβαση της Δημοτικής Κίνησης «Εργατική Αντεπίθεση» στους Δήμους Γαλατσίου (Αθήνα) και Αμπελοκήπων-Μενεμένης (Θεσσαλονίκη)

Η Δημοτική Κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση» -που υποστηρίζεται από την ΟΚΔΕ-κατεβαίνει στις εκλογές στο Δήμο Γαλατσίου στην Αθήνα και στο Δήμο Αμπελοκήπων-Μενεμένης στη Θεσσαλονίκη. Συμμετέχει στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές της 7^{ης} Νοεμβρίου:

- Για να καταγγείλει και να αγωνιστεί ενάντια στις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που οδήγησαν την οικονομία στην χρεοκοπία και τώρα υποστηρίζουν το Μνημόνιο, τη χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας που μας κυβερνά, τη σήψη και διαφθορά του πολιτικού συστήματος.

- Για να αναδείξει τα ουσιαστικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας και κυρίως για να προβάλει μια ριζικά διαφορετική, μια αντικαπιταλιστική πολιτική και ένα σχέδιο αγώνων που να μπορεί να αντιμετωπίσει τις βάρβαρες επιθέσεις της κατοχικής κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΔΝΤ-ΕΕ.

- Για να συμβάλλει στην οργάνωση της εργατικής αντίστασης και αντεπίθεσης, αξιοποιώντας όλα τα πρόσφατα παραδείγματα: την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, το κίνημα για την Κωνσταντίνα Κούνεβα, τους αγώνες των νέων σω-

ματείων και την πάλη ενάντια στις απολύσεις, τους αγώνες των μεταναστών και στο εστιατόριο Banquet, τη μεγάλη εργατική έκρηξη στις γενικές απεργίες και ιδιαίτερα στις 5 Μάη.

- Για να καταγγείλει και να αγωνιστεί εναντίον στον «Καλλικράτη» που δεν είναι τίποτα άλλο από την εφαρμογή του Μνημονίου στους Δήμους και στις Περιφέρειες, που ιδιωτικοποιεί τις δημόσιες υπηρεσίες και αγαθά, που τους μετατρέπει σε όργανα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, που τους χρησιμοποιεί σαν μέσα για την επιβολή νέων φόρων, τελών κ.λπ.

- Για να προτάξει μια άλλη, ριζικά διαφορετική λογική για τους δήμους, για τη διαχείριση των οικονομικών πόρων τους, για τις σχέσεις τους με τους πολίτες, για τα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα, για το περιβάλλον, για την αλληλεγγύη και τη διασκέδαση, για τις ανθρώπινες, ηθικές και πνευματικές αξίες, για τον πολιτισμό. Να συνδέσει τα μικρά και μεγάλα τοπικά προβλήματα με τα κεντρικά ζητήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία.

- Για να προτάξει άλλες δομές διοίκησης των δήμων, που θα στηρίζονται σε μορφές αυτοοργάνωσης των κατοίκων, σε επιτροπές στις γειτονιές, στους χώ-

ρους δουλειάς, στα σχολεία. Μόνο έτσι μπορούν γίνουν οι δήμοι πραγματικά όργανα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, μια ασπίδα προστασίας απέναντι στην φτώχεια, την ανεργία, την εξαθλίωση, την ανασφάλεια, την ξενοφοβία και το ρατσισμό.

Η Δημοτική Κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση» έχει πολιτική και πρακτική δημοκρατική, ριζοσπαστική, αντικαπιταλιστική, και έτσι είναι απόλυτα αντίθετη με τα ψηφοδέλτια που προτείνονται από τα αστικά κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, το ακροδεξιό ΛΑΟΣ κ.λπ.), απ' όλους τους υποστηρικτές, φανερούς και κρυφούς, του Μνημονίου, της ανάληπτης αντεργατικής επίθεσης κυβέρνησης-Τρόικας. Είναι επίσης αισθητά διαφορετική από τα ψηφοδέλτια που υποστηρίζονται από την ρεφορμιστική αριστερά (ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ κ.λπ.), που παρά την ευαισθησία τους σε ορισμένα προβλήματα, έχουν μια μερική πολιτική, μη συνδέοντας τα «τοπικά προβλήματα» με τα γενικότερα και συνήθως υποτιμώντας ή αδιαφορώντας για τη ρίζα του κακού, την κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Οι ρητορικές καταγγελίες του Μνημονίου πολλές φορές ακυρώνονται από τις συμμαχίες τους με γνωστές «προσωπικότητες» του αστικού στρατοπέδου και κυρίως από την πολιτική που εφαρμόσαν σε όσους δήμους είχαν τη διαχείριση.

Στα ψηφοδέλτια της «Εργατικής Αντεπίθεσης» συμμετέχουν μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές του δήμου και ιδιωτικού τομέα, εκπαιδευτικοί δευτεροβάθμιας και πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης με σημαντική συμβολή σε όλες τις απεργίες και τους αγώνες, εργαζόμενοι από τους πρόσφατους αγώνες (Banquet, Καφεναί, Βαρθελονίκα κ.α.), άνεργοι εργάτες που δραστηριοποιούνται σε Επιτροπές Ανέργων, μετανάστες, φοιτητές με πλούσια δράση στο φοιτητικό κίνημα.

Με τα ψηφοδέλτιά της η Δημοτική Κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση», εκτός των μεγάλων κινητοποιήσεων και αγώνων των εργαζομένων, συμβολίζει και αναδεικνύει και εκείνους τους αγώνες, εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες) που αποσιωπείται απ' τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή. Που έπαιξε και παίζει σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες της εργατικής τάξης, που οργανώνει τους χώρους όπου εργάζεται και πραγματοποιεί νικηφόρες κινητοποιήσεις, που θαρραλέα προτείνει τη μόνη πραγματική, ριζική και ρεαλιστική διέξοδο από τον καπιταλιστικό μεσαίωνα.

Η θέση της ΟΚΔΕ για τις Δημοτικές και Περιφερειακές εκλογές

Οργανώνουμε τους αγώνες - Ρίχνουμε στην κάλπη λευκό

- Για καταδίκη της χούντας Κυβέρνησης - ΔΝΤ - ΕΕ
- Για αποδοκιμασία του πολιτικού σκηνικού και της ρεφορμιστικής αριστεράς
- Ψηφίζουμε κινήσεις με αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά στην πράξη

Οι Δημοτικές και Περιφερειακές εκλογές της 7^{ης} Νοεμβρίου διεξάγονται σε μια περίοδο όπου οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η νεολαία και η κοινωνία γενικότερα δέχονται μια απίστευτα σκληρή επίθεση στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτιστικές αξίες. Αυτή η επίθεση, που γίνεται στο όνομα του Μνημονίου, έχει έναν μόνο στόχο: Να φορτώσει την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος στις πλάτες όλων εκείνων που δεν ευθύνονται γι' αυτή. Εκεί στοχεύουν όλα τα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα που έχουν παρθεί (μείωση μισθών και συντάξεων, διάλυση των εργασιακών σχέσεων και των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης, αύξηση της ανεργίας και της φορολογίας κ.λπ.) και τα ακόμη χειρότερα που ετοιμάζονται. Η χούντα κυβέρνησης-Τρόικας σκοπεύει -αν τους αφήσουμε- να μειώσει το βιοτικό επίπεδο του ελληνικού λαού τουλάχιστον κατά 50%, μειώνοντας το εισόδημά μας, μεταφέροντας στις πλάτες μας το κόστος των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών, αυξάνοντας την ακρίβεια, ανεργία και υποαπασχόληση, ιδιωτικοποιώντας τα πάντα.

Σ' αυτή την καταβαράθρωση του βιοτικού μας επιπέδου, την αφαίρεση όλων όσων κατέκτησαν οι εργαζόμενες μάζες με ιδρώτα και αγώνες, **οι Δήμοι και οι Περιφέρειες παίζουν ρόλο-κλειδί και θα παίξουν ακόμη περισσότερο με τον «Καλλικράτη», όπως επίσης και στην εφαρμογή του Μνημονίου και στα επόμενα αντιδραστικά σχέδια της χούντας που μας κυβερνά.**

- Οι Δήμοι εδώ και πολλά χρόνια έχουν χάσει τον «αυτοδιοικητικό» τους χαρακτήρα. Έχουν μεταβληθεί σε εργαλεία επιβολής νεοφιλελεύθερων πολιτικών και εξυπηρέτησης τοπικών συμφερόντων. Με τον «Καλλικράτη», αναλαμβάνοντας νέες αρμοδιότητες (εκπαίδευση, υγεία κ.λπ.) χωρίς ταυτόχρονα να τους παραχωρούνται οι κατάλληλοι πόροι, είναι βέβαιο ότι θα καταφύγουν σε μεγάλες αυξήσεις των τελών και γενικά της φορολόγησης των κατοίκων.

- Η περίφημη αποκέντρωση του «Καλλικράτη» μετακυλύει το κόστος των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών στις πλάτες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Είναι μια γιγαντιαία επιχείρηση, που προβλέπεται από το Μνημόνιο, για τη βίαιη μεταφορά πλούτου από τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία προς τις τράπεζες και τους κερδοσκόπους, για την αποπληρωμή των δανείων που δημιούργησαν, κατασπατάλησαν και έφαγαν όσοι διαχειρίστηκαν την οικονομία και την πολιτική όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Έτσι, οι Δημοτικές και Περιφερειακές εκλογές της 7^{ης} Νοεμβρίου αποκτούν μια **κεντρική πολιτική σημασία**, ασύγκριτα μεγαλύτερη από αντίστοιχες στο παρελθόν. Πρέπει λοιπόν σ' αυτές:

- Να δείξουμε τη σφοδρή αντίστασή μας, την αγωνιστική διάθεση να ανατρέψουμε τις αντεργατικές και αντιλαϊκές πολιτικές, το Μνημόνιο και τον «Καλλικράτη», τη χούντα που μας κυβερνά.

- Να διατρανώσουμε την καταδίκη του άθλιου, σάπιου και διεφθαρμέ-

Σ' αυτές τις εκλογές, ο καλύτερος τρόπος για να δείξουμε την οργή, την αγανάκτηση, την αντίστασή μας είναι:

- **Να ρίξουμε στην κάλπη ΛΕΥΚΟ**, καταδικάζοντας έτσι όλες τις δυνάμεις που μας οδήγησαν σ' αυτή την κατάσταση και είναι υπερασπιστές του Μνημονίου και της Τρόικας (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ κ.λπ.). Αποδοκιμάζοντας συνολικά το πολιτικό σκηνικό και τις δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς (ΚΚΕ και ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ), που αποδείχτηκαν ανίκανες να υπερασπιστούν οτιδήποτε. Λευκή ψήφος, όχι με την έννοια της παραίτησης, αλλά της διατράνωσης της αναποτελεσματικότητας και καταστροφικότητας όλων αυτών, της δικής μας διάθεσης να παλέψουμε με όλα τα μέσα (διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις κ.λπ.) για να ανατρέψουμε τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που μας κυβερνούν, για να οικοδομήσουμε μια άλλη κοινωνία με επίκεντρο τις ανθρώπινες και κοινωνικές ανάγκες και όχι τα κέρδη του κεφαλαίου και των αγριάνθρωπων της αγοράς.

- Να ενισχύσουμε και να ψηφίσουμε δημοτικές ή περιφερειακές κινήσεις που **έχουν αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα, όχι αφηρημένα, στα λόγια και στα χαρτιά, αλλά στην πράξη.** Δηλαδή κινήσεις που όλο το προηγούμενο διάστημα, αλλά ιδιαίτερα από την εποχή του Μνημονίου και της χούντας Κυβέρνησης-ΔΝΤ-ΕΕ έχουν παλέψει, πολιτικά και πρακτικά, για την ανατροπή τους, έχουν σταθεί δίπλα στους εργαζόμενους και τους αγώνες τους και είναι υποστηρικτές μιας άλλης διαχείρισης της οικονομίας, της πολιτικής και της κοινωνίας. Η ενίσχυση και ψήφιση αυτών των κινήσεων είναι ταυτόχρονα και μια ενίσχυση των αγώνων που έρχονται.

νου πολιτικού σκηνικού, που μας οδήγησε στην χρεοκοπία.

- Να δείξουμε ότι την κρίση πρέπει να πληρύνουν αυτοί που τη δημιούργησαν, το κεφάλαιο, τα κόμματά του (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) και το παρακαμασμένο καπιταλιστικό σύστημα.

- Να προτάξουμε τη διαγραφή του δημόσιου χρέους, ένα πρόγραμμα σωτηρίας/έκτακτης κοινωνικής ανάγκης. Την ανατροπή της κατοχικής κυβέρνησης, για ν' ανοίξει ο δρόμος για μια άλλη κοινωνία, δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική.

7 Οκτωβρίου

Απεργία ΑΔΕΔΥ

Στην προκήρυξη 24ωρης απεργίας για τις 7 Οκτωβρίου έχει προχωρήσει η ΑΔΕΔΥ, ενάντια στην καταβράθρωση των εργασιακών σχέσεων στο δημόσιο τομέα, στις απολύσεις δεκάδων χιλιάδων εκτάκτων εργαζομένων που καλύπτουν πάγιες ανάγκες, στη συγχώνευση και κατάργηση υπηρεσιών και οργανικών θέσεων και στην απειλή για κατάργηση ακόμα και της μονιμότητας. Αιχμή του δόρατος αποτελεί η επιβολή από το 2011 του Ενιαίου Μισθολογίου για τους δημόσιους υπαλλήλους, το οποίο θα οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη μείωση του μισθού τους. Η απεργία κηρύχθηκε ενόψει και της εκδίκασης της αγωγής κατά του Μνημονίου στην Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας στις 8 Οκτωβρίου.

Μέχρι τώρα, μέσα από το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης, το πρόσθετο πακέτο μέτρων και το Μνημόνιο, η κυβέρνηση έχει πάρει από τους δημόσιους υπαλλήλους περίπου 1,6 δις ευρώ, μόνο αν υπολογιστούν οι περικοπές σε μισθούς και επιδόματα, δηλαδή χωρίς την πραγματική μείωση στους μισθούς εξαιτίας των πάσης φύσεως αυξήσεων της φορολογίας. Το σχέδιο για το Ενιαίο Μισθολόγιο κινείται στις ίδιες γραμμές, αφού βασικός στόχος της κυβέρνησης είναι η περαιτέρω περικοπή των επιδομάτων, με την ενσωμάτωσή τους στο βασικό μισθό. Επίσης εφαρμόζεται η σύνδεση μισθού-αξιολόγησης -έναν ακόμα τρόπο για τη μείωση των μισθών και το σπάσιμο των συλλογικών συμβάσεων- όπου βασικό κριτήριο για το ύψος του μισθού θα είναι και το «παραγόμενο αποτέλεσμα», χωρίς ωστόσο να διευκρινίζεται το πώς θα μετρείται αυτό.

Η κυβέρνηση μάλιστα έχει το θράσος να μιλάει για εξορθολογισμό του μισθολογικού συστήματος, ώστε αυτό να συγκλίνει με τα ευρωπαϊκά. Ούτε λόγος βέβαια για το κατά πόσο αυτή

η σύγκλιση θα αφορά και τις ίδιες τις αποδοχές, οι οποίες παραμένουν από τις χαμηλότερες στην Ευρώπη. Ταυτόχρονα, «κατηγορεί» τους δημόσιους υπαλλήλους ότι αμείβονται κατά 38,7% υψηλότερα από τους ιδιωτικούς υπαλλήλους, χωρίς να αναφέρει ότι οι μισθοί των τελευταίων βρίσκονται στα όρια της φτώχειας αλλά και μαγειρεύοντας τα στοιχεία όπως την εξυπηρετεί, με τη βοήθεια και της προπαγάνδας των ΜΜΕ. Δείχνει έτσι τις πραγματικές μισθολογικές εξισώσεις που θέλει να πετύχει: σύγκλιση των μισθών σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, πάντα όμως προς τα κάτω.

Η ξεπουλημένη ηγεσία της ΓΣΕΕ για ακόμη μια φορά δεν προκηρύσσει κοινή απεργία με την ΑΔΕΔΥ, προδίδοντας έτσι ξανά τους εργαζόμενους που θέλουν να εκφράσουν την αγανάκτησή τους απέναντι στην πολιτική κυβέρνησης-ΔΝΤ.

Στον αντίποδα, όμως, οι εργαζόμενοι στον ΟΣΕ, οι οποίοι τον Σεπτέμβριο είχαν μια 24ωρη απεργία και πολλαπλές στάσεις εργασίας, έχουν ήδη εξαγγείλει την πρόθεσή τους για απεργία διαρκείας μέσα στον Οκτώβριο, όταν κατατεθεί στη Βουλή το νομοσχέδιο «εξυγίανσης» του ΟΣΕ, που αφορά την επαναδιαπραγμάτευση της συλλογικής τους σύμβασης, με στόχο περικοπές σε μισθούς και επιδόματα, αναγκαστική συνταξιοδότηση και μετατάξεις 2.400 εργαζομένων, περικοπές δρομολογίων, κατάργηση των εκπτώσεων, καθώς και αυξήσεις στα κόμιστρα, ώστε να φθάσουν στο 80% των εισιτηρίων ανταγωνιστικών μέσων όπως τα ΚΤΕΛ. Παίρνοντας αυτά τα μέτρα, είναι προφανής ο στόχος της κυβέρνησης να ιδιωτικοποιήσει τον ΟΣΕ, γεγονός που θα έχει ολέθριες συνέπειες τόσο στις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων, όσο και στην εξυπηρέτηση και ασφάλεια του επιβατικού κοινού, αφού και τα τρένα θα γίνουν πια «μέσο πολυτελείας».

M.X.

BANQUET: Προς νίκη οδεύει ο αγώνας

< συνέχεια από τη σελίδα 8

πάτημα σε οποιονδήποτε εργοδότη και κυβέρνηση να ποινικοποιεί για συκοφάντηση μέσω των προκηρύξεων τους αγώνες των εργαζομένων.

Στις 17/9 συνελήφθη και κρατήθηκε στη Γ.Α.Δ.Θ. το μέλος της διοίκησης του σωματείου επισιτισμού Μαργαρίτα Κουταλάκη με τις ίδιες ακριβώς κατηγορίες. Αυτή τη φορά οι κατηγορίες για το αυτόφωρο ήταν τρεις, παραβίαση ασφαλιστικών μέτρων, εξύβριση και βιαιοπραγία. Στην απολογία της η Μαργαρίτα ήταν κόλαφος για την εργοδοσία. «Δίνουμε έναν αγώνα για την υπεράσπιση των θέσεων εργασίας μας, για την υπεράσπιση των εργασιακών και ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων, για τα δικαιώματα των εργαζομένων και των παιδιών μας...». Το δικαστήριο την αθώωσε πανηγυρικά και παμψηφεί. Σε όλες τις περιπτώσεις των συλλήψεων πραγματοποιήθηκαν μαχητικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις που είτε κατέληξαν στο αστυνομικό τμήμα είτε έξω από το Banquet.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το σωματείο του επισιτισμού, στο οποίο πλειοψηφεί το ΠΑΜΕ του ΚΚΕ, όπως και όλη την προηγούμενη περίοδο έτσι και τώρα δεν προχώρησε σε καμία αγωνιστική κινητοποίηση για να υπερασπιστεί τα μέλη

του. Έμεινε μόνο σε μια ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στον Ριζοσπάστη που αφού πρώτα καταδικάζει τις διώξεις των εργαζομένων, εν συνεχεία τους εγκαλεί γιατί με τις αγωνιστικές μορφές πάλης τους δίνουν δικαίωμα στους εργοδότες και την κυβέρνηση να ποινικοποιούν τους αγώνες!!!

Η ΟΚΔΕ και η «Αντεπίθεση των Εργαζομένων» συμμετέχουν ολόψυχα από την αρχή στον αγώνα των εργαζομένων του Banquet. Σήμερα που κυβέρνηση και Τρόικα ξεθεμελιώνουν όσες κατακτήσεις και δικαιώματα απόμειναν, οι αγώνες μας παίρνουν τον χαρακτήρα ζωής και θανάτου. Τα βάρβαρα αντεργατικά μέτρα και η εργοδοτική ασυδοσία πρέπει να βρίσκουν σθεναρή αντίσταση μέσα στους χώρους δουλειάς, με αγώνες αποφασιστικούς, ασυμβίβαστους και μαχητικούς, σαν αυτό τον υπέροχο αγώνα του Banquet. Χαιρετίζουμε τον αγώνα των εργαζομένων και της Επιτροπής Αλληλεγγύης, που δε σταμάτησε στιγμή ούτε με τις απειλές και τους ξυλοδαρμούς, ούτε με τις απολύσεις, τις μηνύσεις-διώξεις και την τρομοκρατία. Καλούμε όλους τους εργαζόμενους και τη νεολαία σε αγωνιστική επαγρύπνηση μέχρι την οριστική νίκη του αγώνα. ■

Από την δράση μας

Ελαστικά Απασχολούμενοι Εκπαιδευτικοί
(ωρομίσθιοι-αναπληρωτές)

Η ΔΕΘ αρχή νέων ανυποχώρητων αγώνων

Με μερικές χιλιάδες προσλήψεις αναπληρωτών (συνήθως πολύ περισσότερες από τους διορισμούς) το Υπ. Παιδείας προσπαθεί όπως-όπως να γεμίσει κάποια απ' τα κενά που δημιουργεί η εφαρμογή του Μνημονίου και η πολιτική διάλυσης της δημόσιας εκπαίδευσης.

Απέναντι στις 11.500 αιτήσεις συνταξιοδοτήσεων, διορίστηκαν μόλις 2.825 εκπαιδευτικοί, ενώ **τα κενά στην εκπαίδευση ξεπερνούν τις 20.000!** Η υποτιθέμενη κατάργηση της ωρομισθίας μετατρέπεται στην πράξη σε **όλο και μεγαλύτερη ελαστικοποίηση** των εργασιακών σχέσεων εργασίας (ωρομίσθιοι με 1 έως 4 ώρες και αναπληρωτές μειωμένου ωραρίου). Το κλείσιμο των σχολείων, οι συγχωνεύσεις και τα τμήματα 30 μαθητών γίνονται καθεστώς. Η αβεβαιότητα για τη λειτουργία των αθλητικών και ειδικών σχολείων και η οριστική κατάργηση της πρόσθετης διδακτικής στήριξης είναι κάποια από τα χαρακτηριστικά του νέου σχολείου της Διαμαντοπούλου. Βέβαια, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι όλες οι βασικές λειτουργίες των σχολείων περνάνε στους υπερχρεωμένους και υποχρηματοδοτούμενους δήμους και οι γονείς ήδη από φέτος θα κληθούν να καλύψουν μεγάλο μέρος των λειτουργικών αναγκών των σχολείων.

Στο διάστημα 2-5/9 πραγματοποιήθηκαν οι Γενικές Συνελεύσεις του Σωματείου Ελαστικά Απασχολούμενων Εκπαιδευτικών (Ωρομίσθιοι - Αναπληρωτές) σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Κατερίνη και Σέρρες. Οι συνελεύσεις δεν ήταν ιδιαίτερα μαζικές με εξαίρεση την Θεσσαλονίκη. Έγινε ανάλυση της επίθεσης στην εκπαίδευση καθώς και της οικονομικής συγκυρίας και κατέληξαν σε ένα πρόγραμμα δράσης που περιλάμβανε:

α) Κατάληψη του περιπτέρου του Υπ. Οικονομικών στο χώρο της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης την ημέρα των εγκαινίων και κατάθεση ψηφίσματος στην πολιτική ηγεσία του υπουργείου.

Μετά την κατάληψη του περιπτέρου τόσο ο πρωθυπουργός που έκανε δηλώσεις σε γειτονικό χώρο, όσο και όλοι οι υπουργοί που τον συνόδευαν, φυγαδεύτηκαν με τη συνοδεία της αστυνομίας από τον χώρο της ΔΕΘ χωρίς να γίνει κατορθωτό να πραγματοποιηθεί καμία συνάντηση. Στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε πορεία από τα μέλη του σωματείου και μοιράστηκαν ενημερωτικά φυλλάδια με τα αιτήματά μας στον κόσμο που βρισκόταν στο χώρο της Διεθνούς Έκθεσης.

β) Συμμετοχή στο πανελλαδικό συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης, με συγκέντρωση του Σωματείου στις 6.00 μ.μ. στο Άγαλμα Βενιζέλου, μαζί με δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους, τη στιγμή που ο Παπανδρέου περιφρουρούμενος από τέσσερις χιλιάδες αστυνομικούς μιλούσε στο Βελλίδειο εγκαινιάζοντας τη ΔΕΘ.

Στην πορεία το μπλοκ του σωματείου ήταν ιδιαίτερα μαχητικό και αποτελούσε ένα από τα μεγαλύτερα μπλοκ σωματείων που συμμετείχαν στη διαδήλωση. Συμμετείχαν κυρίως ωρομίσθιοι και αναπληρωτές από την κεντρική Μακεδονία, ενώ αρκετοί ήταν και αυτοί που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του σωματείου από απομακρυσμένες περιοχές και νησιά.

γ) Παρέμβαση στις κατά τόπους περιφερειακές διευθύνσεις ώστε να επισπευτεί η καταβολή των δεδουλευμένων στους ωρομίσθιους εκπαιδευτικούς.

δ) Συνάντηση επιτροπής του σωματείου με την ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας.

ε) Δυναμικές κινητοποιήσεις με σταμάτημα κάθε σεμιναρίου που αμφισβητεί την παιδαγωγική κατάρτιση των εκπαιδευτικών και θέτει σε εφαρμογή τον νόμο της Διαμαντοπούλου.

στ) Συνάντηση με τα Δ.Σ. της ΟΛΜΕ και ΔΟΕ ώστε να υπάρξει ένας συντονισμός στη δράση μας.

Για το σωματείο είναι ξεκάθαρο ότι απέναντι στη βάρβαρη πολιτική της κυβέρνησης-τρόικας θα πρέπει όλοι μαζί ενωμένοι, μαζικά και μαχητικά, μαζί και με τους υπόλοιπους εργαζόμενους να επιβάλουμε τα δίκαια αιτήματά μας.

■ Νίκος Κτενάς, μέλος Δ.Σ. του Σ.Ε.Α.Ε.

ΓΑΛΛΙΑ

Κεντρική Μάχη για την Κοινωνική Ασφάλιση

Ολόκληρο τον Σεπτέμβριο οι εργαζόμενοι, οι νέοι και τα λαϊκά στρώματα της Γαλλίας μάχονταν ενάντια στην προσπάθεια της κυβέρνησης Σαρκοζί να αυξήσει τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης και τις προϋποθέσεις για τη σύνταξη. Το νομοσχέδιο ανεβάζει το όριο συνταξιοδότησης στα 62 έτη (από 60) και δίνει δικαίωμα πλήρους σύνταξης μόνο στα 67 έτη (από τα 65). Απεργίες και διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στις 7 και 23 του μήνα με τη συμμετοχή εκατομμυρίων διαδηλωτών, ενώ τα ποσοστά συμμετοχής στις απεργίες ήταν πολύ μεγάλα. Η κυβέρνηση προσπαθεί να υποβαθμίσει το γεγονός θεωρώντας πως ο αριθμός των διαδηλωτών «μειώνεται» και παρουσιάζει ψεύτικα στοιχεία. Όλα όμως δείχνουν ότι οι διαδηλώσεις θα συνεχιστούν και μέσα στον Οκτώβρη.

Η απεργιακή διαδήλωση που διοργάνωσαν τα γαλλικά συνδικάτα στις 7 Σεπτεμβρίου συγκέντρωσε σχεδόν 300.000 διαδηλωτές. Κεντρικό τους σύνθημα ήταν η διατήρηση του υπάρχοντος καθεστώτος συνταξιοδότησης στα 60 έτη. Χιλιάδες απεργιοί και διαδηλωτές έλαβαν επίσης μέρος σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας.

Η απεργία και η απεργιακή διαδήλωση που διοργανώθηκε δύο εβδομάδες μετά, στις 23 Σεπτεμβρίου, είχαν σε εθνικό επίπεδο περίπου τα ίδια ποσοστά συμμετοχής και τους ίδιους αριθμούς διαδηλωτών. Ωστόσο το χαρακτηριστικό ήταν ότι οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα απείρησαν και διαδήλωσαν πιο μαζικά. Αυτό έγινε τόσο στις μεγάλες επιχειρήσεις (Πεζό, Σιτροέν, Τογιότα, Κοντινεντάλ) όσο και σε μικρότερες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα. Σε ορισμένες από τις μεγάλες επιχειρήσεις, η απεργία αγκάλιασε νέα στρώματα, πολλά απ' τα οποία δεν είχαν ποτέ συμμετάσχει σε απεργία, όπως π.χ. οι εργαζόμενοι στα γραφεία της Μισελέν ή οι τεχνικοί-συντηρητές της Αιρ Φράνς. Σε πολλές πόλεις συμμετείχαν στις απεργίες και τις διαδηλώσεις και οι εργαζόμενοι στις υπηρεσίες του ιδιωτικού τομέα (π.χ. Καρφούρ, Καζίνο κ.α.). Στις διαδηλώσεις στις μικρές πόλεις συμμετείχαν ακόμη οικοδόμοι και εργαζόμενοι «μικρών» επιχειρήσεων (100-200 ατόμων). Συνολικά υπολογίζεται ότι στις διαδηλώσεις σε όλη τη Γαλλία συμμετείχαν περίπου 3 εκατ. άνθρωποι.

Μετά τη μεγάλη αυτή επιτυχία, η κυβέρνηση επιδόθηκε σε ένα όργιο προπαγάνδας και ψεμάτων για να μειώσει τη σημασία των διαδηλώσεων και των αριθμό των συμμετεχόντων. Τα γαλλικά συνδικάτα ανακοίνωσαν έπειτα άλλη μία απεργία, για τις 12 Οκτώβρη, και διοργάνωσαν μία διαδήλωση (χωρίς απεργία) στις 2 Οκτώβρη, με το σκεπτικό να συμμετάσχουν στις δια-

δηλώσεις στρώματα εργαζομένων που δεν μπορούν εύκολα να απεργήσουν. Ανεξάρτητα από τις προθέσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, οι διαδηλώσεις αυτές και οι απεργίες εννοούν την έκφραση της πάλης των εργαζομένων. Έτσι, στις 2 Οκτώβρη, περίπου 3 εκατ. εργαζόμενοι συμμετείχαν στις μεσημεριανές διαδηλώσεις σ' όλη τη Γαλλία (300.000 στο Παρίσι), νούμερο συγκρίσιμο με αυτό της 23ης Σεπτεμβρίου, ενώ το καινούργιο στοιχείο είναι ότι συμμετείχαν μαζικά φοιτητές και νεολαία. Συνολικά πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις σε 230 πόλεις. Αν τα νούμερα που ανακοινώνουν τα συνδικάτα είναι σωστά, αυτό σημαίνει πως η ορμή του κινήματος δεν δείχνει να ανακόπτεται, παρά τη φυσιολογική κόπωση που φέρνουν οι συνεχείς απεργίες και διαδηλώσεις. Παράλληλα, σύμφωνα με δημοσκόπηση, περισσότερο από 70% των Γάλλων τάσσονται υπέρ των κινητοποιήσεων.

Από την επιτυχία της επερχόμενης απεργίας της 12ης Οκτώβρη θα εξαρτηθούν πολλά, καθώς και από τη μαζικότητα, την αποφασιστικότητα και τη μαχητικότητα των διαδηλωτών. Σε κάθε περίπτωση, οι απεργίες και οι διαδηλώσεις δείχνουν τον δρόμο που πρέ-

πει να ακολουθήσουν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα σ' όλη την Ευρώπη για να σώσουν τα δικαιώματά τους και να απαλλαγούν από το καπιταλιστικό σύστημα, την κρίση και τις επιθέσεις του.

Σ.Ι.

Πρόταση ανακωχής από την ETA

Στις 5/9 η βασκική αυτονομιστική οργάνωση ETA ("Euskadi Ta Askatasuna" — «Γη των Βάσκων και Ελευθερία») ανακοίνωσε μονομερή «κατάπαυση πυρός». Πρόκειται για την τρίτη φορά, στα 42 χρόνια ένοπλης δράσης, που η οργάνωση προχωρά σε μια τέτοια πρόταση (οι άλλες δύο ήταν το 1998 και 2006). Η ισπανική κυβέρνηση από τη μεριά της απέρριψε αμέσως αυτή την ανακοίνωση ως «μη επαρκή», ζητώντας «ολοκληρωτική, οριστική και άνευ όρων παύση του ένοπλου αγώνα» από την πλευρά της ETA. Ωστόσο η ETA δείχνει διατεθειμένη να προχωρήσει ένα βήμα μακρύτερα, μια που με νέα ανακοίνωσή της, μέσα από τις σελίδες της βασκικής εφημερίδας *Ikara*, ζητεί διεθνή διαμεσολάβηση για να οδηγηθεί σε ένα τέλος η μακρόχρονη σύγκρουσή της με την ισπανική κυβέρνηση. Η ETA δεσμεύεται να σεβαστεί τη Διακήρυξη των Βρυξελλών —ένα κείμενο που υπέγραψαν πολλές προσωπικότητες (ανάμεσά τους ο νοτιοαφρικανός κληρικός Ντέσμοντ Τούτου και η βορειο-ιρλανδική πρώην πρόεδρος Μέρι Ρόμπινσον)— με το οποίο η ETA καλείται να κηρύξει «μόνιμη και απολύτως επαληθεύσιμη κατάπαυση του πυρός». Αν και η ETA δεν προσδιόρισε με ποιες προϋποθέσεις θα δεχτεί την επίβλεψη από ξένους παρατηρητές της καταστροφής του οπλοστασίου της, ως εγγύηση για την παύση των ενεργειών της, δήλωσε ότι αυτή τη φορά **προτίθεται να προχωρήσει πέρα από μια απλή δήλωση καλής θέλησης**. Παράλληλα, και παρά την απαγόρευση της διαδήλωσης από το ισπανικό κράτος, περίπου 400 αγωνιστές διαδήλωσαν στις 12/9 στο Μπιλμπάο υπέρ της ελευθερίας της έκφρασης, μετά την άρνηση της κυβέρνησης, για άλλη μια φορά, να μη νομιμοποιήσει το κόμμα Batasuna (που αποτελεί την πολιτική πτέρυγα της ETA) και που από το 2003 έχει τεθεί εκτός νόμου επειδή αρνήθηκε... να καταδικάσει απεριφραστα την «τρομοκρατία».

Η ανακωχή που προσφέρει η ETA γίνεται σε μια περίοδο όπου η επιρροή της οργάνωσης έχει μειωθεί πάρα πολύ στη χώρα των Βάσκων, ενώ τα βασκικά αριστερά κόμματα που υποστηρίζουν την αυτονομία των Βάσκων βρίσκονται στην παρανομία. Το πρώτο βμηνο του 2010 συνελήφθησαν από την αντιτρομοκρατική υπηρεσία συνολικά 62 μέλη της ETA, μεταξύ των οποίων και ο ηγέτης της οργάνωσης Ιμπόν Γκογκεασκοετσέα (συνελήφθη τον Φεβρουάριο στη Γαλλία), ενώ συνολικά κρατούνται στη φυλακή πάνω από 500 μέλη της ETA και βασκικών αριστερών κομμάτων.

Η ETA είναι μια οργάνωση μαρξιστικών καταβολών και ιδρύθηκε το 1959 από ομάδα φοιτητών που αποσχίστηκαν από το Εθνικιστικό Βασκικό Κόμμα (PNV) με στόχο την αυτοδιάθεση της χώρας των Βάσκων και την αποχώρηση από αυτήν των ισπανικών δυνάμεων ασφαλείας. Τα μέλη της ανέπτυξαν έντονη αντιδικτατορική δράση εναντίον του Φράνκο, με αποκορύφωμα τη δολοφονία, το 1973, του ναυάρχου Μπλάνκο, αρχηγού της ισπανικής κυβέρνησης, που προοριζόταν για διάδοχο του Φράνκο. Με την επαναφορά του κοινοβουλευτικού καθεστώτος το 1976, η οργάνωση διασπάται και το 1978 ιδρύεται από την πολιτική πτέρυγα το κόμμα Herri Batasuna. Στις πρώτες δεκαετίες της ισπανικής μεταπολίτευσης οι Βάσκοι με τη σημαντική συμβολή της ETA και του Herri Batasuna κατάκτησαν την επίσημη αναγνώριση της γλώσσας τους (όπως και να την μιλούν ελεύθερα), την χρησιμοποίηση της βασκικής σημαίας και μια υποτυπώδη αυτονομία. Στα τέλη του '80 η κυβέρνηση των σοσιαλιστών του Φελίπε Γκονζάλεθ προσπάθησε να πετύχει οριστική ανακωχή, αλλά οι διαπραγματεύσεις στο Αλγέρι (1989) κατέληξαν σε αποτυχία μετά τη δολοφονία του στρατηγού Γκιγέρμο Λακάσι. Οι λόγοι που ανάγκασαν την ETA να παραβιάσει την ανακωχή ήταν η βρώμικη προσπάθεια των σοσιαλιστών του Γκονζάλεθ να προσφέρουν αμνηστία στους «μετανουούντες» αυτονομιστές με αντάλλαγμα ονόματα συντρόφων τους και η αποκάλυψη της συμμετοχής τους στον βρώμικο πόλεμο των μουσικών και παραστρατιωτικών υπηρεσιών (ομάδες GAL) εναντίον μελών της ETA, που είχε σαν αποτέλεσμα τη δολοφονία 30 περίπου στελεχών της στο διάστημα 1983-89.

Στα 42 χρόνια ένοπλης δράσης η ETA θεωρείται υπεύθυνη για τις δολοφονίες περίπου 800 ανθρώπων, στην πλειοψηφία αστυνομικοί, στρατιωτικοί και πολιτικοί. Μαύρη σελίδα στην ιστορία της αποτελεί η πολύνεκρη βομβιστική επίθεση, σε πολυκατάστημα της Βαρκελώνης το 1987, που προκάλεσε 21 θύματα. Η μοναδική ενέργεια για την οποία ζήτησε συγγνώμη.

Όποια και να είναι η κατάληξη αυτών των τελευταίων εξελίξεων, ο αγώνας των Βάσκων για αυτοδιάθεση και ελευθερία θα συνεχιστεί. Οι βάσκοι εργάτες μόνο ενωμένοι με τους καταλανούς, ισπανούς και ανδαλουσιανούς εργάτες μπορούν να συντρίψουν το παρακμάζον ισπανικό αστικό κράτος και να πραγματοποιήσουν το πολυετές όνειρο της αυτοδιάθεσης μέσα σε μία ενωμένη σοσιαλιστική Ισπανία.

Γ.Θ.

ΕΥΡΩΠΗ

Μπαράζ κινητοποιήσεων

Όσο η κρίση που μαστιάζει την Ευρώπη βαθαίνει και οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις υιοθετούν η μια μετά την άλλη πανομοιότυπα μέτρα σκληρής λιτότητας, τόσο περισσότερο οι εργαζόμενοι συνειδητοποιούν το ζοφερό μέλλον, που οι ιμπεριαλιστές και οι κυβερνήσεις τους επιβάλλουν.

Απέναντι σ' αυτή την εφιαλτική προοπτική, το εργατικό κίνημα σε όλη την Ευρώπη σηκώνει σιγά-σιγά το ανάστημά του.

Όλα δείχνουν ότι αυτοί οι αγώνες είναι μόνο η αρχή. Το θερμό καλοκαίρι φαίνεται ότι θα ακολουθήσει ένα θερμότερο φθινόπωρο, ένας καυτός χειμώνας.

■ Μαρία Κτιστάκη

Γερμανία: Η κυβέρνηση Μέρκελ βρήκε την ευκαιρία να περάσει στον προϋπολογισμό ιδιαίτερα σκληρά φορολογικά μέτρα και περικοπές των κοινωνικών προγραμμάτων, γεγονός που οδήγησε τον Ιούνιο σε μια από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις μεταπολεμικά στη Γερμανία, ενώ στα τέλη Σεπτεμβρίου την σκυτάλη πήραν οι εργάτες μέταλλου με κυλιόμενες απεργίες.

Σλοβενία: Απαιτώντας από την κυβέρνηση να μην υπαναχωρήσει, με πρόσχημα τη μείωση του ελλείμματος, στην υπόσχεση που έδωσε το 2008 για αύξηση μισθών, 160.000 δημόσιοι υπάλληλοι (50% του κλάδου) συμμετείχαν στην απεργία στις 27/9, τη μεγαλύτερη που έχει διοργανωθεί ποτέ στο δημόσιο της χώρας.

Πορτογαλία: Αντιμέτωποι με παρόμοια μέτρα, οι Πορτογάλοι εργαζόμενοι είδαν τον τελευταίο χρόνο την φτώχεια να εξαπλώνεται και την ανεργία να σκαρφαλώνει στο 10%. Αντέδρασαν μαζί με τη μεγαλύτερη κινητοποίηση των τελευταίων χρόνων στις 13 Μαΐου, η οποία έφτασε τις 300.000 κόσμου στη Λισαβόνα, για να ακολουθήσει μια ακόμα 10 χιλιάδων στις 8 Ιουλίου.

Τσεχία: Στις 21 Σεπτεμβρίου, πάνω από 40.000 εργαζόμενοι κατέκλυσαν τους δρόμους της Πράγας, ενόψει της ψήφισης του προϋπολογισμού. Ήταν μια διαδήλωση-προειδοποίηση εφόσον η κυβέρνηση επιμένει στο πακέτο μέτρων με μείωση των κρατικών δαπανών 10%, μειώσεις μισθών έως και 43% κ.α., ώστε να περιορίσει το έλλειμμα στο 4,6% του ΑΕΠ.

Ιταλία: Η απάντηση στα αντίστοιχα μέτρα της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι ήρθε με τη μεγάλη γενική απεργία στα τέλη Ιουνίου και τις μικρότερες που ακολούθησαν. Τον Οκτώβριο, έχει προγραμματιστεί πανεθνική απεργία ενάντια στο φορολογικό και τα μέτρα λιτότητας.

Πολωνία: Αν και η Πολωνία είναι η μόνη χώρα της ΕΕ που διατήρησε πέρυσι το ρυθμό ανάπτυξής της, η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει μέτρα λιτότητας και περικοπής των δημοσίων δαπανών για να κατεβάσει το έλλειμμα της χώρας (7% φέτος) στο απαιτούμενο από την ΕΕ 3%. Στις 22 Σεπτεμβρίου, πάνω από 5.000 δημόσιοι υπάλληλοι κατέκλυσαν το κέντρο της Βαρσοβίας, μετά από κάλεσμα των δύο μεγαλύτερων συνδικάτων της χώρας (OPZZ και Αλληλεγγύη), αντιδρώντας στο πάγωμα μισθών που θέλει να προχωρήσει η κυβέρνηση.

Ισπανία

Η Ισπανία, μαζί με την Πορτογαλία και την Ιρλανδία, βρίσκεται στην κορυφή της λίστας των χωρών που οι περίφημοι οίκοι αξιολόγησης περιμένουν να υποβαθμίσουν πετώντας τις στον καιάδα της πτώχευσης. Κάτω απ' αυτή την απειλή, η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση Θαπατέρο έχει εξαπολύσει μια λαίλαπα αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων, με στόχο τη μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος από 11,2% του ΑΕΠ που ήταν το 2009 σε 3% ως το 2013. Το αποτέλεσμα ήταν η κατακόρυφη πτώση του βιοτικού επιπέδου και άνοδος της ανεργίας (πλέον πάνω από 20%). Η κυβέρνηση σχεδιάζει μεταξύ άλλων να περικόψει 6 δις ευρώ από τις δημόσιες δαπάνες και επιπλέον 1,2 δις από τις περιφερειακές κυβερνήσεις, να μειώσει κατά ακόμα 5% τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων και να απολύσει 13.000 από αυτούς, να διευκολύνει τις απολύσεις, να πάει τη σύνταξη από τα 65 στα 67 χρόνια.

Η πρώτη μαζική αντίδραση ήρθε από τους εργαζόμενους στο μετρό στα τέλη Ιουνίου, με μια τριήμερη απεργία στην οποία πήραν μέρος 7.500 εργαζόμενοι και η οποία έληξε με την έναρξη διαλόγου των δύο μεγαλύτερων συνδικαλιστικών ενώσεων (CCOO, UGT) με την κυβέρνηση και την παραπομπή της συνέχισης των κινητοποιήσεων στις 29 Σεπτεμβρίου, ημέρα πανευρωπαϊκής κινητοποίησης, που κάτω από την πίεση των εργαζομένων μετατράπηκε σε γενική απεργία, την πρώτη που τα μεγάλα συνδικάτα (ελεγχόμενα από το Σοσιαλιστικό Κόμμα και το ΚΚ) καλούν μετά από οχτώ χρόνια.

Ιρλανδία

Στη χώρα που η κυβέρνηση δε δίστασε να προσφέρει 40 δις ευρώ (όσο τα ετήσια έσοδα του κράτους) για τη σωτηρία του τραπεζικού συστήματος, εκτοξεύοντας το έλλειμμα στο 32%, ο λαός είναι εξαργιωμένος βλέποντας το βιοτικό του επίπεδο να καταρρέει και την ανεργία να τριπλασιάζεται. Πολύ περισσότερο που η κυβέρνηση αμετανόητη σκοπεύει να επιβάλλει και νέα μέτρα, για να κατεβάσει το έλλειμμα σε 3% μέσα σε μια τετραετία, περικόπτοντας τις δαπάνες κατά 4 δις το 2010 και επιπλέον 6 δις την επόμενη διετία. Το δεύτερο χτύπημα ήρθε από τις δύο μεγαλύτερες συνδικαλιστικές ενώσεις (ICTU, SIPTU), που συμφώνησαν «κοινωνική ειρήνη» τεσσάρων χρόνων! Ωστόσο, κάτω από τη λαϊκή κατακραυγή έχει εξαγγελθεί γενική απεργία για τις 13 Οκτωβρίου, που αναμένεται μαζικότατη.

Ρουμανία

Την ίδια μέρα και μετά από κάλεσμα μιας από τις μεγαλύτερες συνδικαλιστικές συμμαχίες της χώρας, της CNSRL-Fratia, πάνω από 10.000 εργαζόμενοι διαδήλωναν στο κέντρο του Βουκουρεστίου απαιτώντας την παραίτηση της κυβέρνησης και διαμαρτυρούμενοι για τα μέτρα λιτότητας που παίρνει κατ' απαίτηση των ΔΝΤ-ΕΚΤ-ΕΕ, ώστε να πάρει δάνειο 20 δις δολαρίων: μειώσεις μισθών κατά 25% και συντάξεων κατά 15%, αύξηση φόρων κατά 5%, περικοπές θέσεων εργασίας κλπ.

Βρετανία

Αντιμέτωπη με την χειρότερη κρίση στην ιστορία της χώρας, η κυβέρνηση των Συντηρητικών ανακοίνωσε ένα σκληρό πρόγραμμα περικοπών, λιτότητας και καταστολής, που -αρχίζοντας από την ψήφιση του προϋπολογισμού τον Οκτώβριο- περιλαμβάνει περικοπές μισθών που φτάνουν μέχρι και τις 11.000 λίρες, απόλυση 600.000 δημοσίων υπαλλήλων μέσα στην επόμενη εξαετία, περικοπές των αποζημιώσεων απόλυσης μέχρι και 85%, περικοπές στις υπηρεσίες Υγείας και Πρόνοιας, αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης στα 66 χρόνια, μείωση των συντάξεων κοκ. Ενώ προωθεί και διάταξη με την οποία θα χρειάζεται η έγκριση του 40% της συνολικής δύναμης ενός συνδικάτου για να καλέσει σε απεργία.

Το χορό των κινητοποιήσεων απέναντι σ' αυτό τον καταγισμό αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων άνοιξαν στις 12 Αυγούστου τα μέλη του Unite, του συνδικάτου των εργαζομένων στην αεροπορική εταιρία British Airways, προκαλώντας ασφυξία σε έξι αεροδρόμια της χώρας. Ακολούθησαν στις 7 Σεπτεμβρίου οι εργαζόμενοι στο μετρό του Λονδίνου, ενώ για τον Οκτώβριο έχουν ανακοινώσει απεργίες οι εργαζόμενοι στον δημοσιογραφικό οργανισμό BBC και οι ενώσεις δημοσιογράφων. Στα τέλη Σεπτεμβρίου, στο συνέδριο της ελεγχόμενης από το Εργατικό Κόμμα συμμαχίας TUC (58 σωματεία με 6,5 εκατομμύρια μέλη), η ηγεσία υποχρεώθηκε κάτω από την πίεση των εργαζομένων να αποφασίσει ένα πρόγραμμα δράσης ενάντια στα μέτρα, φροντίζοντας ωστόσο να αναβάλλει τη λήψη συγκεκριμένων αποφάσεων για την άνοιξη.

29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ: ΜΕΡΑ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

Το κάλεσμα της Ευρωπαϊκής Συμμαχίας Συνδικάτων (ΕΣΣ) να αναδειχθεί η 29^η Σεπτεμβρίου πανευρωπαϊκή μέρα δράσης ενάντια στη λιτότητα και τα αντεργατικά μέτρα των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, αξιοποιήθηκε από τους εργαζόμενους σε πολλές χώρες, παρά τις προθέσεις των συμβιβασμένων ηγεσιών, για να γίνουν κινητοποιήσεις και απεργίες.

Σχεδόν 100.000 διαδηλωτές από 21 χώρες συγκεντρώθηκαν στις **Βρυξέλες**, στην πρώτη κινητοποίηση αυτού του είδους από το ξέσπασμα της κρίσης και στη μεγαλύτερη από τον Δεκέμβριο του 2001, την ώρα μάλιστα που η Κομισιόν παρο-

σίαζε προτάσεις για τη «νέα οικονομική διακυβέρνηση» της ΕΕ και την επιβολή κυρώσεων στις χώρες που παραβιάζουν το Σύμφωνο Σταθερότητας. Μεγάλες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας και διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε 13 ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και πολλές πόλεις, ενώ σε αρκετές χώρες κηρύχθηκαν απεργίες και στάσεις εργασίας.

Στην **Ισπανία** πραγματοποιήθηκε η πρώτη γενική απεργία από το 2002, με τη συμμετοχή να φτάνει στο 70%: οι συγκοινωνίες παρέλυσαν, δεκάδες βιομηχανίες έκλεισαν και μεγάλες διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε όλες τις κύριες πόλεις, χωρίς να λείψουν οι συγκρούσεις με την

αστυνομία και οι συλλήψεις.

Στην **Ελλάδα**, οι ΓΣΕΕ (που είναι και μέλος της ΕΣΣ) και ΑΔΕΔΥ αποδείχτηκε για μια ακόμα φορά ότι όχι μόνο είναι κατώτερες των περιστάσεων και χιλιόμετρα μακριά από τις ανάγκες των εργαζομένων, αλλά και ότι οι ηγεσίες τους και ιδιαίτερα η ΠΑΣΚΕ λειτουργούν ως πολιτικά δεκανίκια της κυβέρνησης και του ΠΑΣΟΚ. Περιορίστηκαν σε μια στάση εργασίας (η ΑΔΕΔΥ) και μια απογευματινή συγκέντρωση, τα οποία ως συνήθως απλώς ανακοίνωσαν αλλά και θα ήταν αδύνατο να συγκινήσουν και να κινητοποιήσουν τον κόσμο της δουλειάς. Ιδιαίτερα στο φόντο των δηλώσεων του Πα-

ναγόπουλου, που εμφανίστηκαν στα διεθνή ΜΜΕ, ότι «μετά από τόσες απεργίες που κάναμε, το Μνημόνιο πλέον θεωρείται δεδομένο» και ότι «δεν υπάρχει προγραμματισμός για απεργιακή κινητοποίηση!» Όσο κι αν ο ίδιος τα διαψεύδει, οι εργαζόμενοι καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι επί της ουσίας αυτή είναι η πολιτική και ο ρόλος της ηγεσίας της ΓΣΕΕ.

Πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια σωματεία (νοσοκομειακοί γιατροί, εργαζόμενοι στα μέσα μεταφοράς, λιμενεργάτες, ομοσπονδίες ΟΣΕ και ΟΤΕ, βιβλιοπώληλοι κ.α.) κήρυξαν για τις 29/9 απεργίες και στάσεις εργασίας. Αυτούς τους αγώνες πρέπει να ενώσουμε και να απλώσουμε παντού, ενάντια στην αδιαφορία και προδοσία της συνδικαλιστικής «ηγεσίας».

Εκλογική νίκη του Τσάβες ... αλλά με πολλά προβλήματα

Στις 26 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκαν κοινοβουλευτικές εκλογές στη Βενεζουέλα, όπου πρώτο κόμμα ήρθε το «Ενωμένο Σοσιαλιστικό Κόμμα για τη Βενεζουέλα» (PSUV) του προέδρου Τσάβες, με ποσοστό 50% και 98 βουλευτές. Δεύτερο ήρθε το κόμμα της αντιπολίτευσης, η συμμαχία «Δημοκρατική Ένωση», (MUD), με ποσοστό 47% και 65 βουλευτές και τρίτο το κόμμα «Πατρίδα για Όλους» (PPT) που έβγαλε δύο βουλευτές.

Στις κοινοβουλευτικές εκλογές του 2005 η αντιπολίτευση (ο εκπρόσωπος των ντόπιων επιχειρηματικών και οικονομικών ελίτ και των ιμπεριαλιστών) απείχε από τις εκλογές και καλούσε τους ψηφοφόρους να μην συμμετέχουν στην ψηφοφορία. Διαβλέποντας την επικράτηση του κόμματος του Τσάβες με υψηλό μάλιστα ποσοστό, στόχευε με τη στάση της στην ακύρωση του εκλογικού αποτελέσματος και στην απονομιμοποίηση της κυβέρνησης. Η εξέλιξη ήταν διαφορετική από αυτή που περίμενε καθώς το αποτέλεσμα ήταν να περιθωριοποιηθεί από την κοινοβουλευτική ζωή και τις κοινοβουλευτικές εξελίξεις. Έτσι η κυβέρνηση του Τσάβες κατέκτησε την απόλυτη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο καταλαμβάνοντας πάνω από τα 2/3 των εδρών, πράγμα που της έδωσε τη δυνατότητα να περνάει νομοσχέδια και συνταγματικές αλλαγές χωρίς να αντιμετωπίζει κανένα βέτο στις ψηφοφορίες. Η στάση της αντιπολίτευσης άλλαξε την επόμενη χρονιά, πρώτα με τη συμμετοχή της στις προεδρικές εκλογές του 2006 και έπειτα με τη συμμετοχή της στις τοπικές εκλογές των περιφερειών το 2008.

Καθ' όλη τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, η αντιπολίτευση χρησιμοποίησε όλες τις δυνάμεις της για να αποθαρρύνει τους ψηφοφόρους να ψηφίσουν υπέρ του PSUV. Τόσο τα τοπικά ΜΜΕ, που βρίσκονται στη συντριπτική πλειοψηφία τους υπό τον έλεγχό της, όσο και τα διεθνή ΜΜΕ, φερέφωνα των ιμπεριαλιστών, (CNN, Economist, New York Times κ.α.), ενέτειναν την καμπάνια τους εναντίον του Τσάβες και του PSUV. Κατηγόρησαν τον Τσάβες ότι «προσπαθεί να μετατρέψει τη Βενεζουέλα σε Κούβα» και ότι «ακολουθεί καταστροφική οικονομική πολιτική». Ισχυρίστηκαν επανειλημμένα ότι «η Βενεζουέλα έχει τη χειρότερη οικονομία του κόσμου» και ότι «αποτελεί το πιο επικίνδυνο ση-

μείο του πλανήτη (λόγω εγκληματικότητας) ακόμα και σε σχέση με το Ιράκ». Ακολούθως, μετά τις εκλογές, έσπευσαν να δηλώσουν πως η νίκη του PSUV αποτελεί μια «πύρρειο» νίκη και ότι αυτή είναι η αρχή του τέλους του Τσάβες.

Όλες αυτές οι ενέργειες της αντιπολίτευσης και των ιμπεριαλιστών δεν αποτελούν όμως κάτι το ιδιαίτερο και ξεχωριστό. Όσοι ζητούν την απομάκρυνση του Τσάβες και της κυβέρνησής του και την ήττα του κινήματος στη Βενεζουέλα, έχουν επιδοθεί τα τελευταία 8 χρόνια στη συστηματική οργάνωση σχεδίων για την επίτευξη αυτών των στόχων (απόπειρα πραξικοπήματος το 2002, βιομηχανικό μπουκόταζ το 2003, δολοφονικές επιθέσεις κ.λπ.). Παρόλα αυτά για μια ακόμα φορά απέτυχαν να δημιουργήσουν κλίμα «αντι-Τσάβες» και να αποτρέψουν τη νίκη του PSUV.

Το PSUV μπορεί να μην κατόρθωσε να καταλάβει τα 2/3 των εδρών, που ήταν ο στόχος του, όμως μετά από 12 χρόνια διακυβέρνησης τα ποσοστά της κυβέρνησης του Τσάβες δεν έχουν πέσει σημαντικά και διατηρεί τις δυνάμεις της στις αγροτικές και αστικές περιοχές. Φαίνεται ότι υπάρχει ένας σκληρός πυρήνας υποστηρικτών του που πιστεύει και ελπίζει στο πρόγραμμα και τις αλλαγές που έχει εξαγγείλει και εφαρμόζει. Παρά την οικονομική κρίση και τα συνεχή μπουκόταζ, το ποσοστό της φτώχειας έπεσε από το 29,8% το 2003 στο 7,2% το 2009 και η ανεργία από το 16,8% στο 7,5%, ενώ ο αναλφαβητισμός έχει σχεδόν ξεριζωθεί και η αγροτική μεταρρύθμιση έχει προχωρήσει σε σημαντικό βαθμό. Το PSUV μπορεί να περνάει άνετα νομοσχέδια από τη νέα Βουλή, παρά την αλλαγή στην αναλογία των βουλευτών των δύο μεγάλων κομμάτων.

Από την άλλη, βέβαια, το 50% που πήρε το PSUV δείχνει ότι ένα μέρος των λαϊκών μαζών έχει μετατοπιστεί προς την αντιπολίτευση και αυτό δεν οφείλεται τόσο στην εμπιστοσύνη προς αυτήν όσο στη διστακτικότητα και αναβλητικότητα που εμφανίζει η κυβέρνηση του Τσάβες μπροστά σε ορισμένα βασικά προβλήματα των μαζών και στην αναποτελεσματικότητα ή την υπονόμηση ορισμένων πολιτικών της. Το τελευταίο οφείλεται στην υπονόμηση της πολιτικής του Τσάβες από τον ίδιο τον αστικό μηχανισμό, μια που διάφορα μέτρα υπέρ των μαζών παρόλο που ψηφίζονται δεν εφαρμόζονται ή «χάνονται» από τη συνειδητή «απραξία» του κρατικού μηχανισμού. Ο Τσάβες και το PSUV βρίσκονται μπροστά σε ένα κρίσιμο σημείο: είτε θα παρασυρθούν από αυτή την κατάσταση, με αποτέλεσμα αργά ή γρήγορα, στις επόμενες ή μεθεπόμενες εκλογές, να χάσουν επειδή θα απογοητεύσουν τον κόσμο, είτε θα προχωρήσουν στην μεγαλύτερη κινητοποίηση των λαϊκών και εργατικών μαζών, στηριζόμενοι στην αυτοοργάνωση των ίδιων των μαζών και όχι στον κρατικό μηχανισμό που παραμένει αστικός και ταυτόχρονα εφαρμόζοντας τον δημοκρατικό σχεδιασμό στην οικονομία απαλλοτριώνοντας τις μεγάλες επιχειρήσεις και τράπεζες (με άλλα λόγια αν προχωρήσουν προς τη σοσιαλιστική επανάσταση). Ήδη στο νέο σχεδιασμό περιλαμβάνεται ένας νέος εργατικός νόμος για τη λειτουργία των επιχειρήσεων μέσω εργατικών συμβουλίων καθώς και η ανάπτυξη της βιομηχανίας.

Μ.Δ.

στον κόσμο...

ΣΟΥΗΔΙΑ

Σε όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην είσοδο στο κοινοβούλιο του ακροδεξιού κόμματος των Σουηδών Δημοκρατών, με το 6% που συγκέντρωσαν στις πρόσφατες εκλογές. Στο αυθόρμητο κάλεσμα που ξεκίνησε μέσω διαδικτύου από μια 17χρονη ρουμάνα μετανάστρια στη Στοκχόλμη, ανταποκρίθηκαν 10.000 διαδηλωτές στη Στοκχόλμη, 5.000 στην πόλη Γκόθενμπουργκ και άλλοι 2.000 στο Μαλμώε. Η διαμαρτυρία των εργαζομένων έδωσε ηχηρή απάντηση στη ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης που εκφράζεται σ' αυτήν την περίπτωση μέσω της νομομοποίησης ενός κόμματος που αποτελεί την «κομψή» μετεξέλιξη των νεοναζιστικών ομάδων της δεκαετίας 1990. Οι Σουηδοί Δημοκράτες θέτουν σαν προτεραιότητα τη μείωση των προσφύγων που φιλοξενούνται στη Σουηδία κατά 90%.

ΙΤΑΛΙΑ

Χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν στην πόλη Ρέτζιο Καλάμπρια στις 27/9, εκδηλώνοντας την οργή τους κατά της μαφίας. Καταδίκασαν την πανίσχυρη επιρροή και νομιμοποίηση του οργανωμένου εγκλήματος στην περιοχή, κυρίως της Ντρανγκέτα, του ισχυρότερου κυκλώματος μαφίας στην Καλαβρία, και απαίτησαν από την κυβέρνηση να λάβει μέτρα ενάντια στο οργανωμένο έγκλημα. Αφορμή για την κινητοποίηση υπήρξε η βομβιστική επίθεση στο σπίτι του σημαντικότερου εισαγγελέα στο Ρέτζιο, του Σαλβατόρε Ντι Λάντρο, ενέργεια που αποδίδεται στην μαφία.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Περίπου 300 εργαζόμενοι διαδήλωσαν στο Κάιρο και άλλοι τόσοι στην Αλεξάνδρεια στις 22/9 κατά της διαδοχής του υιού Μουμπάρακ στην προεδρία, που προετοιμάζεται μετά τον θάνατο του πατέρα του και σημερινού προέδρου. Σε μια χώρα με πληθυσμό σχεδόν 80 εκατ., ένας τέτοιος μικρός αριθμός διαδηλωτών ίσως να ξενίζει, αλλά πρέπει να λάβουμε υπόψη το κλίμα τρομοκρατίας που έχει εγκαθιδρύσει το καθεστώς Μουμπάρακ, με εκφοβισμούς και βασανιστήρια. Αρκετές οργανώσεις και κόμματα κάλεσαν για μπουκόταρισμα των βουλευτικών εκλογών τον ερχόμενο Νοέμβριο και των προεδρικών εκλογών το 2011.

ΙΝΔΙΑ

Εδώ και 3 μήνες συνεχίζεται η νεολαιίστικη εξέγερση στο Κασμίρ, που ξέσπασε με αφορμή τη δολοφονία ενός 17χρονου μαθητή στις 11/6 από δακρυγόνο των αστυνομικών. Μέσα σε αυτούς τους μήνες 96 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί, οι 18 μετά τις 20/9, όταν οι διαδηλώσεις ενάντια στις προκλητικές δηλώσεις του αμερικάνου πάστορα Τζόουνς για το Κοράνι μετατράπηκαν σε διαδηλώσεις ενάντια στην ινδική κατοχή (η περιοχή του Κασμίρ είναι μοιρασμένη ανάμεσα στην Ινδία, το Πακιστάν και την Κίνα, και έχει μεγάλο μουσουλμανικό πληθυσμό). Επί τρεις μήνες χιλιάδες εξαγριωμένοι, απογοητευμένοι νέοι συγκρούονταν με τις βαριά οπλισμένες δυνάμεις ασφαλείας. Το Κασμίρ είναι μια από τις πιο στρατιωτικοποιημένες περιοχές στον κόσμο, με 600.000 ινδικό στρατό να επιτηρεί μια κοιλάδα που έχει περίπου οκτώ εκατομμύρια πληθυσμό. Όμως ούτε η καταστολή ούτε η προσπάθεια κουκουλώματος του αγώνα από την τοπική κυβέρνηση συνασπισμού APHC, δεν έφεραν καρπούς. Η εξέγερση του Κασμίρ είναι μια από τις ανεξέλεγκτες «εξεγέρσεις των πεινασμένων» που ξεσπούν στην Ινδία τους τελευταίους μήνες, όπως οι εκρήξεις στην Δυτική Βεγγάλη τον Αύγουστο, από χωρικούς του Μπουρντβάν και από μαθητές και καθηγητές στην περιφέρεια Μουρσινταμπάντ που διαμαρτύρονταν για τον θάνατο ενός μαθητή λυκείου σε τροχαίο ατύχημα στις 27/8.

ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ

Στις 23/9 χιλιάδες κάτοικοι μιας από τις παραγκουπόλεις της Μανίλα, στις οποίες ζει περίπου ο μισός πληθυσμός της πόλης, αντιστάθηκαν στην κατεδάφιση των σπιτιών τους πετώντας πέτρες, ξύλα και οτιδήποτε άλλο έβρισκαν εναντίον της αστυνομίας. Η αστυνομία επιτέθηκε εφαρμόζοντας απόφαση της κυβέρνησης για κατεδάφιση των 6.000 περίπου παραγκών σε μια έκταση 340 εκταρίων για να χτιστούν μεγάλα εμπορικά κέντρα. Οι κάτοικοι έκλεισαν μια από τις κεντρικές λεωφόρους της πόλης και παρά την ωμή βία της αστυνομίας, κατόρθωσαν να σταματήσουν, τουλάχιστον προσωρινά, τα σχέδια κατεδάφισης.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Η νίκη των «Ισλαμιστών εντείνει την διαίρεση της άρχουσας τάξης

Την έκτη συνεχόμενη νίκη του πέτυχε ο Ερντογάν απέναντι στο κεμαλικό πολιτικοστρατιωτικό κατεστημένο της Τουρκίας με το δημοψήφισμα της 12^{ης} Σεπτεμβρίου για την αναθεώρηση του Συντάγματος, όπου το «Ναι» υπερίσχυσε με 58%. Αφενός πρόκειται για ψήφο εμπιστοσύνης στο κόμμα του, το Κίνημα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΚΔΑ), καθώς η αντιπολίτευση είχε σύσσωμη ταχθεί ενάντια. Αφετέρου, ανοίγει ο δρόμος για νίκη του ΚΔΑ στις εκλογές του Ιουνίου του 2011 (αν δεν γίνουν πρόωρες), εφαρμογή της αναθεώρησης και πιθανά μεταπήδηση του Ερντογάν στο προεδρικό αξίωμα (κατάλληλα ενισχυμένο από την αναθεώρηση), απ' όπου θα έχει την απόλυτη πολιτική εξουσία!

Η πρώτη νίκη του Ερντογάν ήταν το 2002, όταν το ΚΔΑ κέρδισε το μεγαλύτερο μέρος των λαϊκών ψήφων διαμαρτυρίας ενάντια στην προηγούμενη διεφθαρμένη εξουσία [1]. Η δεύτερη ήταν στις συμπληρωματικές εκλογές του 2003 στο νομό Σίιρτ, που έγιναν ουσιαστικά για να εκλεγεί βουλευτής ο ίδιος, επειδή το 2002 είχε καταδικαστεί από το στρατιωτικό κατεστημένο και δεν είχε συμμετάσχει στις εκλογές!

Το ΚΔΑ διαφέρει από άλλα ισλαμικά κόμματα της Μ. Ανατολής. Προήλθε το 2001 από το ισλαμικό Κόμμα της Αρετής του σκληροπυρηνικού πρώην πρωθυπουργού Ερμπακάν (που βγήκε εκτός νόμου από το στρατιωτικό κατεστημένο). Αυτό έγινε όταν αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αντιλήφθηκαν πως η ενίσχυση του ισλαμικού στοιχείου στην τουρκική κοινωνία μετατόπιζε τα στρατηγικά τους συμφέροντα προς την ισλαμική ελίτ. Έπαψαν σιγά-σιγά να στηρίζουν τα πραξικοπήματα των στρατηγών, ενώ η τουρκική κοινωνία άρχισε να θρησκευεται περισσότερο όσο απελευθερώνονταν από το αυταρχικό βαθύ κράτος των στρατιωτικών, που είχε καταστείλει την θρησκεία. Πιο μετριοπαθής από τον Ερμπακάν, ο Ερντογάν απέκτησε συμμάχους ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές, στις προσωπικότητες του πολυπολιτισμικού τουρκικού ισλαμισμού, στους επιχειρηματικούς κύκλους. Το «οικονομικό θαύμα» της τελευταίας εξαετίας [2], φέρνοντας την Τουρκία στην 17^η θέση της παγκόσμιας οικονομικής κατάταξης, γέννησε μια νέα ελίτ αλλά και υποχρέωσε κομμάτια της παλιάς να συνδράμουν τις θέσεις του πολιτικού Ισλάμ. Δεν είναι τυχαίο επίσης ότι ο Ερντογάν εμφανίζεται

περισσότερο φιλο-ευρωπαϊστής από τους κοσμικούς κεμαλιστές, που τον κατηγορούν ότι «θέλει να μετατρέψει την Τουρκία σε Ιράν»! Η ΕΕ απαιτεί εκδημοκρατισμό, όχι βέβαια γιατί ενδιαφέρεται για τις λαϊκές ελευθερίες αλλά για να ελέγχει την εξουσία στη χώρα, γι' αυτό και βρίσκει σύμμαχο τον Ερντογάν.

Τα κύρια σημεία της αναθεώρησης είναι:

- Κατάργηση του άρθρου του Συντάγματος του 1982, που απαγορεύει δικαστική δίωξη των πραξικοπηματιών του 1980. Αμέσως μετά το δημοψήφισμα έγιναν πλήθος προσφυγών για δίωξη του αρχιπραξικοπηματία Εβρέν και των συνεργατών του.
- Κατάργηση της διάταξης με την οποία όλοι οι βουλευτές ενός κόμματος χάνουν την βουλευτική ιδιότητα, αν το Συνταγματικό Δικαστήριο το θέσει εκτός νόμου. Αλλαγή του τρόπου εκλογής των μελών του Συνταγματικού Δικαστηρίου και του Ανώτατου Συμβουλίου Δικαστών-Εισαγγελεών, ώστε να ελέγχονται από την κυβέρνηση. Ορίζεται μάλιστα ότι θα προεδρεύει ο εκάστοτε υπουργός Δικαιοσύνης, πράγμα που αχρηστεύει τη λεγόμενη διάκριση των εξουσιών.

- Δικαίωμα συλλογικής σύμβασης στους δημόσιους υπαλλήλους, περισσότερα δικαιώματα στις γυναίκες και στις μειονότητες, μεγαλύτερο έλεγχο του κοινοβουλίου πάνω στα στεγανά της διοίκησης. Κατάργηση διακρίσεων κατά ατόμων με ειδικές ανάγκες, μεγαλύτερη προστασία στους ανήλικους (συντάκαταδικάζονται από τα δικαστήρια ως ενήλικες).

- Επιτρέπεται η προσφυγή στη δικαιοσύνη για αποφάσεις του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου, καταργείται η στρατιωτική ιεραρχία στην στρατιωτική δικαιοσύνη (!) και ανοίγει ο δρόμος για παραπομπή των αρχηγών των ενόπλων δυνάμεων στο Ανώτατο Δικαστήριο!

Ο Ερντογάν επιδιώκει τον έλεγχο της δικαιοσύνης και του στρατού, προσπαθώντας να κερδίσει συμμάχους στα λαϊκά στρώματα με υποσχέσεις περί εκδημοκρατισμού και καταδίκης των μισητών πραξικοπηματιών. Ακόμη επιχειρεί μια συγκέντρωση της εξουσίας στα χέρια του κυβερνώντος κόμματος και του προέδρου. Πρόκειται για μια **μεταφορά του κέντρου εξουσίας στα χέρια της νέας ελίτ που εκπροσωπούν οι «ισλαμιστές»**. Ο εκδημοκρατισμός είναι μάλλον το κερασάκι στην τούρτα, χωρίς να πρέπει κανείς να τον απαξιώνει πλήρως.

Το Ρεπουμπλικάνικο Λαϊκό Κόμμα (ΡΛΚ) και το ακροδεξιό ΚΕΚ επέλεξαν την πώληση, αλλά έτσι ταυτίστηκαν με την εξουσία του στρατιωτικού κατεστημένου, που επανειλημμένα και πρόσφατα έχει χρησιμοποιήσει το χουντικό σύνταγμα ενάντια σε κοινοβουλευτικά κόμματα, την Αριστερά, τις δημοκρατικές ελευθερίες. Η ήττα τους στο δημοψήφισμα είναι έτσι κατανοητή.

Κυρίως όμως η πώληση οφείλεται στην ανειρήνευτη -όπως φαίνεται- **διαμάχη στους κόλπους της τουρκικής άρχουσας τάξης**, ανάμεσα στην παλιά, κεμαλική ελίτ, (στηριζόμενη στον στρατό και τα στεγανά της δικαιοσύνης) και στη νέα ελίτ που έχει αναδυθεί. Τα εκλογικά αποτελέσματα είναι χαρακτηριστικά. Σε Ισταμπούλ και Άγκυρα το «ναι» πήρε περίπου 55%, ενώ στη Σμύρνη μόλις 37%. Γενικά, στα παράλια του Αιγαίου και της Μεσογείου κυριάρχησε η αντιπολίτευση του ΡΛΚ, ανάμεσα στα παράλια και το εσωτερικό της χώρας το ακροδεξιό ΚΕΚ και στην υπόλοιπη Τουρκία το ΚΔΑ. Παραδόξως, στις πιο ανεπτυγμένες περιοχές ο «εκδημοκρατιστής» Ερντογάν είναι πιο αδύναμος, γιατί εκεί έχει βαθιές ρίζες η παλιά φθίνουσα ελίτ με τις κοσμικές επιρροές. Αντίθετα, η νέα ελίτ έχει ρίζες στην Ανατολία, όπου ο Ερντογάν κυριαρχεί.

Είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς που θα καταλήξει η διαίρεση, λόγω και της προσπάθειας της Τουρκίας να μετατραπεί σε υποϊμπεριαλισμό στην περιοχή. Ο Ερντογάν θέλει να αξιοποιήσει όλες τις δυνατές σχέσεις του τουρκικού καπιταλισμού με το μουσουλμανικό στοιχείο της Ανατολής (Ιράν κλπ.), χωρίς όμως να απομακρυνθεί από την στήριξη της Δύσης. Ισορροπία εξαιρετικά δύσκολη και επισφαλής, γιατί η Δύση απειλεί την Τουρκία με πολλά αγκάθια (Ισραήλ, Κούρδοι, Αρμένιοι). Κυρίως όμως η τουρκική άρχουσα τάξη σκέφτεται πολύ αν θα πρέπει να στραφεί προς τις ανερχόμενες αγορές της Ασίας, αντί να βαυκαλιζείται με την οικονομικά προβληματική γηραιά ήπειρο! Αυτή η ασάφεια εντείνει τη διαμάχη.

Η διαίρεση του μπλοκ εξουσίας καθίσταται δυνατή, γιατί αυτό δεν απειλείται άμεσα από το εργατικό κίνημα. Η ταξική πάλη στην Τουρκία παίρνει ακόμα και τις πιο έντονες και ακραίες μορφές (εθνικοαπελευθερωτικά και ένοπλα κινήματα, χιλιάδες αγωνιστές που θυσιάζονται στα κρατητήρια κλπ.), ωστόσο η εργατική τάξη είναι εξαιρετικά αδύναμη πολιτι-

κά. Τα μεγάλα συνδικάτα έχουν υποστεί ισχυρά πλήγματα από την χουντική διακυβέρνηση από το 1980 αλλά και λόγω της προδοσίας των σοσιαλδημοκρατικών ηγεσιών τους, που δεν μπορούν να εκμεταλλευτούν τις αστικές διαίρεσεις προς όφελος του εργατικού κινήματος. Παρ' όλα αυτά, ο φόβος μιας εργατικής έκρηξης πλανάται. Λίγες μόνο ώρες μετά το δημοψήφισμα, ο Ερντογάν προχώρησε σε συλλήψεις δεκάδων αγωνιστών. Τρεις μέρες μετά, ο αντιπρόεδρος του ΚΔΑ δήλωσε για την απουσία δικαιώματος απεργίας στους δημόσιους υπαλλήλους: «Δεν μπορείς να δώσεις ένα τέτοιο δικαίωμα, η κυβέρνηση δεν μπορεί να κλείσει το μαγαζί της». Επομένως, αν το εργατικό κίνημα δεν παρέμβει θέτοντας

τους δικούς του όρους στην πολιτική σκηνή, η διαμάχη «ισλαμιστών»-κεμαλιστών μπορεί να πάρει μορφές που θα έχουν άμεσες επιπτώσεις ακόμα και στις ζωές των εργαζομένων και της νεολαίας στην Τουρκία (κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, δικτατορία κλπ.).

Σημειώσεις

[1] Ένας συνασπισμός ενός κεντροαριστερού (Δημοκρατική Αριστερά του Ετζεβίτ) και ενός ακροδεξιού (ΚΕΚ - Κόμμα Εθνικιστικού Κινήματος του Μπαχτσέλι) κόμματος.

[2] Ανάπτυξη 11,7% στο α' τρίμηνο του 2010 και 10,3% στο β'.

■ Κώστας Δικαίος

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ από τους τούρκους αγωνιστές

Μόλις 9 μέρες μετά το δημοψήφισμα στην Τουρκία (βλ. σχετικό άρθρο), στις 21 Σεπτεμβρίου στις 5:00 τα ξημερώματα η αστυνομία πραγματοποίησε ένα ακόμα πογκρόμ στην Ισταμπούλ και 2 ακόμα πόλεις ενάντια σε αγωνιστές από σχεδόν όλο το φάσμα της τουρκικής αριστεράς.

Σ' αυτή την επιχείρηση-σκούπα, μασκοφόροι άνδρες των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας εισέβαλαν σε γραφεία πολιτικών οργανώσεων, σπίτια αγωνιστών και γραφεία συνδικάτων, συλλαμβάνοντας συνολικά 17 άτομα, δημοσιογράφους, αρθρογράφους πολιτικών εντύπων και μέλη πολιτικών οργανώσεων, με το πρόσχημα ότι ήταν μέλη «ένοπλης τρομοκρατικής οργάνωσης».

Ο **Ριντβάν Τουράν**, πρόεδρος του Κόμματος Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας Τουρκίας (SDP), ο **Χακάν Σοϊτενίζ**, αρθρογράφος του τουρκικού επαναστατικού περιοδικού RED και πλήθος αγωνιστών της **Πλατφόρμας Κοινωνικής Ελευθερίας** και του περιοδικού **Επιστήμη και Μέλλον**, ήταν ανάμεσα στους συλληφθέντες. Καμιά πληροφορία, ενημέρωση ή εξήγηση δεν έχει δοθεί από τις αστυνομικές και κυβερνητικές αρχές τόσο για την επιχείρηση όσο και για την τύχη των αγωνιστών.

Η κυβέρνηση της Τουρκίας έχει εξαπολύσει άγρια επίθεση φήμωσης πλήθους αγωνιστών, στέλνοντας τους στη φυλακή για αρκετούς μήνες, με στόχο να πνίξει κάθε φωνή που δεν πειθαρχεί στους νόμους που επιβάλλει και εναντιώνεται στην πολιτική της. Μόνο τα τελευταία 2 χρόνια έχουν συλληφθεί ο πρόεδρος της Ιατρικής Ένωσης Τουρκίας, ο οργανωτικός διευθυντής της Συνομοσπονδίας Επαναστατικών Εργατικών Συνδικάτων και μέλη της Συνομοσπονδίας Συνδικάτων Κρατικών Υπαλλήλων, μετά από εισβολές της αστυνομίας στα κεντρικά τους γραφεία.

Το κυβερνών κόμμα ενεργεί με μεθόδους ανάλογες μ' αυτές που χρησιμοποιούνταν κατά τη διάρκεια του στρατιωτικού πραξικοπήματος της 12ης Σεπτεμβρίου 1980, ποινικοποιώντας την συνδικαλιστική και πολιτική δράση, καταργώντας με μωό και βάρβαρο τρόπο τις δημοκρατικές ελευθερίες.

Σε κοινή ανακοίνωση που εξέδωσαν 7 συνδικάτα και εργατικοί φορείς της Ισταμπούλ για τις συλλήψεις αναφέρεται: «Έχουμε να πούμε κάποια λόγια σ' αυτούς που προσπαθούν να οικοδομήσουν ένα καθεστώς «2ης τυραννίας», όπως αυτό του Σουλτάνου Αβδούλ Χαμίτ του 2^{ου}, με τη βοήθεια της εξουσίας τους και με την υποστήριξη των «δυνάμεων πέραν του Ατλαντικού»: οι εργατικές μας οργανώσεις είναι αποφασισμένες να υπερασπιστούν τη δημοκρατία, τις ελευθερίες, τους εργάτες και τους φίλους των εργατών ενάντια σ' αυτές τις επιθέσεις, που έχουν ως σκοπό να εκφοβίσουν, να φιμώσουν, να τρομοκρατήσουν και να καταστείλουν το λαό.»

Απαγόρευση των Απολύσεων

■ Σταύρος Σκεύος

Προστασία των ανέργων - Δουλειά για όλους

Η βαθύτατη κρίση του καπιταλισμού έχει κάνει ξανά το πρόβλημα της ανεργίας το πιο επείγον και αγωνιώδες για την εργατική τάξη.

Σε όλο τον κόσμο, οι ουρές των ανέργων μεγαλώνουν καθημερινά και μαζί τους η φτώχεια, η εξαθλίωση, η απόγνωση. Η έκρηξη της ανεργίας είναι μεγάλη στις ανεπτυγμένες χώρες, πράγμα που αποδεικνύει και το βάθος της κρίσης:

- Στις ΗΠΑ, αγγίζει το 10% και κάθε μήνα οι θέσεις εργασίας χάνονται κατά δεκάδες ή εκατοντάδες χιλιάδες. Κι ενώ περισπούδαστοι ειδικοί μιλούν για ανάκαμψη, οι άνεργοι ζουν την «απελπισία των 99 εβδομάδων»: τόσο είναι το διάστημα που δικαιούνται επίδομα ανεργίας [1].

- Στην ΕΕ, οι άνεργοι είχαν ξεπεράσει τα 23 εκατομμύρια τον Απρίλιο, οδηγώντας μέσα σ' έναν χρόνο την ανεργία από το 8,7% στο 9,7% [2]. Στην Ισπανία ξεπέρασε το εφιαλτικό 20%.

Η πραγματικότητα είναι ακόμα χειρότερη από τα επίσημα νούμερα, που σκόπιμα αποκρύπτουν:

- Τη μαζική υποαπασχόληση, την αδήλωτη εργασία και τη μη καταγεγραμμένη ανεργία.

- Το χτύπημα από την ανεργία ιδιαίτερα των πιο αδύναμων στρωμάτων, όπως οι γυναίκες, οι «προσωρινοί» (συμβασιούχοι κ.λπ.) και οι μετανάστες.

- Τη δημιουργία μιας «χαμένης γενιάς», αυτών που έχασαν κάθε ελπίδα να βρουν δουλειά [3] ή των νέων που δεν βρήκαν ποτέ. Στην ΕΕ, ένας στους πέντε νέους κάτω των 25 ετών είναι άνεργος!

Στην Ελλάδα, για πρώτη φορά από το 1968 μειώνεται η μόνιμη (ασορίστου χρόνου) απασχόληση, ενώ για πρώτη φορά από το 1991 μειώνεται και η απασχόληση συνολικά! Το 2009-2011 εκτιμάται ότι θα χαθούν 175.000 θέσεις εργασίας και η ανεργία θα εκτιναχτεί πάνω από το 20%, που

σημαίνει 1 εκατομμύριο άνθρωποι άνεργοι. Είναι τα υψηλότερα ποσοστά των τελευταίων 50 χρόνων, ενώ ούτε το... 2015 η ανεργία δε θα έχει πέσει στα επίπεδα του 2008. [4]

Ζήτημα ζωής και θανάτου

Ο Μαρξ είχε εξηγήσει ότι η ανεργία είναι σύμφυτη με τον καπιταλισμό και ότι επιτελεί μια απαραίτητη για το σύστημα λειτουργία, τη δημιουργία και περιοδική διόγκωση του «βιομηχανικού εφεδρικού στρατού». Κάτω από την γκιλοτίνα της ανεργίας, με τη φοβέρα της φτώχειας και της πείνας, οι εργαζόμενοι πιέζονται να σκύψουν το κεφάλι στις απαιτήσεις των αφεντικών, να δεχτούν μικρότερους μισθούς, μεγαλύτερα ωράρια και χειρότερες συνθήκες δουλειάς, οι συλλογικές συμβάσεις σπάνε, τα συνδικάτα αδυνατίζουν.

Το πρόβλημα είναι ακόμα οξύτερο όταν δεν έχουμε μόνο μια περιοδική αλλά μια δομική κρίση του καπιταλισμού, όπως η σημερινή. Η ανεργία απειλεί το προλεταριάτο με πλήρη κατάρπωση και εξανδραποδισμό, δηλαδή με την απώλεια όλων των οικονομικών και κοινωνικών κατακτήσεών του, με τη μετατροπή του σε φτωχοδιάβολο (pauper) - και έτσι με το τσάκισμα της συλλογικότητας, του ηθικού, της ικανότητάς του για οργάνωση και αγώνα. Με άλλα λόγια: με μια ολοκληρωτική ήττα.

Επομένως, στο ζήτημα της ανεργίας κρίνεται σήμερα η επιβίωση και αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους και όχι με όρους δουλοπάροικου.

Αυτοοργάνωση των ανέργων

Χρησιμοποιώντας τους άνεργους ως δούρειο ίππο ενάντια στο εργατικό κίνημα, οι καπιταλιστές δεν διστάζουν να φτάσουν στα άκρα, όταν νιώσουν ότι απειλείται το ίδιο το σύστημά τους. Κάτω από συνθήκες μαζικής εξαθλίωσης, οι άνεργοι κινδυνεύουν να γίνουν αντικείμενο χειραγώγησης και εκμετάλλευσης από αντιδραστικά ρεύματα (ακόμα και φασιστικού τύπου) και να χρησιμοποιηθούν για το ανοιχτό χτύπημα του εργατικού κινήματος.

Αυτός ο κίνδυνος όμως μπορεί να αποτραπεί, αν το εργατικό κίνημα έχει μια σωστή, ενεργητική και θαρραλέα πολιτική.

Χωρίς να χάνουμε λεπτό, πρέπει να προωθήσουμε παντού την αυτοοργάνωση των ανέργων σε επιτροπές. Με κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις και καταλήψεις, σε γειτονίες, ΟΑΕΔ και υπουργεία, πρέπει να απαιτήσουμε την άμεση ανακούφιση και προστασία των ανέργων, με μέτρα όπως:

- Επίδομα ανεργίας ίσο με το βασικό μισθό, πλήρη ασφάλιση και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους.

- Δωρεάν χρήση των κοινωνικών υπηρεσιών και αγαθών (ρεύμα, συγκοινωνίες κ.λπ.)

- Πάγωμα κάθε οφειλής σε δάνεια, κάρτες κ.λπ. για όποιον μένει άνεργος.

- Δημόσια παραγωγικά και κοινοφελή έργα για τη δημιουργία θέσεων εργασίας.

Οι εργαζόμενοι και τα σωματεία τους πρέπει να παίξουν ενεργό ρόλο στην προστασία των ανέργων. Οι επιτροπές ανέργων πρέπει να δίνουν δυναμικό παρών σε όλους τους εργατικούς αγώνες. Χέρι-χέρι εργαζόμενοι και άνεργοι - μόνο έτσι θα σπάσουμε τον εκβιασμό της ανεργίας, το μαύρο μέ-

τωπο καπιταλιστών και κυβερνήσεων, κάθε Μνημονίου και Τρόικας τους!

Με όπλο την απεργία και την κατάληψη!

Μια άλλη διαχείριση και λειτουργία της οικονομίας δεν μπορεί να βασιζέται μόνο σε τεχνοκρατικά σχέδια και δείκτες, αλλά πρώτα απ' όλα σε μια ριζικά διαφορετική αντιμετώπιση της πιο σημαντικής παραγωγικής δύναμης, της ανθρώπινης εργατικής δύναμης, που σήμερα καταστρέφεται από την καπιταλιστική κρίση με την ανεργία, την υποαπασχόληση, τις ελαστικές-δουλικές σχέσεις εργασίας, τη μείωση του βιοτικού επιπέδου και την φτώχεια, το άγχος της επιβίωσης. Μόνο έτσι μπορούν να αφυπνιστούν και να αξιοποιηθούν προς όφελος της τεράστιας κοινωνικής πλειοψηφίας οι θαυμάσιες παραγωγικές, τεχνικές και μορφωτικές δυνατότητες της εποχής μας, που σήμερα μπαίνουν από το καπιταλιστικό σύστημα στην κλίνη του Προκρούστη.

Δεν έχουμε την πολυτέλεια να ανεχόμαστε έστω και έναν άνθρωπο άνεργο. Όχι μόνο γιατί αυτό είναι φθορά και ταπείνωση για τον ίδιο, αλλά γιατί στην προσπάθεια να ανορθώσουμε την οικονομία σε άλλες βάσεις, δεν περισσεύει κανένας, δεν επιτρέπεται να σπαταλήσουμε ούτε «μισή» ανθρώπινη εργατική δύναμη. Η ανεργία είναι ασύμβατη με τον στόχο μιας οικονομίας που θα σχεδιάζεται δημοκρατικά από τους ίδιους τους εργαζόμενους και τα όργανά τους, με κριτήριο την ικανοποίηση των επείγουσων κοινωνικών αναγκών και με κατεύθυνση μια πλήρη σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της παραγωγής, της τεχνικής, της ισορροπίας τους με το περιβάλλον κ.λπ.

Όχι μόνο λοιπόν δεν αναγνωρίζουμε στους καπιταλιστές κανένα «δικαίωμα» να απολύουν, αλλά πρέπει:

- Να μοιράσουμε τη δουλειά, όχι την ανεργία και την φτώχεια. Λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους. Να απαγορευτεί κάθε μορφή ελαστικής εργασίας και να εφαρμοστεί άμεσα το 35ωρο ή και ακόμα μεγαλύτερη μείωση του εργάσιμου χρόνου. Δεν ανεχόμαστε ανθρώπους στις χωματερές τις ανεργίας, όταν σήμερα όλες οι βασικές ανάγκες μπορούν να ικανοποιηθούν με μια εργάσιμη μέρα ελάχιστων ωρών στη βάση της σύγχρονης τεχνικής και επιστήμης!

- Να ορθώσουμε ένα τείχος αντίστασης ενάντια σε κάθε απόλυση και να φτάσουμε μέχρι την ουσιαστική κατοχύρωση του δικαίωμάτος μας στη δουλειά, με νομοθετική απαγόρευση των απολύσεων.

- Να συνδέσουμε αυτούς τους στόχους με την ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος.

Σημειώσεις

[1] Τον Ιούλιο, άνεργοι «99ηδες», όπως αποκαλούνται, διαδήλωσαν στη Γουόλ Στριτ ζητώντας να παραταθεί η χρονική διάρκεια του επίδοματος και φωνάζοντας «Ντροπή!» στους τραπεζίτες και χρηματιστές που έμπαιναν στο χρηματιστήριο.

[2] Στοιχεία Eurostat, 1/6/2010

[3] Στις ΗΠΑ υπολογίζονται σε πάνω από 6 εκατομμύρια.

[4] Ετήσια έκθεση INE-ΓΣΕΕ 2010

«Κάτω από την απειλή της ίδιας του της αποσύνθεσης, το προλεταριάτο δεν μπορεί να επιτρέψει τη μετατροπή ενός ολοένα αυξανόμενου τμήματος των εργατών σε χρόνια ανέργους παρίες, που ζουν από τα αποφάγια μιας κοινωνίας που διαλύεται. Το δικαίωμα στη δουλειά είναι το μοναδικό σοβαρό δικαίωμα που έχει απομείνει στους εργάτες μέσα σε μια κοινωνία που στηρίζεται στην εκμετάλλευση. Το δικαίωμα αυτό του το αφαιρούν σήμερα σε κάθε βήμα.», Λέον Τρότσκι, Μεταβατικό Πρόγραμμα (1938)

1η Οκτωβρίου 1949

Νίκη της κινέζικης επανάστασης και ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας

■ Μαρία Χριστοφή

Η νίκη του κινέζικου προλεταριάτου το 1949 ενάντια στην κινέζικη αστική τάξη είχε στην εποχή της τεράστια σημασία. Καταρχήν ήταν η πρώτη μεγάλη νίκη του προλεταριάτου στη σκακιέρα του Ψυχρού Πολέμου. Δεύτερον, με την επικράτηση της επανάστασης στην Κίνα ένα ακόμη μεγάλο τμήμα του πλανήτη διαχωριζόταν από το καπιταλιστικό μπλοκ, αποτελώντας ένα σημαντικό παράδειγμα και μια πηγή έμπνευσης για τους επαναστάτες όλων των χωρών, ειδικά των εξαρτημένων. Τρίτον, ήταν μία επανάσταση που παρόλο τον ασφυκτικό και υπονομευτικό έλεγχο που άσκησε ο Στάλιν και η σοβιετική γραφειοκρατία, κατάφερε να νικήσει. Και για τους τεταρτοδιεθνιστές αυτό ήταν ένα πολύ θετικό μήνυμα, αφού, παρόλα τα μεγάλα προβλήματα που εξ αρχής βάραιναν την κινέζικη επανάσταση, η νίκη της θα μπορούσε να πυροδοτήσει τις επαναστατικές εξεγέρσεις στις καθυστερημένες χώρες και να προκαλέσει ρωγμές στον σταλινισμό.

Η Κίνα στις αρχές του 20ού αιώνα συγκαταλεγόταν στις υπανάπτυκτες και καθυστερημένες χώρες, παρόλο τον εσωτερικό της πλούτο και τα τεράστια επιτεύγματα του μακραινών πολιτισμού της. Μόλις το 1911 πραγματοποιείται μία αστική επανάσταση από το Κουόμιτανγκ, το κόμμα που εκφράζει τα εθνικά αστικά συμφέροντα και που καταφέρνει να ανατρέψει την πανάρχαια κινεζική αυτοκρατορία. Στα χρόνια που ακολούθησαν πραγματοποιείται μια σχετικά γοργή βιομηχανική ανάπτυξη και μια παράλληλη, αν και αναλογικά μικρή, αύξηση του βιομηχανικού προλεταριάτου, το οποίο όμως είναι αρκετά συγκεντρωμένο στις μεγάλες πόλεις.

Η νίκη της οκτωβριανής επανάστασης το 1917 εμπνέει τους κινέζους εργάτες που ιδρύουν το 1921 το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, το οποίο γρήγορα μαζικοποιείται. Αλλά η άνοδος του σταλινισμού και η γέννηση της θεωρίας των σταδίων που αποσκοπεί στην προστασία της σοβιετικής γραφειοκρατίας από τις επαναστάσεις σε άλλες χώρες, υποχρεώνουν το ΚΚΚ να διαλυθεί μέσα στο κόμμα της αστικής τάξης, το Κουόμιτανγκ, το οποίο σύμφωνα με τα σχέδια του Στάλιν θα έπρεπε να ολοκληρώσει την αστική επανάσταση στην Κίνα, πριν οι κινέζοι εργάτες πραγματοποιήσουν τη σοσιαλιστική επανάσταση. Η πολιτική αυτή αποδείχθηκε εγκληματική, αφού μετά τη

διάλυση του ΚΚΚ μέσα στις γραμμές του Κουόμιτανγκ, το τελευταίο υπό την ηγεσία του Τσανγκ Καϊσέκ προχώρησε σε μαζικές σφαγές επαναστατών κατά τη διάρκεια των εξεγέρσεων του 1925-27 και ενάντια στην Κομμούνα της Καντόνας.

Μετά την ιαπωνική επίθεση στην Κίνα το 1937 ο Στάλιν διέταξε και πάλι το ΚΚΚ να προχωρήσει στη δημιουργία λαϊκού μετώπου με το Κουόμιτανγκ και να διαλύσει τον αντάρτικο στρατό του μέσα στον «εθνικό στρατό» του Τσανγκ Καϊσέκ. Παρόλο που ο Μάο Τσετούγκ, ο νέος ηγέτης των κομμουνιστών, επίσημα ακολούθησε τις οδηγίες του Στάλιν, δεν κατήργησε εξολοκλήρου την οργανωτική αυτονομία του ΚΚΚ και ειδικά του στρατού του. Αυτή η σωστή πολιτική επιλογή (που επικράτησε μέσα από μια σκληρή εσωκομματική πάλη ενάντια στους υποστηρικτές του Στάλιν) τον έθεσε επικεφαλής της αντίστασης ενάντια στους Ιάπωνες, αφού κέρδισε την εμπιστοσύνη και την υποστήριξη των μαζών.

Με το τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου και την ήττα της Ιαπωνίας, η ΕΣΣΔ εισέβαλε στη Μαντζουρία διώχνοντας τους Ιάπωνες και εξοπλίζοντας το Μάο και το στρατό του. Ακολούθησαν διαπραγματεύσεις και συνομιλίες ανάμεσα στα δύο κόμματα, το ΚΚΚ και το Κουόμιτανγκ, για έναν περίπου χρόνο, διάστημα το οποίο ο Μάο εκμεταλλεύτηκε για την εκπαίδευση των αγροτικών κυρίως μαζών και τη δημιουργία του «Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού».

Το 1946 οι συνομιλίες καταρρέουν και τα δύο κόμματα οδηγούνται σε σύρραξη. Αυτή ήταν η ευκαιρία για τη σοσιαλιστική επανάσταση των εργατών/αγροτών απέναντι στην κινέζικη αστική τάξη που για χρόνια σφάγιαζε τους κινέζους επαναστάτες εργάτες/αγρότες. Ωστόσο, ο Στάλιν, φοβούμενος την κατάρρευση του δικού του καθεστώτος με το ενδεχόμενο νίκης της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Κίνα, την υπονόμωσε στέλνοντας ελάχιστη βοήθεια, ενώ την ίδια στιγμή το Κουόμιτανγκ δεχόταν τεράστια ενίσχυση από τις ΗΠΑ. Παρόλα αυτά, η διαφθορά στο εσωτερικό του Κουόμιτανγκ αλλά κυρίως η έλλειψη λαϊκής υποστήριξης απέναντί του, οδήγησαν στη νίκη του ΚΚΚ μέχρι τα τέλη του 1949.

Ο χαρακτήρας του νέου κράτους ήταν εργατικός ωστόσο ήταν από την αρχή ένα κράτος γραφειοκρατικά πα-

▲ Η νίκη της κινέζικης επανάστασης ήταν η πρώτη μεγάλη νίκη του προλεταριάτου στη σκακιέρα του Ψυχρού Πολέμου.

ραμορφωμένο. Η επανάσταση δεν στηρίχτηκε στην αυτοοργάνωση των εργατών και αγροτών και στα εργατικά συμβούλια αλλά ήταν αποτέλεσμα ενός συγκεντρωτικού γραφειοκρατικού μηχανισμού του κόμματος. Ωστόσο, και παρά τις μαοϊκές θεωρίες για τον ταυτόχρονα εργατικό και αστικό χαρακτήρα του κράτους (αυτήν την θεωρητική χίμαιρα του σταλινισμού που τόσο πανάκριβα έχουν πληρώσει οι εργάτες) στην πράξη εφαρμόστηκε η Διαρκής Επανάσταση και όχι η σταλινική θεωρία των σταδίων, αφού το αστικό κράτος συντρίφτηκε, στην εξουσία αναδείχθηκαν οι εργάτες και οι αγρότες και όχι οι καπιταλιστές, και στην οικονομία εφαρμόστηκε ο σχεδιασμός. Το διεθνές μαοϊκό ρεύμα όμως που αναπτύχθηκε με πρότυπο το κινέζικο μοντέλο ακολούθησε τη θεωρία της κινέζικης επανάστασης και όχι την τελική πρακτική της, υποστηρίζοντας στις καθυστερημένες χώρες τη θεωρία των σταδίων: μια πολιτική που οδήγησε σε μεγάλες αιματηρές ήττες σε διάφορες χώρες.

Το 1966 ο Μάο έρχεται σε ρήξη με τη σοβιετική γραφειοκρατία που είναι γνωστή ως Σινο-Σοβιετική διένεξη. Αντί όμως αυτό να οδηγήσει σε μία νέα επανάσταση για να προχωρήσει η υποθεση του σοσιαλισμού ένα βήμα παραπέρα, δυστυχώς ο Μάο στράφηκε σε πιο συντηρητικές θεωρίες. Ανέπτυξε έτσι τη θεωρία του σοσιαλιμπερια-

λισμού, εξισώνοντας την ΕΣΣΔ με τις ΗΠΑ, γεγονός που οδήγησε στην υποστήριξη της Κίνας σε διάφορα αντιδραστικά καθεστώτα του Τρίτου Κόσμου, μόνο και μόνο επειδή ήταν αντίθετα προς τη Σοβιετική Ένωση.

Με το θάνατο του Μάο το 1976 και την επικράτηση του Ντεγκ Ζιάο Πινγκ η Κίνα κάνει ακόμη ένα βήμα προς τα πίσω με τα «ανοίγματα» στην οικονομία της αγοράς και τελικά οδηγείται στην παλινόρθωση του καπιταλισμού, με τα στελέχη του ΚΚΚ να μετατρέπονται στους πιο στυγνούς εκμεταλλευτές της κινεζικής εργατικής τάξης, που δουλεύει σήμερα με τους χειρότερους όρους.

Ωστόσο οι νικηφόρες απεργίες του τελευταίου χρόνου στην Κίνα, καθώς και η νέα άνοδος που εμφανίζει το εργατικό κίνημα εκεί, γεννάνε ελπίδες για μία νέα ανατροπή του καθεστώτος προς τη σωστή σοσιαλιστική κατεύθυνση αυτή τη φορά, με τα εργατικά συμβούλια και τον διεθνισμό.

ΚΟΥΒΑ

Προς παλινόρθωση του καπιταλισμού

■ Γιάννης Χαλάς

Οι πρόσφατες ανακοινώσεις της κυβέρνησης της Κούβας σχετικά με σχέδια απολύσεων πάνω από 500.000 δημοσίων υπαλλήλων, σε συνδυασμό με πολιτικές «ανοίγματος» προς το ξένο κεφάλαιο και ενίσχυσης της ιδιωτικής οικονομικής δραστηριότητας, σηματοδοτούν μια αποφασιστική κατά τα φαινόμενα **στροφή της ηγεσίας του κουβανέζικου κομμουνιστικού κόμματος (ΚΚ) προς την κατεύθυνση της παλινόρθωσης του καπιταλισμού.**

Η νίκη της κουβανέζικης επανάστασης το 1959 έδωσε τεράστια ώθηση στο επαναστατικό κίνημα στη Λατινική Αμερική και όχι μόνο. Κάτω από την ηγεσία του Φιντέλ Κάστρο και του Τσε Γκεβάρα, ξεκίνησε ως μικροαστικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα ενάντια στη δικτατορία του Μπατίστα και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, με

κειμενικά **ευνουούσε την εμφάνιση ενός γραφειοκρατικού στρώματος** και αποτελούσε σχεδόν ανυπέρβλητο εμπόδιο για τη δημιουργία μιας γνήσιας σοσιαλιστικής δημοκρατίας των εργατικών συμβουλίων. Ωστόσο, το καθεστώς της Κούβας δεν είχε μεγάλη σχέση με τις σταλινικές δικτατορίες της Σοβιετικής Ένωσης, της Κίνας και της ανατολικής Ευρώπης, καθώς η συμμετοχή των μαζών στη λήψη των αποφάσεων μέσω λαϊκών συνελεύσεων ήταν εξαιρετικά σημαντική. Την ίδια στιγμή στο εξωτερικό η καστρική ηγεσία ακολουθούσε μια πολιτική έμπρακτου διεθνισμού, βοηθώντας με κάθε τρόπο και με μεγάλες θυσίες για την ίδια την Κούβα κάθε επαναστατικό και εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στη Λατινική Αμερική και την Αφρική, με πιο χαρακτηριστική την περίπτωση της Αγκόλας.

Ωστόσο, η μεγάλη οικονομική καθυστέρηση, ιδίως στο βιομηχανικό τομέα, και ο ανελέητος οικονομικός αποκλεισμός που επέβαλε για δεκαετίες ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, οδήγησαν σε μια όλο και μεγαλύτερη εξάρτηση της Κούβας από τις χώρες του πρώ-

νική Αμερική, αλλά και μια από τις μεγαλύτερες αναλογίες γιατρών και δασκάλων ανά κάτοικο στον κόσμο. Παράλληλα, η Κούβα συνέχιζε να παίζει ρόλο στις εξελίξεις στο διεθνές εργατικό κίνημα, αναπτύσσοντας πολύπλευρη συνεργασία με τις προοδευτικές κυβερνήσεις που αναδείχθηκαν τα τελευταία χρόνια σε αρκετές χώρες της Λατινικής Αμερικής, ιδίως στη Βενεζουέλα και τη Βολιβία, σε μια προσπάθεια οικοδόμησης ενός μετώπου ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

Την ίδια περίοδο όμως στο εσωτερικό, το οικονομικό αδιέξοδο οδηγούσε σε μεγάλες **παραχωρήσεις προς το ξένο κεφάλαιο**, ιδίως με τις περιβόητες «ζώνες ελεύθερου εμπορίου», παρόμοιες με αυτές που δημιουργήθηκαν κατά τη διαδικασία παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην Κίνα και το Βιετνάμ. Στις ζώνες αυτές οι ξένοι επενδυτές απαλλάσσονται από φόρους για δώδεκα χρόνια και έχουν έκπτωση 50% για άλλα πέντε. Με τη νέα νομοθεσία μάλιστα της κυβέρνησης του Ραούλ Κάστρο (αδελφού του Φιντέλ που ασκεί την εξουσία μετά την απόσυρση του τελευταίου λόγω ασθένειας), οι φοροαπαλλαγές μπορούν να παρατείνονται κατά περίπτωση. Επιπλέον, οι μισθοί των εργαζομένων στις ζώνες αυτές είναι πολύ χαμηλότεροι από ό,τι στην υπόλοιπη Κούβα. Έτσι, για παράδειγμα, 40 γαλλικές εταιρίες από όλους τους τομείς δραστηριοποιούνται εδώ και αρκετά χρόνια στην Κούβα και ο εκπρόσωπος της MEDEF (γαλλικός ΣΕΒ) στο νησί δήλωνε, ήδη το 2002: «Είμαστε αισιόδοξοι. Ξέρουμε ότι η Κούβα θα ξεπεράσει αυτές τις δυσκολίες που έχει και εμείς, στη γαλλική επιχειρηματική κοινότητα, θα ενισχύσουμε την παρουσία μας στο νησί, ελπίζοντας να ενθαρρύνουμε κι άλλους να έρθουν».

Οι αντεπαναστατικές «μεταρρυθμίσεις» της ηγεσίας του κουβανέζικου ΚΚ κλιμακώνονται το τελευταίο διάστημα με ένα σχέδιο ανελέητης επίθεσης ενάντια στους δημόσιους υπαλλήλους και γενικά τους εργαζόμενους στον κρατικό τομέα, που αποτελούν ακόμα τη μεγάλη πλειονότητα του κουβανέζικου προλεταριάτου. Το σχέδιο περιλαμβάνει 500.000 απολύσεις, που θα ολοκληρωθούν μέχρι τα μέσα του 2011. Με χαρακτηριστικό κυνισμό και υποκρισία, οι γραφειοκράτες του ΚΚ δηλώνουν ότι οι απολυμένοι δεν θα μείνουν χωρίς δουλειά, διότι το κράτος θα μειώσει τα εμπό-

δια για τη δημιουργία ιδιωτικών επιχειρήσεων ώστε να βρουν δουλειά εκεί και θα δώσει κίνητρα ώστε να δουλέψουν ως αυτοαπασχολούμενοι! Βέβαια αποφεύγουν επιμελώς να εξηγήσουν πώς θα γίνουν όλα αυτά μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Ωστόσο, ο Ραούλ Κάστρο, σε ομιλία του την 1^η Αυγούστου που δημοσιεύθηκε στην Granma, το επίσημο όργανο του ΚΚ, ήταν πολύ πιο σαφής: «Κατά τη διάρκεια της αρχικής φάσης, η οποία θα ολοκληρωθεί τους πρώτους τρεις μήνες του επόμενου έτους, θα τροποποιήσουμε τους κανονισμούς μισθών και εργασίας των υπεράριθμων εργατών από μια ομάδα των υπηρεσιών της κεντρικής κυβέρνησης, καταστέλλοντας τις πατερναλιστικές προσεγγίσεις που αποθαρρύνουν την αναγκαιότητα να δουλεύεις για να ζήσεις και έτσι μειώνοντας τα αντιπαραγωγικά κόστη που προέρχονται από την εξίσωση των μισθών ανεξάρτητα από τα χρόνια εργασίας και από τον εξασφαλισμένο μισθό για μακρές περιόδους σε άτομα που δεν δουλεύουν». Έτσι, ο ένοχος για τις οικονομικές αποτυχίες βρέθηκε, όπως και στην Ελλάδα και σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες που μαστίζονται από την κρίση, και δεν είναι άλλος από τους «τεμπέληδες» εργάτες, που έχουν την απαίτηση να ζουν χωρίς να δουλεύουν, και ιδιαίτερα τους «υπεράριθμους» και «αντιπαραγωγικούς» δημόσιους υπαλλήλους. Από τη δική τους πλευρά, τα ανδρείκελα του καθεστώτος που κατέχουν την ηγεσία της Συνομοσπονδίας Εργατών της Κούβας εξέδωσαν ανακοίνωση με την οποία στηρίζουν τα μέτρα! Αλλά αυτά δεν περιορίζονται μόνο στο πογκρόμ απολύσεων, αλλά περιλαμβάνουν και μαζικές ιδιωτικοποιήσεις, που θα φτάνουν ακόμα και στην παραχώρηση της εκμετάλλευσης υποδομών της Κούβας σε ξένες εταιρίες με μακρόχρονες συμβάσεις και στη μίσθωση γης μέχρι και 99 χρόνια!

Είναι κάτι παραπάνω από προφανές ότι η κουβανέζικη γραφειοκρατία έχει επιλέξει αμετάκλητα το δρόμο της παλινόρθωσης του καπιταλισμού, φιλοδοξώντας να μετατραπεί η ίδια σε μια νέα εκμεταλλεύτρια τάξη, όπως οι ομόλογοί της στην Κίνα και το Βιετνάμ. Το μόνο που μπορεί να αποτρέψει αυτή την εξέλιξη είναι η μαζική αγωνιστική αφύπνιση της κουβανέζικης εργατικής τάξης αλλά και η ανάδειξη μιας νέας επαναστατικής ηγεσίας σε διεθνή κλίμακα.

τη μορφή αντάρτικου στην ύπαιθρο. Ωστόσο, κάτω από την επίδραση του Τσε και άλλων μαρξιστών επαναστατών, πέτυχε να συνδεθεί με τους αγώνες του προλεταριάτου των πόλεων και οδήγησε στη δημιουργία του πρώτου εργατικού κράτους στο δυτικό ημισφαίριο. Όπως ήταν φυσικό, η επανάσταση αντιμετώπισε τεράστιες δυσκολίες, καθώς βρισκόταν απομονωμένη και λίγα μόλις χιλιόμετρα από τις αμερικανικές ακτές, σε μια χώρα εξαθλιωμένη από αιώνες βάρβαρης αποικιοκρατικής εκμετάλλευσης και με σχεδόν ανύπαρκτη βιομηχανική βάση. Παρόλα αυτά, κυρίως χάρη στην πρωτοβουλία και τις πρωτοβουλίες του Γκεβάρα, που ζήτησε βοήθεια και συμβουλές από το σύνολο του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, η Κούβα μπόρεσε να κάνει σημαντικά βήματα προς την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Βέβαια, η απομόνωση της επανάστασης σε μια μικρή και καθυστερημένη χώρα αντι-

την «υπαρκτού σοσιαλισμού», με τις οποίες γίνονταν η συντριπτική πλειονότητα του εξωτερικού εμπορίου της και ιδιαίτερα των εξαγωγών της. Το γεγονός αυτό περιόριζε ασφυκτικά τα περιθώρια ελιγμών του Κάστρο στο διεθνές πεδίο αλλά και τις δυνατότητες ουσιαστικής εκβιομηχάνισης. Έτσι, όπως ήταν φυσικό, η κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων το 1989-91 οδήγησε σε μια οικονομική καταστροφή για την Κούβα, από την οποία ουσιαστικά δεν ανέκαμψε ποτέ. Ωστόσο, παρά τα τεράστια οικονομικά προβλήματα και την πτώση της παραγωγής και του βιοτικού επιπέδου, οι περισσότερες κατακτήσεις της επανάστασης παρέμεναν άθικτες, ιδίως στον τομέα των κοινωνικών υπηρεσιών. Το επίπεδο της δημόσιας υγείας και παιδείας ήταν εξαιρετικά υψηλό, με αποτέλεσμα η Κούβα να έχει τα χαμηλότερα ποσοστά παιδικής θνησιμότητας και αναλφαβητισμού σε ολόκληρη τη Λατι-